

ΑΠΑΤΡΙΣ

«Όποιος διατηρεί την ικανότητα να βλέπει την ομορφιά, δεν γερνάει ποτέ.»
Franz Kafka

εφημερίδα δρόμου

ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 30 • ΙΟΥΛΙΟΣ-ΑΥΓΟΥΣΤΟΣ 2015 • ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΧΩΡΙΣ ΑΝΤΙΤΙΜΟ

Το καλοκαίρι ο ουρανός διανυκτερεύει, οι μυρουδιές έχουν την παιδική μας ηλικία

Ενάντια στην δικτατορία του «κανονικού»: μια αναδρομή στο ελληνικό αναπηρικό κίνημα

Η ιστορία του αναπηρικού κινήματος στην Ελλάδα ακολουθεί την πορεία των περισσότερων εγχώριων κοινωνικών κινήματων, σε μία χώρα που βίωσε με καθυστέρηση την αντίδραση καταπιεσμένων κοινωνικών ομάδων.

σελ. 10

Πλάνητες Άνθρωποι

Η ιστορία της ανθρωπότητας είναι μια ιστορία μετανάστευσης. Από τότε που σχηματίστηκαν οι πρώτες κοινωνικές ομάδες, οι άνθρωποι διαρκώς μετανάστευαν από το ένα μέρος στο άλλο προς αναζήτηση τροφής ή ασφάλειας. Ο ίδιος ο πολιτισμός είναι το αποτέλεσμα της διαρκούς μετανάστευσης του ανθρώπινου είδους και ξεκίνησε χωρίς να φορά παπούτσια.

σελ. 17

"Οι Νέγροι", το στερεότυπο και η standup

Τέχνη & Επανάσταση V

Αυτό το έργο επαναλαμβάνει έχει γραφτεί από έναν Λευκό και απευθύνεται σε ένα κοινό Λευκών. Αλλά αν παρ' ελπίδα παιζόταν ένα βράδυ μπροστά σε ένα κοινό Μαύρων θα έπρεπε σε κάθε παράσταση να καλείται κι ένας Άσπρος - άντρας ή γυναίκα..

σελ. 28

Μνημόνια, λόμπι της δραχμής, έξοδος από το Ευρώ, άνοδος των spreads, πέφτουν τα χρηματιστήρια, χρεοκοπία, ανάπτυξη, πρωτογενές πλεόνασμα, έξοδος από το Ευρώ, τραπεζική κρίση, συμφωνία, πέφτουν τα χρηματιστήρια, ανάπτυξη, πρωτογενές πλεόνασμα, εταιροί, έξοδος από το Ευρώ, capital control, δεν θα καταβληθούν μισθοί και συντάξεις, έξοδος από το Ευρώ, καταστροφή, χρεοκοπία, άνοδος των spreads, πρωτογενές πλεόνασμα, ρήξη, εταιροί, συμφωνία, πέφτουν τα χρηματιστήρια, άνοδος των spreads, δεν θα καταβληθούν μισθοί και συντάξεις, άνοδος των spreads, ανάπτυξη, πρωτογενές πλεόνασμα, έξοδος από το Ευρώ, δανειστές, χρεοκοπία, ανάπτυξη, συμφωνία, λόμπι της δραχμής, χρεοκοπία, δανειστές, ρήξη, μνημόνια, δεν θα καταβληθούν μισθοί και συντάξεις, ρήξη, πέφτουν τα χρηματιστήρια...

Η Οικονομία δεν είναι κάποια θεότητα που πλανάται πάνω από τα κεφάλια μας με δική της αυτόνομη βούληση. Είναι η ψευδής αναπαρασταση των πραγματικών κοινωνικών σχέσεων, η μαθηματική απεικόνιση της εκμετάλλευσης, η δυσνόητη γλώσσα των μεγάλων αφεντικών.

Πάνω απ' όλα η Οικονομία είναι ο εγκλωβισμός της συλλογικής φαντασίας, των προλεταριακών επιθυμιών και της κοινωνικής κίνησης σε ασφυκτικά προκαθορισμένα πλαίσια. Με όχημα την Οικονομία, η «πραγματικότητα» που μας έχουν επιβάλλει δεν είναι παρά η κεφαλαιοποίηση της προσωρινής νίκης τους στον κοινωνικό πόλεμο. Δυστυχώς όμως για τους διαχειριστές της βαρβαρότητας - δεξιούς και αριστερούς - αυτός ο πόλεμος δεν τελειώνει ποτέ...

➤ Σχετικά με το δημοψήφισμα και τις πολιτικές εξελίξεις, δείτε στο ένθετο

Κανείς δε θα γλιτώσει

Κι αυτό το μακέλεμα δε θάχει ούτε μισό μισοσβησμένο Όχι. Θα βουλιάζουμε-βουλιάζουμε-κατακόρυφα με 300 και βάλε σε συφιλιδικά νερά χωρίς τέλος με αφορισμούς και χτυπήματα στο κεφάλι απο διαμαντένιους σταυρούς τραβεστί πατέρων γλείφοντας υπογράφοντας ικετεύοντας

κι ουρλιάζοντας ξεφτιλισμένα ΝΑΙ ΝΑΙ ΝΑΙ

Κατερίνα Γιόγου, "Κανείς δεν θα γλιτώσει"

ΕΝΘΕΤΟ ΑΦΙΕΡΩΜΑ

Δεσμώτες τήδε κείμεθα, τοις κείνες ρήμασι πειθόμενοι

Αμερικάνικος Εφιάλτης Οι ταραχές στη Βαλτιμόρη

Συνέντευξη με μέλη της αναρχικής κολεκτίβας CrimethInc

Σελ. 21-23

Ποιον απειλούν οι πρόσφυγες;

Ο καπιταλισμός στην περιφέρεια της Ευρώπης αναπαράγεται μέσω της απόλυτης καταστροφής και του πολέμου, η Ευρώπη - Φρούριο υποδέχεται τα θύματα της και οι εύθραυστες κοινωνικές ισορροπίες των χωρών του Νότου δοκιμάζονται.

Για τους μετριοπαθείς ανθρωπιστές και τους ρεαλιστές με ευαισθησίες, που κουνώντας το κεφάλι αναγνωρίζουν το μεταναστευτικό σαν πρόβλημα, αποδέχονται τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, τις δολοφονίες στη Μεσόγειο και σύντομα τους βομβαρδισμούς και ψελλίζουν ότι «δεν μπορούμε να δεχτούμε άλλους», η πραγματικότητα είναι δυσάρεστη: στις δεξαμενές ανθρώπων του άμεσου μέλλοντος και στις καπιταλιστικές μητροπόλεις που καταρρέουν, οι πρόσφυγες χρειάζονται στέγη, τροφή και τα βασικά μέσα επιβίωσης, όπως ακριβώς και οι γηγενείς άνεργοι και εξαθλιωμένοι - αμφότεροι περισσεύουν και αργά ή γρήγορα θα έχουν την ίδια μοίρα.

Είναι η στιγμή οι κοινωνικές αντιστάσεις να ξαναβγούν στο προσκήνιο. Οι καταλήψεις στέγης, τα κοινωνικά ιατρεία και τα συσσίτια, οι αντιφασιστικές περιπολίες και οι συνελεύσεις γειτονιάς με συμμετοχή ντόπιων και μεταναστών αποτελούν την πολύτιμη παρακαταθήκη του πολύ πρόσφατου παρελθόντος.

Ταυτόχρονα όμως με το ζήτημα της κοινωνικής αυτό-οργάνωσης πρέπει να τεθεί και το ζήτημα της κοινωνικής δικαιοσύνης - να αναζητηθούν και να βρεθούν οι ένοχοι αυτής της ανθρωπιστικής κρίσης και οι ντόπιοι σύνδεσμοι και υπάλληλοί τους.

Για τους ευαίσθητους τηλεθεατές και τους αυταπατόμενους ψηφοφόρους που περιμένουν κεντρική πολιτική διαχείριση τα πράγματα δεν είναι ευχάριστα: Ανεξάρτητα από το ποια εφεδρεία του καπιταλισμού κυβερνάει, η Ευρώπη -Φρούριο είναι πραγματικότητα και η ανθρωπιστική ευαισθησία της αριστερό-δεξιάς κυβέρνησης θυσιάστηκε στο βωμό της ικανοποίησης του ρατσιστικού μικροαστικού ακροατηρίου και της συνέχειας του δολοφονικού κράτους. Η νέα κυβέρνηση ακολουθεί πιστά την πολιτική της Ε.Ε και τη ρατσιστική ρητορική της και επιχειρεί να διαιρέσει τα εξαθλιωμένα κομμάτια του πληθυσμού ενεργοποιώντας τους απαραίτητους κοινωνικούς αυτοματισμούς.

Είναι η εποχή που οι πρόσφυγες χαρακτηρίζονται επίσημα δυνάμει «εγκληματίες», «τρομοκράτες» και «τζιχαντιστές». Είναι η εποχή που τα αφεντικά της Ε.Ε κατατάσσουν τις μεταναστευτικές ροές στις «εξωτερικές απειλές». Κατά βάθος μπορεί να μην έχουν άδικο, καμιά φορά οι δημογραφικές αλλαγές και η συσσώρευση πλεονάζοντος πληθυσμού γεννάνε δυσάρεστες καταστάσεις για την Τάξη αυτού του κόσμου...

➤ Ευρώπη-Φρούριο, σελ. 13-17

ΔΙΑΒΑΣΤΕ

- ΣυνΑθηνά και... χρήμα κάνει 06
- Κρουαζιέρα στο Αιγαίο 07
- 100+1 χρόνια ενός ατελείωτου πολέμου 08
- Τροπάρια για Φονιάδες 18
- "Αντιμετωπίζοντας" την ανθρωπιστική κρίση 19
- 14 σημεία για τους άνθρακες και το θησαυρό 20
- Τάγμα διεθνιστικής ελευθερίας στη Ροζάβα 24
- Σύλβια Παπαδοπούλου. Το "Μαύρο Ρόδο" των σελίδων 27

editorial

Μετά τις ατελέσφορες προσπάθειες για συμβιβασμό μεταξύ των δύο προτάσεων μνημονίων (από τη μία της Ευρωπαϊκής Ένωσης και του ΔΝΤ και από την άλλη της ελληνικής συγκυβέρνησης ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ), η κυβέρνηση επέλεξε τη διεξαγωγή δημοψηφίσματος με το ερώτημα της αποδοχής ή όχι των προτεινόμενων οικονομικών μέτρων από τους δανειστές.

Μέσα από δύο μονολεκτικές απαντήσεις, “ναι” ή “όχι”, η κοινωνία καλείται να απαντήσει στο ερώτημα που τίθεται από τα πάνω και όχι ως λαϊκή διεκδίκηση, μέσα σε λίγες μόνο μέρες και με τη στρόφιγγα της ροής του χρήματος να έχει κλείσει αποκλείοντας τους εργαζόμενους/ες από το μεγαλύτερο μέρος των μισθών τους.

Η προσφυγή σε δημοψήφισμα (ακόμη κι αν δεν είναι αρεστή στους δανειστές) δεν αποτελεί θρίαμβο της δημοκρατίας, όπως μπορεί ευθαρσώς να παρουσιάζεται. Τα δημοψηφίσματα στο πλαίσιο της κοινοβουλευτικής δημοκρατίας δεν έχουν καμία σχέση με τις αμεσοδημοκρατικές διαδικασίες, οι οποίες απαιτούν την ισότιμη συμμετοχή, συνδιαμόρφωση και συναπόφαση όλων των εμπλεκόμενων, ενώ από αυτά αποκλείονται όσοι δεν έχουν εκλογικά δικαιώματα, όπως οι μετανάστες. Τα δημοψηφίσματα είναι κατασκευές -όπως ακριβώς και οι δημοσκοπήσεις- όπου το ερώτημα πολλές φορές διαμορφώνει αυτόματα την απάντηση.

Όσο για τα επιχειρήματα που ταυτίζουν το δημοψήφισμα με τη δύναμη της θέλησης του λαού, απαντάμε -παραφράζοντας τα λόγια του Μ. Μπούκτιν- ότι το σύνθημα “δύναμη στο λαό” μπορεί να γίνει πράξη μόνο όταν η εξουσία που ασκείται από τις κοινωνικές ελίτ διαχυθεί εντός του λαού.

Κάθε άτομο θα μπορεί τότε να αναλάβει τον έλεγχο της καθημερινής του ζωής. Αν “δύναμη στο λαό” δεν σημαίνει τίποτα περισσότερο από δύναμη στους “ηγέτες” του λαού, τότε ο λαός παραμένει μια άμορφη, ποδηγετούμενη μάζα, τόσο ανίσχυρη μετά το δημοψήφισμα όσο και πριν. Σε τελευταία ανάλυση, ο λαός δεν μπορεί ποτέ να έχει δύναμη έως ότου πάψει να αποτελεί “λαό”.

Το ψευδεπίγραφο του διλήμματος μνημόνιο-αντιμνημόνιο έχει πια αποκαλυφθεί και έχει εξελιχθεί σ’ ένα δίπολο μεταξύ της εφαρμογής μέτρων που προτείνουν οι ντόπιοι κι οι διεθνείς φορείς της εξουσίας. Έτσι λοιπόν, η κοινωνία δεν καλείται απλά να απαντήσει ένα “ναι” ή ένα “όχι”.

Το “ναι” ουσιαστικά σημαίνει περαιτέρω υποταγή στις προσταγές της καπιταλιστικής ελίτ, γι’ αυτό άλλωστε και υποστηρίζεται με τόσο πάθος από τους ντόπιους εκπροσώπους της, τις μαριονέτες τους και τους υποτακτικούς τους. Παράλληλα, το «ναι» σημαίνει μια μεγάλη ήττα -όχι μόνο για το ανταγωνιστικό κίνημα, αλλά και για την κοινωνία γενικότερα- καθώς θα έχει επικρατήσει στην κοινωνία ο επιβαλλόμενος από τους κυρίαρχους τρόπος σκέψης, ενώ το ζητούμενο τώρα είναι η πλήρης αποδόμησή του. Αν τελικά το επιτύχουν, θα έχουμε κάνει πολλά βήματα πίσω.

Το “όχι” θα χρησιμοποιηθεί από την εξουσία ως δεύτερο «ναι» στις επιλογές της κυβέρνησης που προσπαθεί να αποσπάσει τη λαϊκή συναίνεση στην οικονομική της πολιτική - μια πολιτική που πόρρω απέχει από το πολυδιαφημισμένο “σκίσιμο του μνημονίου”, αλλά αντίθετα επιδεικνύει μια διάθεση “δημιουργικής” συναίνεσης σε προτάσεις για εξοντωτικά για την κοινωνία μέτρα και στόχους, προκειμένου να αποφευχθεί η ευθύνη μιας ουσιαστικής ρήξης με τους θιασώτες της επέλασης του νεοφιλελευθερισμού.»

Είτε κανείς επιλέξει να συμμετάσχει στο δημοψήφισμα είτε όχι, τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας δεν θα πρέπει να καθοριστούν από τα ψευδοδιλήμματα που θέτει το

κράτος και οι φράξιες του ντόπιου και διεθνούς κεφαλαίου εν μέσω της ενδοκαπιταλιστικής σύγκρουσης.

Εμείς επιλέγουμε την όξυνση του κοινωνικο-ταξικού ανταγωνισμού, ενισχύοντας τη θέση των από τα κάτω, μέσα από υφιστάμενες και νέες κινηματικές δομές, όπως οι λαϊκές συνελεύσεις, οι συλλογικότητες του ριζοσπαστικού κινήματος, τα σωματεία βάσης, τα δίκτυα αλληλέγγυας οικονομίας, οι καταλήψεις, τα αυτοδιαχειριζόμενα εγχειρήματα σε κάθε σφαίρα της κοινωνικής ζωής.

Τα αγωνιζόμενα κοινωνικά κομμάτια οφείλουμε, με ψυχραιμία και αποφασιστικότητα:

α) Να στήσουμε αναχώματα στο δεξιό αντιδραστικό θεσμό του νεοφιλελευθερισμού και της συντήρησης, που προσπαθεί να εισβάλλει στους δρόμους και τις πλατείες.

β) Να καταλάβουμε το δημόσιο χώρο, όπου θα δομήσουμε το αντίπαλο δέος απέναντι στην παγίδα του “αριστερού” ή ευρωπαϊκού μνημονίου, χωρίς ν’ αφήνουμε σπιθαμή γης στους υπερασπιστές της λεηλασίας των ζώων μας.

γ) Να γυρίσουμε την πλάτη στους χρηματιστές και τους τραπεζίτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης, καθώς και στους ντόπιους καπιταλιστές και να εμπνευστούμε από απτά παραδείγματα αυτοοργάνωσης και αγώνα, όπως αυτά των Ζαπατίστας και των Κουρδιστών και Κούρδων αγωνιστών στη Rojava.

Η κρισιμότητα της στιγμής επιβάλλει τη χρήση κάθε μέσου που θα θεωρηθεί απαραίτητο.

ΟΧΙ στην ανάθεση των ζώων μας και στην υποταγή σε κράτος και ντόπιο και διεθνές κεφάλαιο.

ΝΑΙ στους αδιαμεσολάβητους αγώνες για την κοινωνική χειραφέτηση.

■/ Εφημερίδα Δρόμου Άπατρις

Κείμενο της Άπατρις που δημοσιεύτηκε και μοιράστηκε πριν από το δημοψήφισμα του Ιουλίου.

Χωρίς περίσκεψιν, δίχως αιδώ

«Τώρα, με τις τράπεζες κλειστές, είναι σαν να αφαιρέσαμε από τους Έλληνες τις ταυτότητές τους. Η πιστωτική σου κάρτα είναι η ταυτότητά σου. Χωρίς πιστωτική κάρτα δεν

κατεβάζεις δωρεάν ούτε μια εφαρμογή στο κινητό. Είναι ένα είδος στέρησης σύγχρονων ανθρωπίνων δικαιωμάτων»

(Ο... Ποδονίφτης της πολιτικής ζωής του τόπου και αρχηγός του Ποταμιού, Σταύρος Θεοδωράκης σε συνέντευξή του στην Ιταλική εφημερίδα Corriere De La Sera στις 8/07/15).

Σχόλιο: Σε νιώθουμε Σταύρο, θέλει αρετή και τόλμη το update στις μέρες μας...

RADIO FRAGMENTA
ΕΛΕΥΘΕΡΟ ΑΥΤΟΔΙΑΧΕΙΡΙΖΟΜΕΝΟ
WEB ΡΑΔΙΟΦΩΝΟ
<http://radiofragmenta.espiivblogs.net/>

ΑΠΑΤΡΙΣ
 Η Άπατρις είναι πανελλαδική εφημερίδα δρόμου που εκδίδεται μέσω του οριζόντιου συντονισμού επτά συντακτικών ομάδων καταμετρημένων γεωγραφικά σε όλη την επικράτεια. Το μοντέλο οργάνωσης των ομάδων είναι βασισμένο στην αποκέντρωση, τη συνεργασία και την ισότητα των συντακτικών ομάδων στα πλαίσια μιας πανελλαδικής κοινότητας με κοινό στόχο την έκδοση της εφημερίδας αλλά και ποικίλων τοπικών παρεμβάσεων. Η εφημερίδα διανέμεται χωρίς αντίτιμο, με τираζ 15000 φύλλα.
 Επίσης, μπορούμε να σας στέλνουμε κάθε νέο φύλλο της εφημερίδας ταχυδρομικά, σε περίπτωση που επιθυμείτε να τη λαμβάνετε, καταβάλλοντάς μας τα έξοδα αποστολής.
 Μπορείτε να επικοινωνήσετε μαζί μας στο email: apatris.news@gmail.com
 Θα βρείτε την ψηφιακή μορφή της εφημερίδας εδώ: http://issuu.com/apatris_news

ΑΠΑΤΡΙΣ
εφημερίδα δρόμου
 υπεύθυνος έκδοσης: Eta Pancho
 επικοινωνία: apatris.news@gmail.com
 Διανέμεται σε καταλήψεις, στέκια, ελεύθερους χώρους
 Αν επιθυμείτε να λαμβάνετε φύλλα της εφημερίδας, να συμβάλλετε στη διανομή της ή να μας στείλετε κάποιο κείμενο, επικοινωνήστε μαζί μας στο email.
 ΕΠΙΤΡΕΠΕΤΑΙ η αναδημοσίευση, η αναπαραγωγή, ολική, μερική ή περιληπτική ή κατά παράφραση ή διασκευή απόδοση του περιεχομένου της εφημερίδας με οποιοδήποτε τρόπο, ηλεκτρονικό, μηχανικό, φωτοτυπικό, ηχογράφησης ή άλλο, χωρίς προηγούμενη γραπτή άδεια του εκδότη.

Επί του πιεστηρίου

ωκεανό της ζωής. Προσπαθώντας να δαμάσουμε τις καταγίδες και τα κύματα, έχουμε ξεχάσει προς τα που είναι ο αρχικός μας προορισμός.

Ωστόσο θα ήταν υπέροχο να καταλάβουμε τι καιρό κάνει μέσα μας και πόσο χρόνο χάνουμε στον πλου μας, μην έχοντας μάθει πότε και πώς να τον αλλάξουμε.

Πόσα θα είχαμε να κερδίσουμε από τις απορίες της παιδικής μας ηλικίας για το χρώμα του ουρανού, την απαλότητα του αέρα, την καταγίδα, τη θύελλα, αφού είναι παραδεκτό ότι η γνώση της γης είναι αδιαχώριστη από τη γνώση του σώματος; Αντί να πατάμε στις βεβαιότητες που μας εκπαίδευσε να πιστεύουμε ο υπάρχων κόσμος; Αντί να είμαστε χαμένα παιδιά στην ώριμη ηλικία με μόνιμη προσμονή τη λήψη μίας απάντησης σε μία σειρά από ατελείς ερωτήσεις;

Πα πόσο ακόμη θα συνεχίσουμε να ζούμε σ’ έναν κόσμο όπου τα πάντα αγοράζονται και πληρώνονται; Ο πληρωμένος χρόνος δεν επιστρέφει τίποτε πίσω. Η νεότητα θανατώνεται από τον χαμένο χρόνο με κυμαινόμενο επιτόκιο.

Ο παλιός κόσμος που ψυχορραγεί μπροστά στα μάτια μας απονεκρωμένος από το χρήμα, θέλει να μας κάνει να πιστέψουμε ότι η εξαφάνισή του θα σημαίνει το τέλος του κόσμου για όλους και όλες μας.

Όμως αυτός ο κόσμος που πεθαίνει κάτω από τον παράλογο ζυγό της ετοιμοθάνατης οικονομίας δεν είναι ο δικός μας. Ο κόσμος που καταρρέει γύρω μας δεν είναι ο δικός μας. Ο δικός μας κόσμος είναι αυτός των ατόμων και των κοινωνιών που προσδοκούν τη ζωή. Ο άλλος δεν έχει τίποτα κοινό με μας.

Τι μας μένει; Τίποτε περισσότερο από το να ζήσουμε σαν παιδιά τις ανολοκλήρωτες περιπέτειές μας.

■/ Firewater

Όλο το φανταστικό μέσα στο οποίο πλέουμε, δεν είναι παρά ένα ταξίδι στο χρόνο με βάρκα το σώμα μας. Ξεκινάμε ρίχνοντάς το στα νερά της ζωής νέο, άφθαρτο, χωρίς ζημιές και βαρίες. Μπορεί να ονειρευόμαστε τη γαλήνη των ήρεμων θαλασσών αλλά υπάρχει περισσότερη αγαλλίαση όταν πλέουμε μέσα στις καταιγίδες προσπαθώντας να τις κατευνάσουμε εξαντλώντας τη λύσσα τους και αυτό είναι η δική μας οδύσσεια. Είναι η οδύσσεια της επιθυμίας να ανακαλύψουμε νέα λιμάνια, τη πολυμορφία νέων κόσμων. Το σώμα μας γερνά, όπως κάθε σκαρί που η αρμύρα της θάλασσας και τα χτυπήματα των κυμάτων με το πέρασμα του χρόνου τού καταφέρνουν απώλειες και ζημιές. Είμαστε όμως χαμένοι, ταξιδιώτες χωρίς πυξίδα καταμεσής στον

η εφημερίδα
ΑΠΑΤΡΙΣ
 διανέμεται πανελλαδικά:
Σε στέκια
και καταλήψεις
καθώς και
πόρτα-πόρτα
σε διάφορες
πόλεις.

Ex Libris

Ιούνιος 1917. Αγ. Πετρούπολη. Εξήντα χιλιάδες και πλέον άνθρωποι υποδέχονται με ενθουσιασμό τον 75χρονο Πιοτρ Κροπότκιν, Ρώσο αναρχικό και θεμελιωτή της αναρχοκομμουνιστικής αντίληψης, που επιστρέφει στην Ρωσία μετά από τέσσερις δεκαετίες εξορίας. Παρά την ενθουσιώδη υποδοχή τόσο του κόσμου όσο και της προσωρινής επαναστατικής κυβέρνησης, ο Κροπότκιν θα αρνηθεί τη θέση του Υπουργού Παιδείας που του προσφέρουν επιλέγοντας να παραμείνει συνεπής και να μην αναμειχθεί με την εξουσία κατά οποιονδήποτε τρόπο.

Ιούνιος 1910. Τόκιο. Συλλαμβάνεται μαζί με εκατοντάδες αλλά άτομα ο Kotoku Shusui, εμβληματική μορφή του ιαπωνικού αναρχικού κινήματος. Κατηγορούνται όλοι ότι σχεδίαζαν τη δολοφονία του αυτοκράτορα Meiji. Ενδεικτικό της σημασίας που δίνει το ιαπωνικό κράτος στις έρευνες είναι ότι επικεφαλής των ερευνών είναι ο ίδιος ο πρωθυπουργός, καθώς επίσης και ότι κατά τη διάρκεια της δίκης απαγορεύτηκε οπουδήποτε η δημοσιοποίηση των επιχειρημάτων των κατηγορουμένων. Έξι μήνες μετά, δώδεκα από τους κατηγορούμενους, ανάμεσά τους και ο Kotoku, θα οδηγηθούν στην κρεμάλα.

13 Ιουνίου 1351. Λονδίνο. Χιλιάδες εξεγερμένοι Άγγλοι χωρικοί μπαίνουν στην αγγλική πρωτεύουσα. Την επόμενη μέρα θα καταλάβουν τον Πύργο του Λονδίνου και θα προβούν σε αποκεφαλισμό των Υπουργών Δικαιοσύνης και Οικονομικών, τους οποίους θεωρούν υπεύθυνους για την επιβολή έκτακτης φορολογίας. Η Εξέγερση των Χωρικών, όπως έμεινε στην ιστορία, θα κατασταλεί οριστικά δέκα μέρες μετά και μόνο αφού ο βασιλιάς έχει πείσει το μεγαλύτερο κομμάτι των εξεγερμένων ότι θα προχωρήσει σε μεταρρυθμίσεις όπως η παραχώρηση γης σε χαμηλές τιμές, η κατάργηση της δουλοπαροικίας και η ελεύθερη διεξαγωγή του εμπορίου.

26-30 Ιουνίου 1976. Μιλάνο. Συγκροτούνται πολιτικά οι Μητροπολιτικοί Ινδιάνοι. Προπαγανδιστές ενός εξωθεσμικού τρόπου ζωής, θεωρητικά επηρεασμένοι από τους Λακάν και Φουκώ, χρησιμοποίησαν την ειρωνεία, τον σαρκασμό και τις τεχνικές του «ντανταϊσμού» ως κύρια όπλα τους, φεουρισκοντας συνθήματα όπως «περισσότερη δουλειά, λιγότερος μισθός», «εξουσία στα αφεντικά» και «ένα γέλιο θα σας θάψει», ενώ στο απόγειο της δυναμικής τους, τον Σεπτέμβριο του 1977, διοργάνωσαν τεράστια συγκέντρωση στην Μπολόνια με περίπου 100.000 άτομα. Οι Μητροπολιτικοί Ινδιάνοι κατά τη διάρκεια της ύπαρξής τους προέβησαν σε μια σειρά ενεργειών όπως απαλλοτριώσεις εμπορευμάτων από πολυκαταστήματα, ενώ το Φεβρουάριο του 1977 πρωτοστάτησαν στη βίαιη εκδίωξη του σταλινικού Γενικού Γραμματέα της εργατικής συνμοσπονδίας Λουτσιάνο Λάμα με μπουζέλα, χρωματοβόμβες και κεντρικό σύνθημα «Οι Λάμα στο Θιβέτ».

7 Ιουλίου 1939. Αθήνα. Ένας 20χρονος, μέλος της ΟΚΔΕ, καθοδηγητής των τεταρτοδιεθνιστών της Νομικής και από τους επικεφαλής της οργάνωσης οδηγείται στα κρατητήρια της ασφάλειας μετά από σύλληψή του. Ο 20χρόνος, που υπογράφει δι-

λωση μετάνοιας, αποκηρύσσει τον κομμουνισμό και καταδίδει με λεπτομέρειες όλους τους συντρόφους του, είναι ο Ανδρέας Παπανδρέου. Αμέσως μετά, με τη μεσολάβηση του πατέρα του, Γ. Παπανδρέου, στον αρχιβασιανιστή Μανιαδάκη ο μελλοντικός πρωθυπουργός θα φυγαδευτεί στην Αμερική.

10 Ιουλίου 1973. Σεβέζο - Ιταλία. Δύο κιλά διοξίνης, μιας εξαιρετικά τοξικής καρκινογόνου ουσίας, υπεύθυνης για γενετικές δυσπλασίες, διαφεύγουν στην ατμόσφαιρα στην πόλη Sevezo της Ιταλίας, μετά από ατύχημα σε βιομηχανική μονάδα παραγωγής φαρμάκων της Icmesa Chemical Company. Τις επόμενες μέρες η πόλη θα καλυφθεί από ένα λευκό νέφος που θα επικαθίσει στο χώμα και από εκεί θα περάσει στην τροφική αλυσίδα, με αποτέλεσμα 220 χιλιάδες άνθρωποι να αναγκαστούν να συμμετέχουν σε μακροχρόνια προγράμματα παρακολούθησης της υγείας τους. Η σοβαρότητα του ατυχήματος έγινε γνωστή στον πληθυσμό κατά στάδια λόγω της μη συνεργασίας της εταιρίας, που είτε έδινε ελλιπείς πληροφορίες είτε τις έδινε καθυστερημένα προκειμένου να υποβαθμίσει το περιστατικό και να διαφυλάξει την εικόνα της.

Αύγουστος 2011. Λονδίνο. «Η αντεπίθεση έχει πραγματικά ξεκινήσει. Θα πληρώσετε για ό,τι έχετε κάνει». Είναι τα λόγια του Ντέιβιντ Κάμερον μετά την άγρια μητροπολιτική εξέγερση που ξέσπασε στην Αγγλία με αφορμή την εκτέλεση του 29χρονου Mark Dungan από αστυνομικούς. Οι ταραχές, που επεκτάθηκαν σε όλη την Αγγλία, κράτησαν 5 μέρες και προκάλεσαν ζημιές ύψους 100 εκ. λιρών, είχαν σαν αποτέλεσμα πέντε νεκρούς, 2 χιλιάδες και πλέον συλλήψεις, ανάπτυξη δύναμης 16.000 αστυνομικών στο Λονδίνο, συγκρότηση ειδικών δικαστηρίων που δίκαιζαν ακόμα και νυχτερινές ώρες, δημιουργία ακροδεξιών περιπολιών σε πολλές πόλεις και εκτόξευση απειλών από τον ίδιο τον πρωθυπουργό για κάθοδο του στρατού στους δρόμους.

1 Αυγούστου 1973. Ουράλια Όρη. Πεθαίνει στο Σουργκούτ της Χαντιμανσίας στη Σοβιετική Ένωση ο Νίκος Ζαχαριάδης. Αμφιλεγόμενη και ιδιαίτερα προσωπική ζωή, ο Ζαχαριάδης κατά την διάρκεια της ζωής του ηγήθηκε ενός εμφυλίου, φυλακίστηκε στην Κέρκυρα, στο Νταχάου αλλά και σε γκούλαγκ της Σιβηρίας, αποτέλεσε ένα από τα ισχυρότερα μέλη στην τρίτη διεθνή και κατ' επέκταση στο παγκόσμιο κομμουνιστικό κίνημα, υπήρξε από τα 25 του χρόνια ο πλέον καταζητούμενος άνθρωπος στην Ελλάδα, απέδρασε πέντε φορές από τις ελληνικές φυλακές και ήταν υπεύθυνος εσωτερικών εκκαθαρίσεων εκατοντάδων μελών και φίλων του ΚΚΕ. Σχιζοειδής μέχρι τέλους, ο Ζαχαριάδης αυτοκτόνησε μετά από απεργία πείνας με αίτημα την επιστροφή του στην Ελλάδα και την αποκατάστασή του από το ΚΚΕ, αρνούμενος ωστόσο πεισματικά να αποκαταστήσει ο ίδιος τα θύματα των δικών του εκκαθαρίσεων.

2 Αυγούστου 1980. Μπολόνια. Έκρηξη βόμβας στο σιδηροδρομικό σταθμό της Μπολόνια σκοτώνει 85 ανθρώπους και αφήνει εκατοντάδες τραυματίες. Πα την έκρηξη, ενώ αρχικά κατηγορούνται οι «Ερυθρές Ταξιαρχίες», εν τέλει καταδικάζονται τρεις πράκτορες του ιταλικού κράτους. Η βόμβα είχε κατασκευαστεί στα εργαστήρια της Gladio και τα λόγια του καταδικασμένου ακροδεξιού βομβιστή Vincenzo Vinciguerra που δούλευε για αυτήν δεν αφήνουν περιθώρια: «Ο λόγος ήταν πολύ απλός. Έπρεπε ν' αναγκαστούν αυτοί οι άνθρωποι, ο ιταλικός λαός, να στραφεί στο κράτος του για να ζητήσει μεγαλύτερη ασφάλεια. Αυτή είναι η πολιτική λογική πίσω από όλες τις σφαγές και τις βομβιστικές επιθέσεις που έμειναν ατιμώρητες, μιας και το κράτος δεν μπορεί να καταδικάσει τον εαυτό του ή να αναλάβει την ευθύνη για όσα συνέβησαν».

■/ Βαγιάν

Ο εμπρηστικός βωξίτης της Γκιώνας

Όλα ξεκίνησαν όταν το 2006, ο Στέφανος Κόλλιας, κάτοικος Αθηνών, αποφάσισε να επιστρέψει και να εγκατασταθεί μόνιμα στον τόπο καταγωγής του, στο πατρικό του σπίτι στην Καλοσκοπή Φωκίδας ή Κουκουβίστα, όπως αποκαλούν το μικρό γραφικό χωριό τους οι ντόπιοι. Η ευρύτερη ορεινή περιοχή της Γκιώνας έχει αποτελέσει εδώ και πολλές δεκαετίες ένα τεράστιο εργοτάξιο μεταλλείων βωξίτη δύο εταιριών (S&B και ΕΛΜΙΝ Α.Ε) με πλήθος παραβάσεων και αυθαιρεσιών με σοβαρές επιπτώσεις περιβαλλοντικού χαρακτήρα στην περιοχή. Ο Στέφανος υπήρξε ένας από τους πρωτεργάτες της «Κίνησης Πολιτών για την σωτηρία της

Γκιώνας» το 2008, με σκοπό τον περιορισμό της ανεξέλεγκτης μεταλλευτικής δραστηριότητας των εταιριών και την ευαισθητοποίηση των κατοίκων της περιοχής. Οι αντιδράσεις εναντίον της Κίνησης ήταν άμεσες με ολόιδιες καταγγελτικές επιστολές όλων των συνδικάτων εργαζομένων στα μεταλλεία αλλά και με αντισυγκεντρώσεις των ίδιων «για να μην χαθούν οι δουλειές» απέναντι στις συγκεντρώσεις μελών της Κίνησης. Το 2009 έχουμε τον πρώτο ολοκληρωτικό εμπρησμό του σπιτιού του Στέφανου, το οποίο σημειωτέον είχαν ξανακάψει στο παρελθόν οι Γερμανοί κατακτητές. Ακολούθησαν δύο ακόμη αποτυχημένοι εμπρησμοί και μετά την ολοκλήρωση της ανακατασκευής του σπιτιού -με τη συλλογική-κινηματική βοήθεια πλήθους κόσμου- στις 29 Μαρτίου 2015 το σπίτι καίγεται ολοκληρωτικά για μια ακόμη φορά!

Με αφορμή τη δεύτερη ολοκληρωτική καταστροφή του σπιτιού του αγωνιστή Στέφανου Κόλλια, συγχωριανοί, συντοπίτες, συναγωνιστές και φίλοι του κάλεσαν σε συγκέντρωση αλληλεγγύης στην πλατεία του χωριού στις 2 Μαΐου, το μεσημέρι. Σαν συνέλευση αναρχικών αντιεξουσιαστών/-τριών Λαμίας, θεωρήσαμε πως η παρουσία μας στη

συγκέντρωση ήταν επιβεβλημένη, καθώς τα περιβαλλοντικά προβλήματα της ορεινής Γκιώνας σχετίζονται άμεσα και με την τύχη της ορεινής Οίτης στο νομό μας από τις ίδιες μεταλλευτικές εταιρίες. Τη συγκέντρωση πλαισίωσαν περίπου 70- 80 άτομα, εκτός από ντόπιους και φίλους, μέλη της ΑΝΤΑΡΣΥΑ και του ΣΥΡΙΖΑ, καθώς και εκπρόσωποι τοπικών φορέων και περιβαλλοντικών κινήσεων. Ο Στέφανος δεν μπορούσε να παρευρεθεί για προσωπικούς λόγους.

Ακολούθησε ανοιχτή συνέλευση στο χώρο της πλατείας όπου συζητήθηκαν τα προβλήματα της περιοχής και η ερήμωσή της από τη δραστηριότητα των μεταλλείων, η οικολογική καταστροφή, η οργάνωση του αγώνα, η στοχοποίηση του Στέφανου και οι επαναλαμβανόμενοι εμπρησμοί του σπιτιού. Στη συνέχεια ακολούθησε πορεία μέσα στο χωριό από τους συγκεντρωμένους, όπου φωνάχτηκαν συνθήματα όπως «Ενάντια στην φύση της λεηλασία, αγώνας για τη γη και την ελευθερία», «Φωτιά στα κάτεργα των μεταλλευτικών και όχι στα σπίτια των Κουκουβιστιανών», «Καίνε τα σπίτια, σκάβουν τα βουνά, να βγάλουνε παράδες τα αφεντικά», «Στέφανε γερά, στο χωριό ξανά» κ.α. Η πορεία κατέληξε στο καμένο σπίτι όπου ο κόσμος παρέμεινε συγκεντρωμένος για αρκετή ώρα και στη συνέχεια αποχώρησε.

Εμείς από μέρος μας δηλώνουμε πως καλένας αγωνιστής δεν γίνεται και δεν πρέπει να μείνει μόνος απέναντι στην τρομοκρατία των μεταλλείων. Είναι ένας αγώνας παρόμοιος με αυτόν των κατοίκων της Χαλκιδικής απέναντι στους οικονομικούς κολοσσούς των μεταλλευτικών εταιριών που το μόνο που αφήνουν πίσω τους είναι η καταστροφή και η ερημοποίηση ολόκληρων οικοσυστημάτων στο όνομα της καπιταλιστικής κερδοφορίας. Θεωρούμε πως θα πρέπει να γίνουν νέα καλέσματα, να φουντώσει το κίνημα αλληλεγγύης. Ο αγώνας του Στέφανου Κόλλια είναι αγώνας όλων μας.

■/ Συνέλευση αναρχικών αντιεξουσιαστών/-τριών Λαμίας

Επιμέλεια lost boy

(((•))) Candia Alternativa

Ανεξάρτητος εναλλακτικός χώρος ενημέρωσης και αντιπληροφόρησης στην Κρήτη

candiaalternativa.info

Εκκένωση της κατάληψης «Ντουγρού» στη Λάρισα

Το Σάββατο 9/5 στις 8 το πρωί μία ομάδα συντρόφων-φιστών, από τον ευρύτερο αναρχικό-αντιεξουσιαστικό χώρο, μπήκαμε στο εγκαταλειμμένο επί 30 χρόνια σπίτι που βρίσκεται στη συμβολή των οδών Ασκληπιού και Οικονόμου εξ Οικονόμων. Την Κυριακή 10/5 στις 12:30 το μεσημέρι εμφανίστηκαν ξαφνικά πάνοπλες οι δυνάμεις της αστυνομίας, ΟΠΚΕ, ΜΑΤ, ασφαλίτες και όλη η ηγεσία των μπάτσων της Λάρισας. Επίσης, επί της Ασκληπιού ήρθε να συμπληρώσει το σκηνικό ένα όχημα της πυροσβεστικής. Επικεφαλής της επιχείρησης ήταν ο διευθυντής της αστυνομικής διεύθυνσης Λάρισας Αγάκος με συνοδεία εισαγγελέα. Μαζί τους ήταν και ένα άτομο φερόμενο ως ιδιοκτήτης του σπιτιού, οποίος, χωρίς χαρτιά και αποδεικτικά για την ιδιοκτησία, επαναλάμβανε στην πόρτα ότι “το σπίτι είναι ιδιοκτησία του και ότι βρίσκεται υπό κατάληψη” απαιτώντας την αποχώρησή μας. Αν και η συγκεκριμένη περίπτωση αφορά μια υποτιθέμενη διαφορά μεταξύ ιδιωτών¹, η κατάληψη εκκενώθηκε και 26 σύντροφοι προσήχθησαν χωρίς δυνατότητα απαγγελίας καμιάς κατηγορίας. Επιπλέον, από τη μεριά του ο δήμαρχος Καλογιάννης, με τη δήλωση του στο δημοτικό ραδιόφωνο ότι δεν ασκήθηκε βία εκ μέρους της αστυνομίας, αφενός ψεύδεται και αλλοιώνει τα γεγονότα της εκκένωσης και αφετέρου νομιμοποιεί κοινωνικά την επιχείρηση των μπάτσων στα αυτιά των ακροατών. Εντυπωσιακό είναι ότι δύο μέρες μετά σε προγραμματισμένη επίσκεψη του Πανούση στη Λάρισα, δήμαρχος και μπάτσοι έδειξαν το καλό τους πρόσωπο περιφέροντας ότι διαφυλάσσουν το νόμο και την τάξη στην πόλη.

Είναι ξεκάθαρο ότι σε ένα καθεστώς σύγχρονου ολοκληρωτισμού η εξουσία και κάθε διαχειριστής της, κάθε κράτος δεξιό ή αριστερό, χρησιμοποιεί μηχανισμούς για να καταστέλλει οτιδήποτε την απειλεί. Επιχειρεί να καταστέλλει οποιαδήποτε μορφή αντίστασης και αγώνα, οποιονδήποτε αποφασίζει να αυτοοργανωθεί και να αγωνιστεί. Τάσσεται ενάντια σε οποιονδήποτε πυρήνα εξωτερικεύει μια φωνή επικίνδυνη για την κυρίαρχη ιδεολογία. Πρόσφατα παραδείγματα υπάρχουν πάρα πολλά. Είναι η εκκένωση της κατάληψης στέγης «Acta et Verba» στα Πάννενα, η διακοπή ρεύματος στον Ε.Κ.Χ. «Σχολείο» στη Θεσσαλονίκη, η απειλή εκκένωσης της Βίλας Ζωγράφου και της κατάληψης «Κένταυρος». Επιπλέον, ας μην ξεχνάμε την εισβολή των ΜΑΤ στην κατάληψη της Πρωτανείας του ΕΚΠΑ και την καταπάτηση του πανεπιστημιακού ασύλου. Χαρακτηριστική είναι και η καταστολή που υπέστησαν στις Σκουριές οι κάτοικοι που διαμαρτύρονταν κατά των μεταλλείων χρυσού, ανοίγοντας το δρόμο για την κερδοφορία της El Dorado. Βέβαια παραδείγματα υπάρχουν και άλλα, ακόμα και σε καθημερινό επίπεδο. Κράτος και κεφάλαιο, λοιπόν, καταστέλλουν για τη διατήρηση της συνέχειάς τους.

Ωστόσο, η εξουσία άλλοτε αποποιείται κατ'επίφαση το βίαιο προσώπειο της καταστολής και άλλοτε υιοθετεί ένα διαφορετικό, το οποίο φροντίζει να αποπολιτικοποιεί τους αγώνες και να τους αφομοιώνει. Αυτό έχει ως αποτέλεσμα την υποβάθμιση και την αλλοτρίωση ριζοσπαστικών πράξεων και

προταγμάτων. Για όλα τα παραπάνω, σαν κατάληψη «Ντουγρού» θα είμαστε αντίθετοι σε κάθε λογική αφομοίωσης (παράχρηση χώρου, άδεια).

Επιλέξαμε να πράξουμε το εγχείρημα αυτό στην Λάρισα, παρόλο που βιώσαμε στο παρελθόν καταστολή τόσο με εκκένωση και γκρέμισμα της κατάληψης ΙΚΑ το 2007, που βρισκόταν ένα στενό πιο πάνω, καθώς και με την δίωξη με τον τρομονόμο 15 ανηλίκων το 2008.

Να τονιστεί ότι η Λάρισα αποτελεί κοινωνικό πείραμα, καθώς κάθε νέος κατασταλτικός νόμος έρχεται να εφαρμοστεί πρώτα εδώ (βλ. τρομονόμος, λευκά κελιά). Αποτελεί, επίσης, υπόδειγμα συντηρητισμού λόγω της ύπαρξης πολλών στρατιωτικών μονάδων μέσα στον αστικό ιστό. Επιπροσθέτως, κάθε αστυνομικός διευθυντής βλέπει τη μετάθεσή του ή τη θητεία του στη Λάρισα ως ένα σταυροδρόμι για την επαγγελματική του ανέλιξη. Με βάση τα παραπάνω, δεν μας προκαλεί έκπληξη η παράνομη-ακόμα και για τη δική τους νομιμότητα-υπερπαραγωγή της αστυνομικής διεύθυνσης να καταστείλει το αυτοοργανωμένο εγχείρημα της κατάληψης «Ντουγρού».

Είναι ξεκάθαρο ότι σε ένα καθεστώς σύγχρονου ολοκληρωτισμού η εξουσία και κάθε διαχειριστής της, κάθε κράτος δεξιό ή αριστερό, χρησιμοποιεί μηχανισμούς για να καταστέλλει οτιδήποτε την απειλεί.

Εμείς θεωρούμε ότι η κατάληψη ενός κτηρίου αμφισβητεί ριζικά την ατομική ιδιοκτησία, βασιζόμενη στις ιδέες του αναρχισμού και του κομμουνισμού, πως οι παραγωγοί του κοινωνικού πλούτου πρέπει να έχουν πρόσβαση σε αυτόν συνολικά και συλλογικά. Πρόταγμα μας είναι η χρήση, αντί της κατοχής, βάσει των κοινωνικών αναγκών και η έμπρακτη και άμεση αντίσταση στον ίδιο τον θεσμό της ιδιοκτησίας. Έτσι λοιπόν, με την κατάληψη μετατρέπουμε ένα άψυχο κτήριο σε πύλα αλληλεγγύης, προωθώντας τη συλλογική ζωή, τη συμβίωση, την αλληλοβοήθεια.

Υπερασπιζόμαστε την πολιτική αυτή πράξη, καθώς θεωρούμε ότι κανένα σπίτι δεν πρέπει να μένει εγκαταλειμμένο. Η κατοικία, το ρεύμα και το νερό είναι κοινωνικά αγαθά και θα έπρεπε να ανήκουν σε όλους. Γι' αυτό αρνούμαστε να υποκύψουμε στη βαρβαρότητα των κρατικών μηχανισμών που σφραγίζουν χιλιάδες άδεια εγκαταλειμμένα σπίτια, τη στιγμή που μεγάλο ποσοστό του κόσμου αποτελούν άστεγοι, άποροι ή ανίκανοι να καλύψουν τις βασικές τους ανάγκες.

Όσον αφορά τη σημερινή συγκυρία

Κάποια από τα δεδομένα που είχαμε στην αρχή (κατά το στήσιμο και το “ντου” στο σπίτι) ανατράπηκαν, χωρίς αυτό να εξαρτάται από εμάς, οπότε αλλάζει και η στρατηγική μας.

Σαν απολογισμό όλων αυτών εμείς βλέπουμε πολλά θετικά σημεία. Η διάθεσή μας έχει ανέβει, έχουμε συσπειρωθεί, δοκιμάσαμε τις δυνάμεις και τα όρια μας και πλέον η συνέλευση έχει πλαισιωθεί από πολύ περισσότερο κόσμο. Η δράση της κατάληψης μας έφερε όλους και όλες πιο κοντά, δυνάμωσε τις συντροφικές σχέσεις και αυτό είναι το πιο όμορφο πράγμα. Αυτή τη στιγμή ανασυγκροτούμαστε και μαζεύουμε τις δυνάμεις μας - η ανάγκη μας παραμένει!

Όπως λέγαμε χαρακτηριστικά εξαρχής το πιο σημαντικό κομμάτι στα προτάγματα είναι η πραγμάτωσή τους! Μπορεί να μην είμαστε μέσα στο σπίτι, αλλά είμαστε παντού στην πόλη.

Ραντεβού στα άδεια σπίτια

Δεν έχουμε λοιπόν αυταπάτες. Είτε δεξιός είτε αριστερός ο διαχειριστής της εξουσίας (κεντρικής ή δημοτικής) θα βρίσκεται ενάντια σε οτιδήποτε ριζοσπαστικό και από τα κάτω το οποίο μπορεί να κλονίσει την ίδια του την ύπαρξη. Κανένας δήμος και κανένα κράτος δεν θα αποτελούν διοργανωτές της ζωής μας κρίνοντας και καθορίζοντας τις εκάστοτε ανάγκες του κοινωνικού συνόλου. Σε κάθε τι που μας καταστέλλει, εμείς θα απαντάμε από τα κάτω και αυτοοργανωμένα. Και η απάντησή μας θα έρχεται μαζικά σε δρόμους, αυτοδιαχειριζόμενα στέκια και καταλήψεις, με διαρκή αγώνα μέχρι την κοινωνική απελευθέρωση.

■/ Κατάληψη «Ντουγρού»

Σπύρος Λάτσης Ο πλουσιότερος Έλληνας serial killer εργατών

τις μεγαλύτερες πολυεθνικές του πλανήτη, φιγουράρει στη λίστα που έδωσε στη δημοσιότητα τον Νοέμβριο του 2014 η Διεθνής Σύμπραξη Ερευνητών Δημοσιογράφων (ICIJ) και αποτελεί μέρος των 28.000 απόρρητων εγγράφων της υπόθεσης LuxLeaks από το Λουξεμβούργο, που αποδεικνύουν τη συστηματική φοροδιαφυγή δισεκατομμυρίων ευρώ.

Αλλά αυτό φυσικά ποτέ δεν θα το διαβάσετε στο Forbes ή σε κάποιο ελληνικό συστημικό μ.μ.ε. Το περιοδικό Forbes μπορεί, μεταξύ άλλων, να έχει γράψει αρκετές φορές για το επιχειρηματικό δαιμόνιο του Λάτση, δεν έχει όμως γράψει ούτε μισή γραμμή για τις δολοφονίες (στην πραγματικότητα) εργατών λόγω των ανύπαρκτων μέτρων ασφαλείας στις επιχειρήσεις του στην Ελλάδα. Μόνο τους τελευταίους τρεις μήνες στις επιχειρήσεις του Λάτση έχουν σκοτωθεί έξι εργάτες. Ενδεικτικά: Στις 23 Μαρτίου, 50χρονος ηλεκτρολόγος βρέθηκε απανθρακωμένος στο καράβι High Speed 5 της Seaways, κατά τη διάρκεια συντήρησής του στο μώλο της Δραπετσώνας.

Την 1η Απριλίου, 52χρονος εργολαβικός εργάτης ανασύρθηκε νεκρός από τα εργοτάξια της ΔΑΡΚΟ στη Φθιώτιδα, όταν καταπλακώθηκε κατά τη διάρκεια έργων στα μεταλλεία. Στις 8 Μαΐου, έξι εργαζόμενοι από τα διυλιστήρια των ΕΛ.ΠΕ. στον Ασπρόπυργο μεταφέρθηκαν σε κρίσιμη κατάσταση στο νοσοκομείο με εγκαύματα έως και 80%, μετά από έκρηξη σε αγωγό πετρελαίου κατά τη διάρκεια εργασιών συντήρησης σε μια παλιά μονάδα. Ο αγώνας εξεράγη και στη συνέχεια ξέσπασε πυρκαγιά, με αποτέλεσμα 6 εργάτες να τραυματιστούν και να μεταφερθούν με εγκαύματα στο νοσοκομείο. Την ώρα της έκρηξης δεν χτύπησε ο συναγερμός πυρκαγιάς και δεν υπήρχε κανένα σαφές σχέδιο ασφαλούς εξόδου των εργαζομένων από τις εγκαταστάσεις. Οι εργάτες στοιβάχτηκαν εγκλωβισμένοι σε έναν εσωτερικό χώρο στάθμευσης, χωρίς να τους επιτρέπεται να μετακινηθούν. Κι όταν αντέδρασαν με δική τους πρωτοβουλία και ενστικτωδώς, ανοίγοντας μια από τις εξόδους διαφυγής με σκοπό να επιβιώσουν την πυρίνη κόλαση, οι πραι-

τορες του Λάτση (προσωπικό φύλαξης των εγκαταστάσεων) τους κυνήγησαν με λύσσα για να τους αφαιρέσουν τις κάρτες εξόδου και να τους μπλοκάρουν. Οι εργάτες κάνουν λόγο για καθαρή δολοφονία, αφού για αρκετή ώρα δεν υπήρχε ξεκάθαρη εικόνα από τους υπευθύνους για το πόσοι και ποιοι ήταν οι εργάτες που εκτελούσαν τη συντήρηση στη μονάδα όπου ξέσπασε η πυρκαγιά. Επίσης, μιλούν για ελλιπή μέτρα ασφαλείας και αυτοπροστασίας. Έντεκα μέρες αργότερα, στις 19/5, οι δύο πολυτραυματίες Μ. Δευτεραίος και Ρ. Ντελιλά δεν τα καταφέρνουν και φεύγουν από τη ζωή. Τέσσερις μέρες αργότερα, στις 23/5, την ίδια κατάληξη θα έχει και ο τρίτος εργάτης, Α. Αβραμπίδης. Στις 30/5 πέθανε άλλος ένας, ο Κ. Μαγγούρας.

Αυτή η ιστορία στις επιχειρήσεις του Λάτση κρατάει χρόνια. Δεν ξεχνάμε ούτε τους 14 νεκρούς και 24 τραυματίες της ΠΕΤΡΟΛΑ το Σεπτέμβριο του 1992, που όλως τυχαίως αποτελούσε και πάλι ιδιοκτησία Λάτση.

■/ Omject

Ο Σπύρος Λάτσης το 2015 βρίσκεται στην 48η θέση στη λίστα του περιοδικού Forbes με τους πλουσιότερους ανθρώπους του κόσμου. Με περιουσία 11,4 δισ. δολάρια είναι ο πλουσιότερος Έλληνας στον κόσμο. Γιος του εφοπλιστή Γιάννη Λάτση, μένει μόνιμα στην Ελβετία και, μεταξύ άλλων επιχειρήσεων, έχει στην κατοχή του και την EFG Group Eurobank, έναν πολυεθνικό τραπεζικό όμιλο με σημαντική θέση στην αγορά Private Banking στην Ελβετία. Ο συγκεκριμένος τραπεζικός όμιλος, μαζί με

Ανακοίνωση του αυτοδιαχειριζόμενου κοινωνικού χώρου Βίλα Ζωγράφου σχετικά με την πρόθεση της δημοτικής αρχής να καταστείλει την κατάληψη

Στις 2/4/2015, η 3η τακτική συνεδρίαση του Ν.Π.Δ.Δ. Αθλητισμού και Πολιτισμού του Δήμου Ζωγράφου ομόφωνα εγκρίνει την οριστική μεταστέγαση του Δημοτικού Ωδείου στον κατελημμένο χώρο της Βίλας Ζωγράφου. Αφορμή είναι η μη καταλληλότητα του χώρου που μέχρι τώρα στεγάζει το δημοτικό ωδείο και ως «θετικό επακόλουθο» παρουσιάζεται το «άνοιγμα» της Βίλας στους κατοίκους του Ζωγράφου. Σε συνέχεια λοιπόν του σχεδιασμού για το γκρέμισμα μέρους του περιβάλλοντος τοίχου της Βίλας Ζωγράφου και την αφομοίωσή της, οι μεθοδεύσεις για την καταστολή της κατάληψης συνεχίζονται με σαφώς πιο επιθετικά χαρακτηριστικά.

Δεδομένης της ύπαρξης και άλλων κατάλληλων χώρων για το ωδείο, η επιλογή της Βίλας Ζωγράφου έχει ξεκάθαρο στόχο την εκκένωση της κατάληψης. Η ύπαρξή της, με τον ακηδεμόνευτο και αντιεμπορευματικό της χαρακτήρα, έρχεται εξαρχής σε αντίθεση με τις βλέψεις της τοπικής εξουσίας για οποιαδήποτε χρήση του χώρου. Μπορεί η ρομαντική εικόνα ενός ωδείου στη Βίλα Ζωγράφου, μιας Βίλας γεμάτης μουσική, να δημιουργεί τις καλύτερες εντυπώσεις για την ποιότητα και το κύρος της δημοτικής αρχής, αλλά δεν είναι κάτι άλλο πέρα από αυτό. Η ύπαρξη αντιτίμου που καλούνται να πληρώνουν οι μαθητές για τα μαθήματά τους αποτελεί μια ολοφάνερη εμπορευματική σχέση, που μόνο ρομαντική δεν είναι, αφού αυτόματα αποκλείονται από τα μαθήματα όσοι δεν έχουν τα απαραίτητα χρήματα (δεν είναι και λίγοι), ενώ παράλληλα ανοίγει το δρόμο για περαιτέρω εμπορευματική χρήση του χώρου.

Επίσης, καθόλου ρομαντική δεν είναι και η παράκαμψη των μόνιμων εργαζόμενων που πληρούν τις προϋποθέσεις για τη θέση του καλλιτεχνικού διευθυντή και η επιλογή αντί αυτών, μιας φίρμας σοπράνο, «εκλεκτής» του προέδρου του Ν.Π.Δ.Δ. και της δημάρχου με αδιαφανείς διαδικασίες (απευθείας ανάθεση) και με μισθό 22.374 ευρώ (!) το χρόνο. Δεν είναι ότι είμαστε τυπολάτρες, ούτε έχουμε φετίχ με τους χαμηλούς μισθούς, αλλά εδώ γίνεται φανερό το πόσο σημαντικό είναι για την Καφατσάκη και το επιτελείο της να παίζουν με τις εντυπώσεις, παρακάμπτοντας τις τυπικές τους διαδικασίες και κάνοντας επιλογές που κοστίζουν ανεξήγητα περισσότερο από όσο μας έχουν συνηθίσει.

Η εικόνα αυτή, παράλληλα, προετοιμάζει το έδαφος για την καταστολή, αφού στοχεύει στην επίτευξη της συναίνεσης

των κατοίκων της περιοχής μέσω του κοινωνικού προσώπου του ωδείου. Έτσι, ο δήμος προσπαθεί να δικαιολογήσει πολύ πιο εύκολα την καταστολή ενός ξεκάθαρα κοινωνικού και ανοιχτού εγχειρήματος που αμφισβητεί τις μίζερες σχέσεις εκμετάλλευσης του καπιταλιστικού συστήματος. Σχέσεις που συνεχίζουν να αναπαράγονται από την αριστερή διαχείριση τόσο σε κεντρικό όσο και σε τοπικό επίπεδο (προσλήψεις μέσω κοινωφελών προγραμμάτων, συμβάσεις ορισμένου χρόνου, συμβάσεις έργου κλπ).

Ο Αυτοδιαχειριζόμενος Κοινωνικός Χώρος Βίλα Ζωγράφου, στα 4 χρόνια της ζωής του, στεγάζει ποικίλες δομές χωρίς κανένα αντίτιμο, χωρίς ιεραρχίες και χωρίς «ειδικούς». Μέσα από τις δομές αυτές προσπαθούμε να καλύψουμε τις ανάγκες μας και να ικανοποιήσουμε τις επιθυμίες μας σε κάθε πτυχή της καθημερινότητάς μας. Αναφέρουμε ενδεικτικά τα ανταλλακτικά και χαριστικά παζάρια, τις εβδομαδιαίες προβολές ταινιών, το γήπεδο 5x5, τα καφενεία ψυχικής υγείας και ένα μεγάλο πλήθος μαθημάτων αυτομόρφωσης: ιστορία, φιλοσοφία, μελέτη του Κεφαλαίου του Μαρξ, φωτογραφία, ελεύθερο σχέδιο, ισπανικά, ιταλικά, γερμανικά, ενισχυτική διδασκαλία σε μαθήματα σχολείου, χορός, εργαστήριο ανοιχτού λογισμικού, δημιουργία και εμφύχωση κούκλας και τέλος, αυτοοργανωμένα μαθήματα μουσικής. Ακόμα, το πολιτικό εγχείρημα της συνέλευσης του Μπαξέ που δημιουργήθηκε στον απελευθερωμένο χώρο της Βίλας τροφοδοτεί με τα προϊόντα που παράγει τις εβδομαδιαίες συλλογικές κουζίνες της κατάληψης και γειτονικών εγχειρημάτων. Μέσω πολιτικών δράσεων (συγκεντρώσεις, πορείες, δράσεις αντιπληροφόρησης, συνελύσεις, κατάληψη δημαρχείου Ζωγράφου) και εκδηλώσεων οικονομικής ενίσχυσης (ρεμπέτικα γλέντια, μπαρ, πάρτι, θεατρικές παραστάσεις, συναυλίες), η Βίλα στέκεται αλληλέγγυα και στηρίζει οικονομικά εργατικούς αγώνες, συντροφικά εγχειρήματα, διωκόμενους και φυλακισμένους αγωνιστές, αλλά και αγωνιστές με ανάγκη κάλυψης ιατρικών εξόδων.

Όλα αυτά τα χρόνια η συνέλευση της Βίλας έχει συμμετάσχει σε ταξικούς κοινωνικούς αγώνες στοχεύοντας όσο το δυνατόν περισσότερο στην περαιτέρω ριζοσπαστικοποίηση τους. Στον αγώνα ενάντια στις συνθήκες εργασίας και τις απολύσεις των «ωφελούμενων» στα κοινωνικά προγράμματα του δήμου Καισαριανής που χρηματοδοτούνται από το ΕΣΠΑ, των εργαζομένων στο ταχυφαγείο GAMATO, της απολυμένης Ελένης Σ. από τα super market «ΑΒ Βασιλό-

πουλος», των απολυμένων καθηγητών από τα φροντιστήρια «Ανέλιξη», καθώς και ενάντια στις διαθεσιμότητες των εργαζόμενων του ΕΚΠΑ και του ΕΜΠ που απεργούσαν επί 3,5 μήνες. Οι κινητοποιήσεις για την υπεράσπιση της Κυριακάτικης αργίας αποτελούν άλλη μια σημαντική στιγμή στον ταξικό ανταγωνισμό όπου η Βίλα παίζει ενεργό ρόλο.

Ενάντια στη διαρκή αύξηση του κόστους ζωής που επιβάλλεται από κράτος και αφεντικά, δίνουμε αγώνες για την ελεύθερη μετακίνηση στα ΜΜΜ, αποτρέπουμε διακοπές ρεύματος και νερού και προχωρούμε σε επανασυνδέσεις.

Έχοντας διαλέξει σαφή θέση στον κοινωνικό ταξικό πόλεμο που μαίνεται, δεν θα μπορούσαμε παρά να κρατάμε ανελλιπώς καθαρή τη γειτονιά και από τη δράση των φασιστών (ΧΑ, ΔΡΑΣΙΣ-ΚΕΣ). Επίσης, μέσα από διάφορες εκδηλώσεις-συζητήσεις τίθενται θέματα και προβληματικές που αφορούν τους αγώνες και συνεισφέρουν έτσι στον διαρκή κριτικό αναστοχασμό που είναι απαραίτητος για την διαμόρφωση μιας ριζοσπαστικής, επαναστατικής συνείδησης.

Ως εργαζόμενοι-ες, άνεργοι-ες και φοιτητές-ριες από τη γειτονιά του Ζωγράφου και τις γύρω περιοχές, επιλέγουμε να βρισκόμαστε στο χώρο της Βίλας αναγνωρίζοντάς την ως μια κοινότητα αγώνα στην οποία οργανωνόμαστε υλικά και πνευματικά για μια κοινωνία χωρίς εκμετάλλευση.

Η φύση του εγχειρήματος είναι εχθρική προς το υπάρχον σύστημα και αυτούς που το διαχειρίζονται, είτε αριστερούς είτε δεξιούς και αυτή είναι και η ουσιαστική αιτία αυτής της επίθεσης. Δεν είναι μόνο επίθεση σε ένα κατελημμένο κτίριο και τους ανθρώπους που το πλαισιώνουν. Είναι επίθεση ενάντια στους κοινωνικούς ταξικούς αγώνες των οποίων η Βίλα αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι, και ως τέτοια θα απαντηθεί.

▲/ Αυτοδιαχειριζόμενος Κοινωνικός Χώρος Βίλα Ζωγράφου

LGBTQI+ Pride Κρήτης

1ο Φεστιβάλ Ορατότητας και Διεκδικήσεων για την Απελευθέρωση Φύλου, Σώματος και Σεξουαλικότητας

Στις 26 και 27 Ιούνη, πραγματοποιήθηκε στο Πάρκο Γεωργιάδη του Ηρακλείου Κρήτης, το 1ο Φεστιβάλ Ορατότητας και Διεκδικήσεων για την Απελευθέρωση Φύλου, Σώματος και Σεξουαλικότητας: LGBTQI+ Pride Κρήτης. Το Συντονιστικό για το 1ο LGBTQI+ Pride Κρήτης είναι μία οριζόντια συνέλευση χωρίς ιεραρχίες, στην οποία μετέχουν οι συλλογικότητες ConQueer (Ηράκλειο) και Φύλο και Φτερό (Ρέθυμνο), καθώς και άτομα που ασχολούνται με τις LGBTQI+ διεκδικήσεις. Αποφασίζουμε συνδιαμορφώνοντας, βασιζόμεστε στην αλληλεγγύη και την αυτοοργάνωση. Υλοποιούμε τις αποφάσεις μας χωρίς αιγίδες και χορηγούς, αλλά μέσω στήριξης αλληλέγγυων ομάδων και ατόμων, με πολύμορφες δράσεις ενίσχυσης του Φεστιβάλ.

Δύο χρόνια τώρα, οι δύο ομάδες σε Ρέθυμνο και Ηράκλειο έχουν ενεργό παρουσία στο πολιτικό γίγνεσθαι με μοιράσματα, εκδηλώσεις, παρεμβάσεις, προβολές, πορείες και άλλες δράσεις. Αρχίζουμε επιτέλους και μιλάμε για το φύλο και την σεξουαλικότητα ανοιχτά και μαχόμαστε ενάντια στον σεξισμό, την ομοφοβία, την τρανσφοβία, τον κοινωνικό στιγματισμό των οροθετικών ατόμων και σε κάθε μορφή καταπίεσης και κλιμακώνουμε την δράση μας στο διήμερο Φεστιβάλ.

Το πρόγραμμα περιελάμβανε ομιλίες-συζητήσεις, βιωματικά εργαστήρια, ενημερωτικά περιήχητρα, μουσικά-καλλιτεχνικά δρώμενα. Θίχτηκαν ζητήματα που άπτονται φύλου, σώματος και σεξουαλικότητας με έμφαση σε εκείνα που τίθενται συχνά ελλιπώς ή διαστρεβλωμένα, όπως η τρανσφοβία, η πολυφοβία (διάκριση ενάντια στην πολυσυντροφικότητα), και ο κοινωνικός στιγματισμός οροθετικών ατόμων. Κορυφαία στιγμή αποτέλεσε η Πολύχρωμη Πορεία στην οποία βαδίσαμε

πνευθυμίζοντας πως υπάρχουμε, φαινόμαστε και διεκδικούμε χωρίς φόβο, και θέλουμε να βαδίζουν στο πλάι μας όλοι, αλληλέγγυοι χώροι και συλλογικότητες και ζητάμε την στήριξή τους.

Τα θεμελιώδη ανθρώπινα δικαιώματα της LGBTQI+ κοινότητας αντιμετωπίζονται από ένα κομμάτι της κοινωνίας ως μια περιττή έως και προκλητική πολυτέλεια που ανήκει στη σφαίρα του πολιτισμικού. Η ορατότητα στον δημόσιο χώρο, η ελευθερία και αυτοδιάθεση του σώματος και της επιθυμίας δεν είναι απλά σχήματα λόγου, αλλά εκφάνσεις της ζωής τις οποίες η κοινωνία στερεί σε πολλές ατομικότητες, εντός και εκτός της LGBTQI+ κοινότητας, όταν δεν τις κατασπαράζει. Σε θεσμικό επίπεδο, η νομική αναγνώριση ταυτότητας φύλου, το σύμφωνο συμβίωσης, το δικαίωμα στην παιδοθεσία είναι ελάχιστες από τις νομικές κατοχυρώσεις που απουσιάζουν από την ελληνική νομοθεσία με συνέπεια να δυσχεραίνει ακόμα περισσότερο η ζωή των ατόμων της LGBTQI+ κοινότητας.

Η συστηματική καταπάτηση όλων των παραπάνω είναι ένας πόλεμος που ασκείται λυσσασμένα πάνω σε σώματα και ζωές, και τα σημαδεύει ανεπανόρθωτα και συχνά θανάσιμα. Διεκδικούμε το δικαίωμα στο δημόσιο χώρο και στην αυτοδιάθεση. Η απάντηση με ορατότητα, διεκδικήσεις και αγώνες είναι για μας ευθύνη και δέσμευση απέναντι σε όλα τα θύματα σεξιστικών, ομοφοβικών, τρανσφοβικών επιθέσεων. Ταυτόχρονα, είναι και απέναντι σε κάθε άλλη καταπιεσμένη κοινωνική ομάδα, καθώς αντιλαμβανόμαστε πως όροι καταπίεσης όπως το φύλο, η φυλή, η τάξη, η σεξουαλικότητα, η σωματική διάπλαση κ.ά. συνδέονται και συγκρούονται σ' ένα σύνθετο πλέγμα, δομώντας προνόμια και αποκλεισμούς.

Θέλαμε το Φεστιβάλ να αποτελέσει αφορμή για διάλογο και ζυμώσεις με πολιτικούς, κινηματικούς χώρους, άτομα, πρωτοβουλίες, συλλογικότητες, φορείς, πάνω σε θέματα φύλου και σεξουαλικότητας. Οι έμφυλοι ρόλοι, η λεβεντιά, «παραδοσιακές αξίες» της πατριαρχίας που φύονται στο νησί και όχι μόνο, είναι εξουσίες που καταπιέζουν πολλά από εμάς, ανεξαρτήτως σεξουαλικότητας και ταυτότητας φύλου. Δεν υπάρχει ιεράρχηση στις καταπίεσεις, μόνο ο κοινός αγώνας ενάντια σε κάθε εξουσία που ασκείται πάνω στα σώματα και τις ζωές μας.

▲/ Συντονιστικό 1ου Φεστιβάλ LGBTQI+ Pride Κρήτης

"ΣυνΑθηνά και... χρήμα κίνει

Στις 9 Μαΐου μια εκδήλωση με τίτλο "Έλα στην Αγορά" έλαβε χώρα έξω από τη Δημοτική Αγορά της Κυψέλης στην Αθήνα. Την οργάνωσε το "ΣυνΑθηνά", η πλατφόρμα που δημιούργησε ο δήμος Αθηναίων "για να στηρίξει και να διευκολύνει τις ομάδες πολιτών που με τις δράσεις τους βελτιώνουν την ποιότητα ζωής στην Αθήνα". Στόχος της, κάτοικοι και δημότες "να σχεδιάσουν από κοινού τη νέα εποχή του ιστορικού κτιρίου της Δημοτικής Αγοράς Κυψέλης, στη Φωκίωνος Νέγρη", σε μια περιοχή υψηλής εμπορευματοποίησης, με δεκάδες καφετέριες και εκατοντάδες τετραγωνικά μέτρα τραπεζοκαθισμάτων.

Η εκδήλωση ήταν άλλη μια στιγμή της επιχείρησης ενσωμάτωσης και αποπροσανατολισμού της αυτενέργειας των κατοίκων της πόλης και καθυπόταξης της σε αλλότριους σκοπούς. Ακόμη, επρόκειτο και για μια στιγμή υψηλής ειρωνείας: Ο χώρος τελούσε υπό κατάληψη από το τέλος του 2006, με την ιδιομορφία ότι αυτό γινόταν με τη συμμετοχή της "Ανοιχτής Πόλης", της δημοτικής παράταξης του ΣΥΡΙΖΑ, με επικεφαλής τον σημερινό πρωθυπουργό Αλέξη Τσίπρα. Τον Αύγουστο του 2012, λίγους μήνες πριν την επέμβαση στη Villa Amalias, ο δήμος Αθηναίων του Γιώργου Καμίνη αποφάσισε με τη συνδρομή των ΜΑΤ να πάρει πίσω τον χώρο της Αγοράς και το κατάφερε, χωρίς ουσιώδεις αντιδράσεις απ' τους άμεσα ενδιαφερόμενους.

G. Kaminis & C.O. - Art Culture and Real Estate company

Τον Ιούλιο του 2013, περίπου 6 μήνες μετά τον "λεπτό" χειρισμό του στην υπόθεση της Villa Amalias, ο δήμαρχος Γιώργος Καμίνης εγκαινιάζει τη διαδικτυακή πλατφόρμα "ΣυνΑθηνά", όπου συγκεντρώνονται οι δράσεις "ομάδων πολιτών", τόσο άτυπων όσο και φορέων με κάποια νομική υπόσταση. Τον Οκτώβρη του ίδιου χρόνου, εγκαινιάζεται και η "στέγη ΣυνΑθηνά" στην πλατεία της Βαρβακείου, στο ιστορικό κέντρο της πόλης, για να στεγάσει εκ περιτροπής δράσεις αυτών των ομάδων. Πάνω από 150 ομάδες και φορείς έχουν καταχωρήσει έκτοτε δραστηριότητές τους σ' αυτή την πλατφόρμα.

Εκείνη που πρότεινε, κατά δήλωσή της, στο δήμαρχο τη διαδικτυακή πλατφόρμα, αλλά και τη "στέγη ΣυνΑθηνά" είναι η κοσμοπολίτισσα Αμαλία Ζέπου, κοινωνική ανθρωπολόγος, γόνος διπλωματικής οικογένειας που επέστρεψε στην Ελλάδα μετά από δεκαετίες στο εξωτερικό για να κατοικήσει στο Μεταξουργείο το 2007. Όπως διαβάζουμε σε διάφορα ασιογραφικά δημοσιεύματα και συνεντεύξεις στον ελληνικό και ξένο τύπο, κι όπως έχει πει κι η ίδια σε ομιλία της, με θέμα "Φέρνοντας κοντά κράτος και ομάδες πολιτών", όταν έπεσε με αλεξιπτωτο στο υποβαθμισμένο Μεταξουργείο των τουρκόφωνων μουσουλμάνων από τη Θράκη και των Αλβανών μεταναστών, θεώρησε ότι δεν βρισκείται σε μια ασφαλή γειτονία και προσπάθησε γι' αυτό να συνασπιστεί με τους γείτονες που είχαν ποικίλα προβλήματα: "με τα χαρτιά τους, με δάνεια, με εξώγαμα παιδιά, με διάφορα". Στην πορεία διαπίστωσε πως οι ιθαγενείς "δεν ενδιαφέρονταν για την οικολογία του πλανήτη", αλλά "είναι πολύ συνεργάσιμοι αν καταφέρεις να επικοινωνήσεις μαζί τους" και κατανόησε (σαν καλή κοινωνική ανθρωπολόγος) ότι υπήρχε και μια "αόρατη πόλη που δε τη βλέπαμε τόσα χρόνια", η οποία "δεν ήταν έτσι όπως θα τη θέλαμε".

Η Ζέπου συνδέθηκε με τους Atenistas (μια πρωτοβουλία του δημοσιογράφου της "Καθημερινής" Δημήτρη Ρηγόπουλου και του γραφίστα Τάσου Χαλκιαδάκη, γνωστού απ' το μπλογκ Athensville) και με την αστική μη κερδοσκοπική εταιρεία "κμ πρότυπη γειτονιά", ένα απ' τα εργαλεία του Ιάσωνα Τσάκωνα, με τον οποίο θ' ασχοληθούμε και παρακάτω. Κάπως έτσι πρέπει να εξηγείται και η προνομιακή της πρόσβαση στον δήμαρχο Καμίνη, που της ανέθεσε απ' το καλοκαίρι του 2013 το χειρισμό της υπόθεσης "ΣυνΑθηνά", δηλαδή της ενσωμάτωσης δια της κολακείας μια σειράς πρωτοβουλιών, που κατά τ' άλλα θα μπορούσαν να έχουν ενδιαφέροντα αποτελέσματα στον αστικό ιστό, παρά τον ελλιπή πολιτικό τους προβληματισμό. Για τη Ζέπου (που από επιστημονική σκοπιά μάλλον θα πρέπει να την εντάξουμε στην καλύτερη παράδοση της κοινωνικής ανθρωπολογίας ως δεκανικίου της αποικιοκρατίας!), πρωτοβουλίες όπως οι Atenistas δείχνουν ότι αναπτύσσεται στην πόλη "μια νέα υπερηφάνεια", ενώ ξυπνά μια "αταβιστική μνήμη" ενεργητικότητας που ανάγεται στις γυναίκες που σκούπιζαν το δρόμο έξω απ' την πόρτα τους κι ήταν περήφανες για το αποτέλεσμα...

Η Ζέπου ανήκει βέβαια στον "καλό κόσμο" της πρωτεύουσας και δε μπορεί παρά να φέρει ένα εγγενές μίσος προς τους ξεβράκωτους. Εξάλλου, φυσικοί της συνομιλητές είναι όσοι σχεδιάζουν μακροπρόθεσμα τις κερδοσκοπικές τους κινήσεις στον αστικό χώρο, ντύνοντάς τις με άφθονη αθηναϊολατρική ιδεολογία κι εισαγόμενο urban enaλλακτισμό. Η ομιλία της που αναφέρθηκε παραπάνω, για παράδειγμα, οργανώθηκε από το αρχιτεκτονικό γραφείο CFCOMPANY των Στέλιου Κούτσικου και Στάμου Φαφαλιού (της γνωστής εφοπλιστικής οικογένειας της Χίου) στο σαλόνι του Ιδρύματος Κατακουζηνού, ενώ δη-

Ο αστικός χώρος είναι το έδαφος των σύγχρονων ταξικών συγκρούσεων ακόμη κι όταν αυτές δεν είναι ορατές με πρώτη ματιά.

μοσιεύεται μαζί με άλλες ομιλίες της ίδιας σειράς σε ιστοσελίδα που διατηρεί το Ίδρυμα Μποδοσάκη. Μεταξύ των άλλων συμμετεχόντων στις ομιλίες, ο αθηναϊογράφος δημοσιογράφος της "Καθημερινής" Νίκος Βατόπουλος, ο καθηγητής του ΕΜΠ και σύμβουλος του Rethink Athens (του ιδιωτικού αρχιτεκτονικού διαγωνισμού του Ιδρύματος Ωνάση) Παναγιώτης Τουρνικιώτης και βέβαια ο πολύς επιχειρηματίας του κτηματομεσιτικού κλάδου Ιάσων Τσάκωνας (εφοπλιστικός γόνος κι αυτός). Οι Κούτσικος και Φαφαλιός κατασκευάζουν, πωλούν κι ενοικιάζουν ακίνητα στην περιοχή του Γκαζιού. Ο Τσάκωνας είναι ιδιοκτήτης 35 ακινήτων στην περιοχή του Κεραμεικού και του Μεταξουργείου, συνολικής δομημένης επιφάνειας 21.000 τμ σε έδαφος 7.500 τμ. Στη δική του ομιλία με τίτλο "Το πείραμα του Μεταξουργείου", που δόθηκε στις 12 Φεβρουαρίου 2014, αναπτύσσει αναλυτικά και χωρίς αναστολές το κερδοσκοπικό του σχέδιο και τις προϋποθέσεις του για το σύνολο της περιοχής: ενσωμάτωση του δικού του πλάνου στον πολεοδομικό σχεδιασμό, τροποποίηση των σχετικών νομοθετημάτων και κανονισμών, απώθηση των ανεπιθύμητων δραστηριοτήτων που εδρεύουν στην περιοχή (με αιχμή την πορνεία που συνδέεται βέβαια με τη σωματεμπορία κι άρα είναι απ' όλους κατακριτέα) και, φυσικά, χρηματοδότησή του από δημόσια "χρηματοδοτικά εργαλεία", όπως το ευρωπαϊκό πρόγραμμα Jessica.

Καταστολή. Η άλλη όψη του ίδιου νομίσματος

Στις 28 Μαΐου ο Καμίνης μιλούσε μαζί με την κοσμήτορα της Σχολής Αρχιτεκτόνων του ΕΜΠ Ελένη Μαϊστρου σε εκδήλωση της Επιστημονικής Εταιρείας Δικαίου Πολεοδομίας και Χωροταξίας με τίτλο "Δικαίωμα στην Πόλη" με την ευγενική υποστήριξη της Τράπεζας Πειραιώς. Ο τίτλος αυτός είναι απαλλοτριωμένος, βέβαια, από τον μαρξιστικό προβληματισμό της δεκαετίας του '60 για την πόλη και την ταξική πάλη. Το ομώνυμο βιβλίο του Ανρί Λεφέβρ, που τίποτα δεν έχει να κάνει με Καμίνηδες και Σάλλες, έχει κυκλοφορήσει και στα ελληνικά το 1977, σε μετάφραση

του Πάνου Τουρνικιώτη, τον οποίο συναντήσαμε παραπάνω ως υπεύθυνο του Rethink Athens. Την υποκλοπή του τίτλου του σημαντικού βιβλίου του Λεφέβρ έχει διαπράξει βέβαια κι ο Καμίνης, δίνοντας στο συνδυασμό του το ίδιο όνομα. Αν σκεφτεί κανείς ότι τέτοιες εκδηλώσεις με τέτοιους τίτλους οργανώνονται από τέτοιους φορείς μετά την ψήφιση του νέου Ρυθμιστικού Σχεδίου Αθήνας-Αττικής, το οργουελικό σκηνικό συμπληρώνεται εφιαλτικά. Ειδικά μάλιστα όταν η συζήτηση μπορεί να περιλαμβάνει αποστροφές όπως η παρακάτω, που ακούστηκε, σύμφωνα με τα ρεπορτάζ που δημοσιεύτηκαν στον τύπο απ' τα χείλη του Καμίνη: "Δεν μπορώ να έχω δημοτικούς αστυνομικούς άοπλους όταν πάνε να επιβάλουν την τάξη στο Γκάζι, όπου υπάρχει μαφία, τα Εξάρχεια ή αλλού και να πρέπει για κάθε τους κίνηση να συνεννοούμαι με την αστυνομία".

Συμμετοχική αρπαγή Α.Ε.

Στο μεταξύ, ο δήμος Αθηναίων συνεχίζει τα "συμμετοχικά" του εγχειρήματα, διοργανώνοντας και ηλεκτρονική δημόσια διαβούλευση για την τύχη 4 κτιρίων της πόλης, μεταξύ αυτών και η Δημοτική Αγορά Κυψέλης. Στη σχετική ιστοσελίδα διαβάζουμε ότι η Αγορά μετά το 1970 "έγινε πεδίο απρόσμενων μεταστροφών της τύχης" και ακόμη ότι "τα χρόνια της κρίσης έμοιαζε σαν τον καθρέφτη της υποβαθμισμένης καθημερινότητας των πολιτών της περιοχής" - κουβέντα, βέβαια, για τα 6 χρόνια κατάληψης... Έτσι τώρα η Δημοτική Αγορά πρέπει να ξαναγίνει "αυτό που λέει και το όνομα της. Τόπος συνάντησης, συναναστροφής και επικοινωνίας του δήμου. Των πολιτών και των κατοίκων της γειτονιάς" - ή, τέλος πάντων, εκείνων των κατοίκων που θα προσέλθουν με καλή πίστη και χαμόγελο στο κάλεσμα του δήμου- αυτών που "είναι πολύ συνεργάσιμοι αν καταφέρεις να επικοινωνήσεις μαζί τους", όπως θα έλεγε κι η Αμαλία Ζέπου, αλλά λίγα έχουν να κερδίσουν τελικά από τη νομιμοποίηση που προσφέρουν σε κτηματομεσιτικά κι άλλα συμφέροντα καλυμμένα με το μανδύα του εθελοντισμού και του ακτιβισμού. Γι' αυτό άλλωστε φορείς όπως το Ίδρυμα Σταύρος Νιάρχος ή το Ίδρυμα Αλέξανδρος Ωνάσης χρησιμοποιούν την πλατφόρμα "ΣυνΑθηνά" για "να προσεγγίσουν δραστήριους πολίτες", όπως μας πληροφορεί η Ζέπου στην παραπάνω ομιλία της.

Παράλληλα, το χρήμα ρέει: Η Ζέπου, που απ' τον περασμένο Σεπτέμβριο ανέλαβε αντιδήμαρχος Κοινωνίας των Πολιτών & Δημοτικής Αποκέντρωσης, μετράει την επιτυχία της βράβευσης του "ΣυνΑθηνά" με ένα εκατομμύριο δολάρια στο διαγωνισμό "Mayors Challenge" του Ιδρύματος Bloomberg Philanthropies. Το ίδρυμα ανήκει βέβαια στον δισεκατομμυριούχο επιχειρηματία Μάικλ Μπλούμπεργκ, ο οποίος όχι και τόσο παρεμπιπτόντως είναι και δήμαρχος της Νέας Υόρκης από το 2001, λίγο μετά την επίθεση στους Δίδυμους Πύργους.

Ο αστικός χώρος είναι το έδαφος των σύγχρονων ταξικών συγκρούσεων ακόμη κι όταν αυτές δεν είναι ορατές με πρώτη ματιά. Στις συγκρούσεις αυτές, η καθοδήγηση που προσφέρουν οι κερδοσκόποι της γης στα πολιτικά τους φερέφωνα, τόσο στο κεντρικό κράτος όσο και στους δήμους, δεν αρκεί. Είναι αναγκαίο να συμπληρωθεί με εργαλεία ενσωμάτωσης των καλόπιστων και αποκλεισμού όσων θέτουν τον εαυτό τους σε ανταγωνιστική θέση στα ζητήματα του χώρου, όπως το κίνημα των καταλήψεων. Γιατί, βέβαια, δε θα γινόταν διαφορετικά: "Ελευθερία απήρηρη πάλι σου τάζουν"...

Κρουαζιέρα στο Αιγαίο

Κρουαζιέρες, διακοπές μέσα στη χλιδή. Αλλά με τι κόστος για τους εργαζόμενους; Λίγες σκέψεις μετά την εμπειρία μου ως εργαζόμενη στον τομέα αυτό...

- Μάνα, θα πάω στα καράβια!

- Γιατί κορίτσι μου;

- Λόγω ερωτικής απογοήτευσης! Έτσι απάντησα, όχι στη μητέρα μου, αλλά στο λιμενικό όταν πήγα να φτιάξω τα χαρτιά μου.

- Κοροϊδεύετε εσείς, αλλά οι περισσότερες κοπέλες γι' αυτό μπαρκάρουν, μου απάντησε. Ποτέ δεν κατάλαβα γιατί.

Οι στολές στο πλοίο δεν ήταν άσχημες, αλλά ήταν το ακριβώς αντίθετο του κολακευτικού. Ήταν σαν... αυτές που βλέπουμε σε κάτι ταινίες επιστημονικής φαντασίας, που ο κόσμος είναι ντυμένος ομοιόμορφα αδιάφορα, κάτι σαν κολεκτίβα σοσιαλιστικού στιλ. Κι αν νιώθεις έτσι, συντρόφισσα, τι καλό μπορεί να κάνει αυτό στην αυτοεκτίμησή σου; Ούτε ο χώρος μας βοηθούσε. Οι καμπίνες είναι μικρές και χαμηλοτάβανες, καταπιεστικές, εκτός κι αν είσαι υψηλόβαθμος. Αλλά και πάλι, το χαμηλοτάβανο δεν παλεύεται. Φρέσκος αέρας πουθενά, και φινιστρίνι να έχεις αν είσαι τυχερός, εννοείται ότι δεν ανοίγει επ' ουδενί και ο βόμβος του κλιματισμού συνεχής. Ναι, ο θόρυβος, η έλλειψη ησυχίας, είναι αποπνικτικά. Όχι, δεν θα μπορούσεις ποτέ να γαληνέψεις αν είσαι κουρέλι. Και τέλος, δεν είσαι ποτέ μόνος σου.

Αυτή η σκηνή που ακουμπισμένη στην κουπαστή μπορείς να κλαίς στην κουβέρτα ατενίζοντας το πέλαγος, απλώς δεν υπάρχει! Το προσωπικό έχει, αν είναι τυχερό, πολύ συγκεκριμένο χώρο προαυλισμού με αποτέλεσμα να μην είσαι ποτέ μόνος. Και πώς άλλωστε; Εδώ δεν είσαι στην καμπίνα. Ποιος θα σου τύχει, τι χούγια θα 'χει, θα συμφωνούν τα ωράριά σας... Τουλάχιστον το φαγητό; Ποικιλία, φυσικά. Άλλωστε το πλήρωμα έχει εθνικότητες όλων των ειδών και όλοι πρέπει να βρίσκουν κάτι οικείο: σουτζουκάκια, νουντλς, λαχανικά με κάρι, σπρίνγκρολς, σπανακοπιτάκια, ρύζι, ψαρομπουκιές... Μετά από λίγο έχεις μπουχτίσει. Όχι που τα έχεις φάει όλα. Ούτε καν. Αλλά τα έχεις δει τόσες φορές που είναι σαν να τα 'φαγες.

Ε τότε θα 'ναι τα χρήματα. Μπορεί. Δεν είναι πια και τόσο καλά όπως ήταν κάποτε, αλλά είναι καλύτερα από τη στεριά. Αν λάβουμε υπόψη κι ότι δεν πληρώνεις διαμονή, διατροφή... Αλλά η αλήθεια είναι ότι λόγω του «εγκλεισμού» η πρώτη σου σκέψη σε κάθε λιμάνι είναι «να φάω κάτι ωραίο!». Και ναι, το προσωπικό είναι δεν μόνο ενός συγκεκριμένου επιπέδου. Υπάρχουν και πολύ χαμηλόβαθμοι-χαμηλόμισθοι, συνήθως Αιγύπτιοι, Φιλιππινέζοι, Πακιστανοί. Οι μισθοί τους για κλάματα. Πόσο ακριβώς; Κάπου είχε πάρει το μάτι μου στο λογιστήριο ένα 283,65 δολάρια κι αυτό υπολογισμένο με τυχόν υπερωρίες, επιδόματα και ό,τι άλλο προβλέπεται. Κάποιοι λένε ότι αυτά τα λεφτά, συν πληρωμένη διαμονή και διατροφή, δεν θα τα έβλεπαν

ποτέ στη χώρα τους. Ναι, αλλά μην ξεχνάμε ότι πέρα από την αξία των χρημάτων στη χώρα τους, πρέπει να πληρώνουν για τηλέφωνα ή γραμματόσημα, ίσως τσιγάρα και σίγουρα πόσιμο νερό. Αυτό δεν παρέχεται δωρεάν μέσα στο πλοίο. Μα σε ένα κρουαζιερόπλοιο που προσφέρει υπηρεσίες πολυτελείας...

Ας μην ξεχνάμε πως πια οι κρουαζιέρες είναι πολύ πιο προσιτές απ' ό,τι στο παρελθόν. Και πάλι, οι μισθοί των «κάτω» δε θα δίνονταν ποτέ σε ντόπιους εδώ. Από την άλλη, ας μην ξεχνάμε πως ακόμα και στους μεγάλους, διεθνείς ανθρωπιστικούς οργανισμούς, ο μισθός των εκπαιρισμένων υπολογίζεται σύμφωνα με τη χώρα προέλευσης του καθενός, χωρίς κανένα στάνταρ. Όσο για ασφάλιση, ούτε λόγος: για να είναι καλυμμένοι τα πλοία έχουν ξένες σημαίες βλέπετε.

Ουουφφ... Δύσκολο να υπολογίσεις και να καταλήξεις τι είναι δίκαιο και τι άδικο. Αλλά να σας πω κάτι; Το οικονομικό κομμάτι είναι κάτι που το ξέρεις απ' την αρχή και το δέχεσαι ή όχι. Αυτό που είναι το πιο σημαντικό είναι το καθημερινό. Που τελειώνει τη βάρδια σου κατάκοπος και δεν μπορείς να μιλήσεις με τους αγαπημένους σου γιατί η σύνδεση του τηλεφώνου είναι δορυφορική. Που δε μπορείς να βάλεις μουσική, γιατί ο συγκατοικός κοιμάται ή δεν του αρέσει. Που δε μπορείς να μείνεις μόνος. Που δεν έχει αργίες ή ρεπό. Που ζεις μέσα στο ηλεκτρικό φως και τον κλιματισμό. Που έχει κανονισμούς ακόμα και τις ώρες εκτός καθήκοντος. Έτσι είναι η ζωή στο κρουαζιερόπλοιο αγαπητέ μου.

■ Ζωνοδέλφιο

Η γεωπολιτική πλευρά των διαπραγματεύσεων

Η κυβέρνηση του ΣΥΡΙΖΑ, άμα τη αναλήψει των καθηκόντων της, επανέλαβε ό,τι είχε διαδηλώσει στην προεκλογική περίοδο: πως θα προχωρήσει σε μια περήφανη διαπραγμάτευση με τους δανειστές, πως δεν αναγνωρίζει τις συμφωνίες των προηγούμενων κυβερνήσεων που θίγουν τα ζωτικά συμφέροντα των λαϊκών τάξεων και πως υπάρχουν κόκκινες γραμμές πίσω από τις οποίες δεν θα υποχωρήσει.

Οι ηγέτες της Ευρωπαϊκής Ένωσης και η Ευρωπαϊκή Κεντρική Τράπεζα άφησαν στην αρχή ένα μικρό περιθώριο χρόνου στην ελληνική κυβέρνηση για να αναθεωρήσει τις απόψεις της -ή τουλάχιστον τον τρόπο με τον οποίο εξέφραζε δημόσια τις μύχιες σκέψεις της- και στη συνέχεια έκαναν ορισμένες απλές κινήσεις για να δείξουν ποιος θέτει τους κανόνες του παιχνιδιού, χρησιμοποιώντας το πιο άμεσο και πειστικό μέσο που έχουν στη διάθεσή τους: την απειλή να στερέψουν οι ελληνικές τράπεζες -και κατ' επέκταση η αγορά και το κράτος- από ρευστό.

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές ο κύκλος των διαπραγματεύσεων δεν έχει ακόμα κλείσει και τα μηνύματα από αυτές παραμένουν αντιφατικά, παρόλο που ο ΣΥΡΙΖΑ έχει κάνει ήδη βήματα πίσω από τις κόκκινες γραμμές που είχε θέσει. Κι αυτό γιατί στις διαπραγματεύσεις εμπλέκεται ένας παράγοντας του οποίου η σημασία δεν έχει επισημανθεί όσο πρέπει τόσο από τα ΜΜΕ της κυρίαρχης τάξης, όσο κι από αυτά της αντιπληροφόρησης: ο γεωπολιτικός παράγοντας. Οι κινήσεις της κυβέρνησης δείχνουν ότι αυτή είχε εκτιμήσει (ή είχε υπερεκτιμήσει) τη σημαντική γεωπολιτική θέση της Ελλάδας, μέσα σε ένα περιβάλλον όπου κυριαρχούν πόλεμοι και πολιτική αστάθεια (Συρία, Λιβύη, Ουκρανία, Κόσσοβο κλπ), αν όχι ως το βασικό, τουλάχιστον ως ένα από τα βασικά διαπραγματευτικά χαρτιά απέναντι στους «θεσμούς».

Κατά τη διάρκεια της επίσκεψης του Αλέξη Τσίπρα στις ΗΠΑ, ένα-δύο χρόνια πριν από

της εκλογές, σίγουρα οι Αμερικάνοι είχαν εκφράσει το ενδιαφέρον τους για την εξυπηρέτηση των συμφερόντων τους από μια ενδεχόμενη νέα ελληνική κυβέρνηση, και τα ανακοινώθηκαν που εξέδωσαν και οι δύο πλευρές μιλούσαν με ικανοποίηση για το αποτέλεσμα των συνομιλιών, πράγμα που σημαίνει πως κάποια πράγματα, αν δεν είχαν ήδη συμφωνηθεί, βρίσκονταν σε καλό δρόμο για τη συμφωνία. Έτσι εξηγείται, άλλωστε, και η διακριτική υποστήριξη των ΗΠΑ -ακόμα και μέσω του Προέδρου τους- στην κυρίαρχη τάση του ΣΥΡΙΖΑ, ενώ με ανακοινώσεις άλλων στελεχών του αμερικάνικου πολιτικού κατεστημένου υπενθυμιζόταν (άτυπα προς τη λεγόμενη αριστερή τάση του κυβερνώντος κόμματος) ότι αυτή η υποστήριξη μπορεί ανά πάσα στιγμή να αποσυρθεί, αν επικρατήσουν απόψεις που θέλουν την Ελλάδα να συνεργάζεται με Ρωσία και Κίνα, παράλληλα με τις ΗΠΑ και την ΕΕ.

Οι ΗΠΑ ενδιαφέρονται πρωτίστως, στην παρούσα φάση, για δύο ζητήματα. Το ένα είναι να αποκλειστεί η Ρωσία ως τροφοδότης της Ευρώπης με φυσικό αέριο. Σ' αυτό το ζήτημα οι απόψεις των ΗΠΑ συμπίπτουν με τις απόψεις της ευρωπαϊκής οικονομικής και πολιτικής ελίτ. Επειδή η Ελλάδα είναι κόμβος

για τη μεταφορά του φυσικού αερίου, οι ΗΠΑ και η ΕΕ ζητούν από την ελληνική κυβέρνηση να μη συνδεθεί με τον αγωγό Turkish Stream, ρωσικών συμφερόντων, αλλά με τον αγωγό TAP, αμερικανοευρωπαϊκών συμφερόντων.

Το άλλο ζήτημα, για το οποίο ενδιαφέρονται οι ΗΠΑ -και μέχρι στιγμής γίνονται συζητήσεις σε επίπεδο στρατιωτικής ηγεσίας των δύο χωρών- είναι η δημιουργία ακόμα μιας αμερικάνικης βάσης, αυτήν τη φορά στην Κάρπαθο. Λεπτομέρειες για τον ειδικότερο ρόλο που θα παίζει αυτή η βάση δεν έχουν γίνει γνωστές, αλλά σίγουρα η έκρυθμη, για τα αμερικάνικα συμφέροντα, κατάσταση στη Μέση Ανατολή και τη Βόρεια Αφρική καθιστούν την ύπαρξή της αναγκαία για τις ΗΠΑ.

Από την άλλη πλευρά, η Ρωσία αφενός ενδιαφέρεται για την προώθηση του δικού της αγωγού μέσω της Ελλάδας, αφετέρου αντιμετωπίζει αρνητικά κάθε τάση προς αποδέσμευση της Ελλάδας από την ΕΕ. Μάλιστα έχει ξεκαθαρίσει ότι δεν πρόκειται να παρήκει στην Ελλάδα καμία υποστήριξη, αν γίνει πραγματικότητα αυτό το ενδεχόμενο. Κι αυτό για τον απλό λόγο ότι η Ελλάδα, με κυβέρνηση ΣΥΡΙΖΑ-ΑΝΕΛ, είναι το μοναδικό μέλος της ΕΕ που ενδεχομένως, σε μια κρίσιμη για

τα συμφέροντα της Ρωσίας στιγμή, θα μπορούσε να μπλοκάρει κάποια απόφαση της ΕΕ.

Την ίδια στάση, πάνω-κάτω, κρατάει και η Κίνα. Αφενός ενδιαφέρεται, μέσω της COSCO, να ελέγξει τη μεταφορά εμπορευμάτων από και προς την ΕΕ, αλλά για την επίτευξη αυτού του στόχου η Ελλάδα είναι ένας κρίκος που δεν πρέπει να αποσπαστεί από την αλυσίδα της Ευρωπαϊκής Ένωσης.

Αν λάβουμε υπόψη μας αυτά τα δεδομένα, τότε γίνεται πιο καθαρή η εικόνα της στάσης που κρατά η κάθε πλευρά στις διαπραγματεύσεις. Η ελληνική πλευρά προσπάθησε από την πρώτη στιγμή να παίξει το γεωπολιτικό χαρτί και αυτό ακριβώς είναι που έχει κάνει ακανθώδη τη διαδικασία. Όπως και να 'χει όμως, είτε με το χαρτί που παίζει η «συντηρητική» είτε με το χαρτί που παίζει η «αριστερή» πτέρυγα του ΣΥΡΙΖΑ, ο βασικός κανόνας του παιχνιδιού είναι να εξυπηρευθούν τα συμφέροντα των μεγάλων δυνάμεων και, στο πλαίσιο αυτό, να προκύψουν και ορισμένα παράπλευρα οφέλη για το κυρίαρχο τμήμα της αστικής τάξης της Ελλάδας.

Ο ΣΥΡΙΖΑ, δηλώνοντας την προσηλωσή του στην ΕΕ και γενικότερα στη Δύση, παίζει σύμφωνα με τους κανόνες το παιχνίδι. Αυτό δεν σημαίνει ότι οι ζαβολιές αποκλείονται -ας μην ξεχνάμε ότι το μικρό διάστημα που η Ελλάδα αποχώρησε από το ΝΑΤΟ, αυτό έγινε από τον Καραμανλή και όχι από κάποια αριστερή κυβέρνηση- αν το παιχνίδι δεν βγαίνει στη μία ή στην άλλη πλευρά. Όμως πάει πολύ νέες αμερικάνικες στρατιωτικές βάσεις, ευρωπαϊκοί και ρώσικοι αγωγοί, έλεγχος του βασικότερου λιμανιού της χώρας από τους Κινέζους να ονομάζονται «ανεξάρτητη πορεία» από την κυρίαρχη τάση του ΣΥΡΙΖΑ. Πολύ περισσότερο όταν όλα αυτά καθιστούν την Ελλάδα μέρος ενός γεωπολιτικού παιχνιδιού, στην άκρη του οποίου κairoφυλακτεί η απειλή του πολέμου.

■ Αλέξανδρος Πρωτόπαπας

Αλληλεγγύη στον ολικό αρνητή στράτευσης Θάνο Χατζηαγγέλου

σιός τους έχει καταστήσει πλεονάζον εργατικό δυναμικό και ανακυκλώσιμη δύναμη. Μιλάμε για την ειρήνη που στο όνομα της ανάπτυξης (οικονομικής, γεωπολιτικής, τεχνολογικής) λεηλατεί τη γη και εκμεταλλεύεται κάθε μορφή ζωής. Κηρύττει πολέμους με προφανή τα οικονομικά κίνητρα και στο διάβα της αφήνει στάχτη και θάνατο. Μιλάμε για την ειρήνη των εκβιασμών σε κάθε πτυχή της καθημερινότητας. Σε μια ζωή, κατώτερη της επιβίωσης, ο καθένας μας βιώνει καθημερινούς εκβιασμούς. Σε μια συνθήκη κατασκευασμένη για να μη τους χωράει όλους, ο καθένας μας πρέπει να διδάσκεται-υπόκειται τον εξευτελισμό της μισθωτής σκλαβιάς, τον ρατσισμό και την ανωτερότητα του κάθε έθνους, την ομοφοβία, την εκμετάλλευση.

Σε αυτή την ειρήνη που διψάει για αίμα, αν είσαι υποταγμένος, είσαι συνένοχος

Τα στρατοδικεία όμως δε δικάζουν το αδίκημα της ανυποταξίας σε καιρό ειρήνης. Δικάζουν και καταδικάζουν την συνειδητή και αδιαπραγμάτευτη επιλογή αγώνα ενάντια στην κάθε εξουσία. Δικάζουν και καταδικάζουν την αδιαλλαξία της ανθρωπίνης αξιοπρέπειας. Γιατί η άρνηση στράτευσης σε ένα μηχανισμό που η δομή και η λειτουργία του συμπυκνώνουν όλα τα νοσηρά ένστικτα, πηγάει από την επιλογή του αγώνα ενάντια στη βαρβαρότητα.

Η ολική άρνηση στράτευσης ως αρχή για τη συνολική στράτευση των αρνήσεών μας

Η άρνηση στράτευσης είναι κομμάτι των γενικευμένων αρνήσεών μας ενάντια στους εκβιασμούς της κάθε εξουσίας. Όμως καμία άρνηση, όσο κάθετη και οξυμένη και να είναι, δεν περιέχει επαναστατικές προοπτικές αν δεν συνοδεύεται από την κατάφαση της οργανωμένης δράσης που στοχεύει στην γενικευ-

μένη κοινωνική και ταξική απεικόνιση. Στη σημερινή συνθήκη όπου η διαχείριση από το σύμπλεγμα της αριστεροφάνειας με την πατριωτική ακροδεξιά αναφωνεί τη συνέχεια του κράτους, οφείλουμε να αντιπαράθεσουμε τη συνέπεια των αγωνιζόμενων. Με όπλο την ιστορική μνήμη και μέσο τον πολύμορφο αγώνα, να επιτεθούμε συνολικά στο κράτος και το κεφάλαιο.

Αλληλεγγύη στον ολικό αρνητή στράτευσης Θάνο Χατζηαγγέλου.

Μια ζωή αφιερωμένη στον αγώνα για την Κοινωνική Επανάσταση και την Αναρχία.

■/ **Κατάληψη Terra Incognita**
terraincognita.squat.gr

Ενημέρωση για την έκβαση του στρατοδικείου

Στο στρατοδικείο του Θ. Χατζηαγγέλου, που έγινε στις 17 Ιούνη στην Αθήνα, οι πολιτικές τοποθετήσεις από πλευράς της υπεράσπισης αλλά και του ίδιου έθεσαν επί τάπητος πολιτικά ζητήματα που σχετίζονται με το ρόλο του στρατοδικείου ως θεσμού της αστικής δημοκρατίας, με την ιστορική θέση του στρατού διεθνώς, με την εξ' ορισμού πατριαρχική του φύση, καθώς και με τη θέση της γυναίκας σε μαχητικές διαδικασίες. Πριν την ολοκλήρωση της διαδικασίας, ο εισαγγελέας πρότεινε την αθώωση του συντρόφου για ιδεολογικούς λόγους, επικαλούμενος «ισχυρές ιδεολογικές πεποιθήσεις που αν και δεν είναι κρατούσες στην κοινωνία, ωστόσο, πρέπει να υπάρχουν μέσα σε μία πλουραλιστική κοινωνία». Η διαδικασία της λήψης της τελικής απόφασης του δικαστηρίου, βέβαια, δε φάνηκε αντίστοιχα πλουραλιστική, επιβάλλοντας στον Θ. Χατζηαγγέλου ποινή φυλάκισης 10 μηνών με 3ετή αναστολή.

Πληρέστερη ενημέρωση σχετικά με το στρατοδικείο στο link:
<http://terraincognita.squat.gr/>

Στις 17 Ιούνη, στο στρατοδικείο του Ρουφ στην Αθήνα, δικάζεται ο σύντροφός μας και ολικός αρνητής στράτευσης, Θάνος Χατζηαγγέλου. Ο σύντροφος από το 2012 έχει καταθέσει πολιτική δήλωση ολικής άρνησης στράτευσης, έπειτα από παρέμβαση στο κτίριο της στρατολογίας Θεσσαλονίκης. Από εκεί και πέρα ξεκινάει ακόμα ένας κύκλος διώξεων, αρχής γινομένης του οικονομικού εκβιασμού του κράτους με το πρόστιμο των 6000 ευρώ άλλα και την σύλληψή του (μαζί με τη συντρόφισσα Στέλλα Αντωνίου που κατηγορήθηκε για παραβίαση περιοριστικών όρων) κατά τη διάρκεια επιχείρησης κουκουλοφόρων της αντιτρομοκρατικής στο σπίτι της συντρόφου του στις 17-7-2014, έπειτα από ένταλμα σύλληψης που είχε εκδοθεί σε βάρος του από την εισαγγελία Αθηνών. Ακολουθεί η ίδια διαδικασία, δύο μέρες μετά, στο πατρικό του συντρόφου, αυτή την φορά από την Ασφάλεια πολιτεύματος Βόλου, επικαλούμενη διαταγή σύλληψης με βάση το ίδια ένταλμα (που είχε ήδη εκτελεσθεί).

Ούτε μια ώρα στο στρατό

Το ειδικό έγκλημα για το οποίο κατηγορείται ο σύντροφος είναι το αδίκημα της ανυποταξίας σε καιρό ειρήνης. Για ποια ειρήνη όμως μιλάμε πραγματικά;

Μιλάμε για την ειρήνη των χιλιάδων νεκρών μεταναστών στα στρατόπεδα συγκέντρωσης, στον φράχτη του Έβρου, στα νερά της Μεσογείου με πιο πρόσφατο το νέο έγκλημα της Λαμπεντούζας. Για τους ανθρώπους αυτούς που ο καπιταλι-

Σκάσε και κολύμπα

Σκηνές απείρου κάλλους αντικρίσαμε τον περασμένο Μάιο στην πλαζ των Αλυκών, όπου ο δήμαρχος Βόλου Αχιλλέας Μπέος μαζί με αντιδημάρχους και δημοτικούς συμβούλους έκαναν το μπάνιο τους. Η τολμηρή αυτή κίνηση έγινε με σκοπό ο δήμαρχος να αποδείξει ότι η θάλασσα είναι πεντακάθαρη, καθώς, όπως υποστηρίζει, σύμφωνα με τις μετρήσεις της Δημοτικής Επιχείρησης Ύδρευσης-Αποχέτευσης Μείζονος Περιοχής Βόλου (ΔΕΥΑΜΒ) δεν υπάρχουν υπερβάσεις σε ρύπανση που προκλήθηκε από λύματα.

Πράγματι, λοιπόν, τολμηρή η κίνηση αυτή, καθώς τον ίδιο μήνα οδηγήθηκαν μέσω του χειμάρρου Ξηριά στον Παγασητικό κόλπο 1.600 κυβικά μέτρα ανεπεξέργαστου λυματο από τις εγκαταστάσεις του βιολογικού καθαρισμού Βόλου και έχουν καταγραφεί υποψίες ρύπανσης από αγωγό ομβρίων διαφόρων βιομηχανιών στην Α' Βιομηχανική Περιοχή Βόλου, ο οποίος καταλήγει στην αποστραγγιστική τάφρο, που μεταφέρει παρεμπιπτόντως μέσω των νερών της Κάρλας, το περιεχόμενό της στη θάλασσα. Γιατί λοιπόν τόσος υπερβάλλων ζήλος;

Εδώ και πολύ καιρό δίνεται στο Βόλο μια μάχη ενάντια στην πολιτική της ΔΕΥΑΜΒ και του νέου σχεδίου κανονισμού άρδευσης, που προβλέπει μεταξύ άλλων χλωρίωση του νερού και τοποθέτηση υδρομετρητών σε χωριά του Πηλίου. Παρά τις οργισμένες αντιδράσεις των συνελεύσεων των κατοίκων από όλα τα χωριά του Πηλίου, οι οποίες δεν αναγνωρίζουν το δικαίωμα στην ΔΕΥΑΜΒ να διαχειρίζεται την άρδευση, ο Δήμαρχος προχώρησε στην υλοποίηση των αποφάσεων της «προληπτικής απολύμανσης» και τους απείλησε με μηνύσεις, κακουρηματικό μάλιστα χαρακτήρα.

Όπως χαρακτηριστικά καταγγέλλει η κίνηση κατοίκων Πηλίου και Βόλου «η ΔΕΥΑΜΒ είναι ένας αφερέγγυος οργανισμός, ο οποίος έχει δημιουργήσει με την πολιτική που ασκεί τα τελευταία χρόνια μεγάλα προβλήματα στους κατοίκους του πολεοδομικού συγκροτήματος Βόλου με την κακή ποιότητα του πόσιμου νερού, τις τεράστιες απώλειες του δικτύου ύδρευσης και την τιμολογιακή πολιτική της. Πέραν αυτού, το νέο δημοτικό συμβούλιο του Δήμου Βόλου θα αποφασίζει για την πολιτική της ΔΕΥΑΜΒ με γνώμονα το «συμφέρον» της πόλης και την εφαρμογή της «ενιαίας διαχείρισης των υδάτινων πόρων», δηλαδή με την προσαγωγή των νερών του Πηλίου στις δεξαμενές της ΔΕΥΑΜΒ. Ο κάτοικος, ωστόσο, του χωριού δεν θα έχει δραστηρή συμμετοχή στη λήψη των αποφάσεων, καθώς είναι δεδομένη η μεγάλη πλειοψηφία των Δ.Σ

που αντιπροσωπεύουν το αστικό κέντρο και η παντελής σχεδόν απουσία της περιφέρειας στα όργανα που αποφασίζουν».

Την ίδια στιγμή, οι εργαζόμενοι στο βιολογικό καθαρισμό Βόλου, με υπηρεσιακά σημειώματα και επίσημες εκθέσεις που έχουν αποστείλει στη διοίκηση, καταγγέλλουν ότι οι εγκαταστάσεις επεξεργασίας λυμάτων καταρρέουν από ελλείψεις σε υλικά και επαναλαμβανόμενες βλάβες σε 12 μονάδες, χωρίς όμως να έχουν πάρει κάποια απάντηση ή χρηματοδότηση για επισκευή.

Ακάθεκτος όμως, όπως πάντα, ο Μπέος προκάλεσε τον εισαγγελέα να παρέμβει στην υπόθεση των λυμάτων ρίχνοντας τις ευθύνες στους εργαζόμενους και δηλώνοντας ότι εκείνοι δημιουργούν το πρόβλημα «γιατί τους κόψαμε επιδόματα και υπερωρίες». Συνέχισε ακόμα προκλητικά λέγοντας ότι «ο μόνος κίνδυνος για τον Παγασητικό είναι από όλους αυτούς τους βρωμάρηδες που προσπαθούν να δυσφημίσουν την πόλη. Αυτοί λοιπόν να μείνουν στα βρώμικα σπίτια τους και μακριά από τον Παγασητικό». Σκάσε και κολύμπα δηλαδή σε ελεύθερη μετάφραση.

Ο Βόλος όμως κύριε Μπέο, δεν είναι Σικάγο· και παρά τη ρίψη δακρυγόνων, τις διμοιρίες των ΜΑΤ, την παρουσία ισχυρής αστυνομικής δύναμης, την ιδιωτική εταιρία σεκιούριτι και τις ελπίδες σου να συνεδριάσεις με την ησυχία σου μαζί με την τοπική μαφία σου, δεν σου χαρίστηκε το Μάρτιο ούτε θα σου χαριστεί ποτέ. Το αναρχικό και αντιεξουσιαστικό κίνημα και όσοι δεν δέχονται απλά να σκάσουν και επιλέγουν να συλλογικοποιήσουν τις αντιστάσεις τους, έχουν αποδείξει ότι δεν πρόκειται να αφήσουν τίποτα αναπάντητο.

Το θέμα του νερού στο Βόλο, άλλωστε, έχει πάρει μεγάλες διαστάσεις, καθώς η Κίνηση Πολιτών για το Νερό (waterinfo.blogspot.gr) με τη συμμετοχή της στη διεθνή συνάντηση των κινημάτων για το νερό στη Θεσσαλονίκη που οργανώθηκε από το «ΣΩΣΤΕ ΤΟ ΝΕΡΟ», τόνισε την ανάγκη της περαιτέρω ενδυνάμωσης του κινήματος και της ενεργοποίησης της «Πανελληνίας Συμμαχίας για το νερό». Χαρακτηριστικά δηλώνουν ότι οι επαφές αυτές δίνουν τη δυνατότητα να αναπτυχθούν δεσμοί αλληλεγγύης ανάμεσα στα κινήματα σε όλο τον κόσμο και να δημιουργηθεί ένα δίκτυο ενημέρωσης και ανταλλαγής πληροφοριών, ώστε να αντιμετωπισθεί αποτελεσματικά η επίθεση που γίνεται σε παγκόσμιο επίπεδο από τις πολυεθνικές εταιρείες ενάντια στα δημόσια αγαθά και τις δημόσιες υπηρεσίες γενικότερα, στο πλαίσιο της παγκοσμιοποίησης και του νεοφιλελευθερισμού.

Τέλος, λίγα λόγια όσον αφορά την έντονη δυσωδία που έχει παρατηρηθεί στο Βόλο, εκτός από τη βρώμα του Παγασητικού. Σε εγκαταλειμμένες εγκαταστάσεις της Βιομηχανικής Περιοχής, τη διαχείριση της οποίας δεν μπορεί να αναλάβει ο φορέας που έχει ήδη συσταθεί από το 2008, καθώς εκκρεμεί η απόφαση έγκρισης της μελέτης περιβαλλοντικών όρων, κήκαν ζωντανόι δύο νεαροί αθίγγανοι Βούλγαροι πριν μερικούς μήνες από έκρηξη μονάδας αζώτου. Ο εκλεγείς από το 53% των δημοτών δήμαρχος Αχιλλέας Μπέος το 2011 συνελήφθη με την κατηγορία της σύστασης εγκληματικής οργάνωσης που έστηνε ποδοσφαιρικούς αγώνες και αποφυλακίστηκε ένα χρόνο μετά με ομόφωνη απόφαση του Συμβουλίου Εφετών με καταβολή εγγύησης ύψους 300.000 ευρώ. Στις 24 Μάη, η δημοτική αρχή του Δήμου Βόλου παραχώρησε την αίθουσα του πρώην δημαρχείου Διμηνίου για εκδήλωση με τηλεφωνική παρέμβαση του προφυλακισμένου Π. Ηλιόπουλου, μέλους της φασιστικής οργάνωσης Χρυσή Αυγή. Καθόλου τυχαία κίνηση αφού τουλάχιστον τρεις χρυσαυγίτες είχαν εκλεγεί μέσα στους δέκα συμβούλους του νικητή Μπέου ήδη από τον πρώτο γύρο των εκλογών. Ο μητροπολίτης Θεοφόρος Ιγνάτιος, πνευματικό τέκνο του ιερού Καλλινίκου της περιβόητης χουντικής «Χρυσόπληγής» του οποίου τα γένια ευλογούν όλοι οι παραπάνω, μαζί με τον υποψήφιο του ΣΥΡΙΖΑ Πατσαντά, που τον επισκέφθηκε προεκλογικά, έχει εμπλακεί στα περίφημα εκκλησιαστικά σκάνδαλα του 2005 και την γλίτωσε σχεδόν αναίμακτα.

Το αν θα ξανατολήσουν λοιπόν να κάνουν μπάνιο μες το καλοκαίρι δεν μπορούμε να το ξέρουμε, αλλά το γιατί ακόμα επιπλέον είναι πλέον ξεκάθαρο.

■/ **ManoRoco**

Απεβίωσε ο σύντροφος αναρχικός Α. Στασινόπουλος

Στις 7/5/2015, έφυγε από κοντά μας ο σύντροφος αναρχικός Αντώνης Στασινόπουλος. Ήταν ιδρυτικό μέλος της Αναρχικής Ομάδας Πάτρας το 1984, η οποία είχε δημιουργήσει και το πρώτο αναρχικό στέκι σε ένα διώροφο νεοκλασικό στην οδό Γεροκωστοπούλου, πάνω από τη πλατεία Γεωργίου. Ιδρυτικό μέλος, επίσης, του σωματίου ανέργων Πάτρας το 1992, μέλος του Κοινωνικού Κέντρου Πάτρας από τα τέλη της δεκαετίας του '80 και άλλων αναρχικών και όχι μόνο πρωτοβουλιών.

Ο Αντώνης είχε πάρει μέρος σαν αλληλέγγυος σε όλους τους εργατικούς αγώνες από το 1970, και στην πρώτη γραμμή στις μεγά-

λες κινητοποιήσεις της Πειραιϊκής Πατραϊκής, της Misco και της Pirelli τη δεκαετία του '90. Εργάτης ο ίδιος, είχε περάσει από πολλές δουλειές.

Τα τελευταία χρόνια είχε προβλήματα με την καρδιά του. Αυτό δεν τον εμπόδισε στην εξέγερση του 2008, με αφορμή τη δολοφονία του Αλέξη Γρηγορόπουλου, εντελώς μόνος του και σε ηλικία 51 ετών, να επιτεθεί με δύο μολότοφ στη γενική αστυνομική διεύθυνση Αχαΐας. Ενέργεια για την οποία συνελήφθη.

Ο Αντώνης έγραφε ποιήματα, πεζά και πολιτικά συγγράμματα. Ήταν λογοτέχνης και ποιητής της αγνής εργατικής συνείδησης. Τα εμπνευσμένα ποιήματά του υπάρχουν σε κινηματικά βιβλιοπωλεία και δανειστικές βιβλιοθήκες σε στέκια της πόλης της Πάτρας.

Γνωριστήκαμε το 1983. Ήταν ένας ευγενικός άνθρωπος, με ασκητικό παρουσιαστικό, αλλά με μάτια γεμάτα δύναμη και φλόγα, λες και είχε βγει μέσα από τα βιβλία του Ντοστογιέφσκι, μαχητικός και πάντα μπροστάρης στους εργατικούς αγώνες.

Ήμασταν μαζί στη κατάληψη του Παρατηρήματος το 1985 μετά τη δολοφονία του Μιχάλη Καλτεζά. Κάποτε μου στάθηκε εκείνα τα

χρόνια, όταν με είχαν προσαγάγει σε συγκέντρωση για την επέτειο της 17ης Νοέμβρη και προσπάθησε να εμποδίσει τους ασφαλίτες να με πάρουν.

Παραθέτω στη μνήμη του δύο από τα ποιήματά του. Δεν σε ξεχνώ, σύντροφε. Θα ζεις μέσα από τη μνήμη μας.

■/ Ευάγγελος Αληθινός

Απόηχος

*Και τι απομένει,
εάν όχι ο απόηχος
όσων με επιμέλεια πράξαμε;
Στους ομόκεντρους κύκλους του
σύμπαντος
πουλιά ταξιδιάρικα.
Και καθίσαμε γύρω από το τραπέζι
οι αγαπημένοι
με κρασί
στις σκέψεις μας το τελευταίο ταξίδι.
Κουβεντιάσαμε τα όνειρα
μας συνεπήρε ο χορός των κυμάτων.
Και παραδοθήκαμε στην νύχτας τη
σαγήνη
ωσάν πέπλο μας τύλιγε των άστρων το
φέγγισμα.*

Της καρδιάς

*Άνοιξε το παράθυρο της καρδιάς σου.
Άνοιξε το στους ξεριζωμένους
μετανάστες,
που σε κοιτούν με βλέμμα κυνηγημένου
αγριμιού.
Άνοιξε το στους άνεργους
που χάνονται στις ψευδαισθήσεις των
υποσχέσεων
για μια ακτίνα ήλιου.
Άνοιξε το παράθυρο της καρδιάς σου
στα παιδιά των φαναριών,
που το κρύο τούς περπονιάζει τα κόκαλα.
Άνοιξε το σε αυτούς που απέτυχαν να
αλλάξουν τον κόσμο
καίτοι προσπάθησαν.
Άνοιξε το παράθυρο της καρδιάς σου
σε όλους τους απόκληρους της ζωής.*

(Από την ποιητική συλλογή "Των ονείρων τα χρώματα" εκδ. Βιβλιοπέλαγος 2004)

Στο link μπορείτε να βρείτε όλες τις ποιητικές συλλογές του <http://sthenos.blogspot.gr/>

100+1 χρόνια ενός ατελείωτου πολέμου

Την 1η Ιουνίου ο Πολ Κρούγκμαν, αναφερόμενος στις διαπραγματεύσεις της ελληνικής κυβέρνησης με τους «θεσμούς», είπε πως η κατάσταση θυμίζει το καλοκαίρι του 1914. Άσχετα με την άποψη του Πολ Κρούγκμαν για τις διαπραγματεύσεις, η αναφορά του στο ξέσπασμα του Α' Παγκόσμιου Πολέμου φέρνει στον νου ένα ιστορικό γεγονός του οποίου τα αποτελέσματα βιώνουμε και σήμερα.

Πράγματι, μέχρι τον Α' Παγκόσμιο Πόλεμο τα ευρωπαϊκά κράτη ήταν δομημένα με τελείως διαφορετικό τρόπο απ' ό,τι είναι σήμερα. Υπήρχε η Βρετανική Αυτοκρατορία, η Γερμανική Αυτοκρατορία, η Αυστροουγγρική Αυτοκρατορία, η Ρώσικη Αυτοκρατορία, η Γαλλική Αυτοκρατορία, η Ισπανική Αυτοκρατορία, η Οθωμανική Αυτοκρατορία. Τι απόμεινε εκτός των ορίων των αυτοκρατοριών; Η Ιταλία, τα επονομαζόμενα σήμερα κράτη της Μπενελούξ, η Σουηδία, η Νορβηγία και κάποια μικρά κράτη στα Βαλκάνια. Η ύπαρξη όμως των αυτοκρατοριών, εκ των πραγμάτων πολυεθνικών, καθιστούσε κοινή αντίληψη το ότι διαφορετικές εθνότητες μπορούν να συνυπάρχουν μέσα στα όρια ενός κράτους. Επίσης, ο άνθρωπος που ζούσε μέσα σε μια αυτοκρατορία δεν όφειλε υπακοή σε έναν απρόσωπο μηχανισμό, αλλά στο πρόσωπο του (συνήθως ελέω Θεού) αυτοκράτορα.

Ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος σύντριψε όλη αυτήν την κατάσταση που επικρατούσε για αιώνες. Οι αυτοκρατορίες διαλύθηκαν –όχι όμως και η αποικιοκρατία– ενώ αναδύθηκε και παγιώθηκε η έννοια του έθνους-κράτους, η οποία, για να γίνει πράξη, οδήγησε, ιδιαίτερα στα Βαλκάνια, σε μεγάλης κλίμακας εθνικές εκκαθαρίσεις. Στη θέση του προσώπου του αυτοκράτορα εμφανίστηκε ο απρόσωπος μηχανισμός που μέχρι σήμερα ονομάζουμε κράτος.

Ειδικά στα Βαλκάνια, όπου ο πόλεμος είχε ξεσπάσει πιο νωρίς με τη μορφή των βαλκανικών πολέμων, οι αλλαγές ήταν κατακλυσματικές. Δημιουργήθηκαν τα κράτη της Αλβανίας, της Γιουγκοσλαβίας και της Βουλγαρίας, η οποία μέχρι τότε ήταν αυτόνομη επαρχία της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Η πολυεθνική γεωγραφική περιοχή της Μακεδονίας μοιράστηκε ανάμεσα στα νεοϊδρυθέντα κράτη και την Ελλάδα, ανάλογα με το πού είχε φτάσει ο στρατός τους κατά τη λήξη του πολέμου και τους σχεδιασμούς των Μεγάλων Δυνάμεων.

Ειδικότερα στην Ελλάδα, η λήξη του Α' Παγκόσμιου Πολέμου τροφοδότησε όνειρα για την πραγματοποίηση της Μεγάλης Ιδέας, αλλά η συντριβή τους την κατέστησε μουσειακό είδος. Όμως η παραχώρηση της Κύπρου από την Τουρκία στη Βρετανία και όσα ακολούθησαν είχε (και ακόμη έχει) τις πολύ σοβαρές επιπτώσεις της στην πολιτική ζωή της Ελλάδας. Τέλος, η ενσωμάτωση του μεγαλύτερου μέρους της Μακεδονίας, και κυρίως της Θεσσαλονίκης, στην ελληνική επικράτεια, μαζί με την έλευση των προσφύγων από τη Μικρά Ασία, άλλαξε άρδην τη φυσιογνωμία της οικονομικής ζωής της Ελλάδας, αφού σε μια σχεδόν αποκλειστικά αγροτική οικονομία προστέθηκαν βιομηχανίες και –πολύ σημαντικό– πολύ ισχυρά εργατικά σωματεία.

Απηνείς διωγμοί ολαβόφωνων στην Ελλάδα και ελληνόφωνων στη Βουλγαρία, μαζί με την πρώτη στην Ιστορία ανταλλαγή πληθυσμών, που έγινε ανάμεσα στην Ελλάδα και την Τουρκία, ολοκληρώνουν την εικόνα ενός παιχνιδιού που ακόμα δεν έχει λήξει στα Βαλκάνια και στην Κύπρο. Οι μικρές κλίμακας, αλλά μεγάλου κόστους σε ανθρώπινες ζωές, συγκρούσεις που διεξάγονται αυτή τη στιγμή σε ορισμένες βαλκανικές χώρες δεν είναι μεθεόρτια του πολέμου της Γιουγκοσλαβίας, αλλά σε μεγάλο βαθμό αποτελέσματα του Α' Παγκόσμιου Πολέμου, όπως το λεγόμενο Μακεδονικό ζήτημα, οι ελληνοτουρκικές διαφορές, το Βορειοηπειρωτικό (για όσους το θυμούνται – μεταξύ τους και ο υπουργός Άμυνας της κυβέρνησης του ΣΥΡΙΖΑ), αλλά και οι εντάσεις που υπάρχουν, και στο μέλλον θα γίνουν μεγαλύτερες, σχετικά με τη ρύθμιση των ΑΟΖ.

Ο Α' Παγκόσμιος Πόλεμος υπάρχει ακόμα ανάμεσα μας – όπως και το κράτος που κληρονομήσαμε από αυτόν και με το οποίο βρισκόμαστε σε διαρκή πόλεμο.

■/ Αλέξανδρος Πρωτόπαπας

Η επιλεκτική "φρίκη" των μ.μ.ε. της κυριαρχίας

Πριν σχεδόν δύο μήνες, όλος ο αστικός μιντιακός εσμός είχε "φρίξει" με τη δολοφονία ενός φτωχού πεντάχρονου κοριτσιού από τον πατέρα του και τον τρόπο που το δολοφόνησε. Δεν εξαιρέθηκαν οι "σοκαρισμένοι" σχολιαστές επί παντός επιστητού των κοινωνικών δικτύων. Σχεδόν όλοι στον ίδιο τόνο που τα κυρίαρχα μ.μ.ε. σάλπιζαν, σε ένα άτυπο διαγωνισμό σαδιστικών τρόπων εκτέλεσης, πρότεινε ο καθένας με τη σειρά του και τον πιο επώδυνο.

Όσοι αφορά τα μ.μ.ε. της κυριαρχίας, γνωρίζουμε πολύ καλά Πώς παρουσιάζουν μία εικόνα. Ειδικά αν αυτή είναι ένα φρικτό έγκλημα και ειδικότερα αν ο δράστης είναι ξένος, φτωχός, πρεζάκι, παρίας, έξω από τη κοινωνία τους έτσι όπως αυτοί την ορίζουν. Ούτε που μπαίνουν στη βάση του "γιατί" - τις συνθήκες, που έφεραν έναν άνθρωπο στο να το κάνει. Τα ερωτήματα γιατί το μυαλό ενός ανθρώπου χάθηκε μέσα στο σκοτάδι του παραλογοισμού και έφτασε σε τέτοιο σημείο να κάνει κάτι τέτοιο στο ίδιο του το παιδί. Στις 8 Ιουνή, ένα ανθρωποειδές των ΜΑΤ, ένας μπάτσος, ένας αστυνομικός (για να μη προσβάλω και τον καθωσπρεπισμό μερικών), στραγγάλισε με τα ίδια του τα χέρια την επτά χρονών κόρη του. Στα αστικά μ.μ.ε. η δολοφονία καταγράφηκε με χαμηλών τόνων τίτλους όπως: " Άνδρας των ΜΑΤ, δολοφόνησε το παιδί του". Δεν υπήρχαν πουθενά τίτλοι όπως: "Αστυνομικός πα-Τέρας...", Βούλγαρος τοξικομανής...", "Ανθρωπόμορφο τέρας..." κλπ. κλπ. Απουσίασαν επίσης οι καθημερινές πολύωρες ζωντανές συνδέσεις με δραματοποιημένα ρεπορτάζ στα δελτία ειδήσεων. Ενώ στα κοινωνικά δίκτυα, οι άλλοτε "σοκαρισμένοι" χρήστες -στην περίπτωση της δολοφονίας της πεντάχρονης Άννης- "έχασαν" τον δήμο που κρύβουν μέσα τους.

Να υποθέσω ότι στη περίπτωση του αστυνομικού των ΜΑΤ (ο οποίος υποτίθεται πρέπει να έχει λόγω θέσης μεγάλη ψυχραιμία και αυτοέλεγχο) η τόση νηφαλιότητα προέρχεται από το γεγονός ότι ο δολοφόνος του ίδιου του τού παιδιού είναι φύλακας της τάξης, ανήκει στην ανώτερη ελληνική φυλή, είναι οικογενειάρχης και καλός χριστιανός που απλά σε μία "κακή στιγμή" απώλεσε τη ψυχραιμία του; Μάλλον το κοριτσάκι του θα έφταιγε που ενοχλούσε τον φύλακα της τάξης και δεν τον άφηνε να ξεκουραστεί από το δύσκολο και σκληρό ρόλο της φύλαξης των αφεντικών του. Ποιος ξέρει τι τέρας θα ήταν το μικρούλι...

Αφήνω για το τέλος το ότι ο συγκεκριμένος μπάτσος (όπως τα ίδια τα ρεπορτάζ μετέδωσαν) είχε διαγνωσθεί από την αρμόδια υπηρεσία της ΕΛ.ΑΣ. ως έχων χρόνια ψυχολογικά προβλήματα. Κι όμως αυτός ο άνθρωπος, όχι μόνο συνέχιζε να υπηρετεί στον τόσο νευραλγικό τομέα της καταστολής όπως είναι τα ΜΑΤ (που γνωρίζουμε πολύ καλά το πώς αντιμετωπίζουν όποιο βρεθεί στο δρόμο τους), αλλά συνέχιζε να φέρει και οπλισμό μαζί του. Αυτή τη φορά την πλήρωσε το ίδιο του το παιδί, ένα κοριτσάκι μόλις επτά ετών. Πάλι καλά που οι πολιτικοί του προϊστάμενοι δεν χαρακτήρισαν και αυτό το γεγονός σαν ένα "μεμονωμένο περιστατικό", όπως έχουν κάνει στο παρελθόν στις δολοφονίες Μ. Καλτεζά, Η. Μαραγκάκη, Α. Γρηγορόπουλου. Ή μήπως το χαρακτήρισαν;

■/ Αλέξανδρος Μικρός

Ενάντια στην δικτατορία του «κανονικού»: Μια αναδρομή στο ελληνικό αναπηρικό κίνημα

Η ιστορία του αναπηρικού κινήματος στην Ελλάδα ακολουθεί την πορεία των περισσότερων εγχώριων κοινωνικών κινήσεων, σε μία χώρα που βίωσε με καθυστέρηση την αντίδραση καταπιεσμένων κοινωνικών ομάδων. Τα αντίστοιχα κινήματα στην Βόρεια Αμερική και στην Ευρώπη είχαν ήδη από τα μέσα της δεκαετίας του 1960 αρχίσει να αντιτίθενται στην ιατροκοποίηση και στο μονοπώλιο των ειδικών (γιατρών, ψυχοθεραπευτών, εργασιοθεραπευτών, κ.ά.) στον ορισμό και αντιμετώπιση της αναπηρίας. Η ιατρική προσέγγιση συνδέει την αναπηρία αποκλειστικά με την σωματική κατάσταση αλλά και τις ατομικές, κοινωνικές, και πολιτισμικές πεποιθήσεις του ατόμου. Η αναπηρία, μέσα από το ιατρικό πρίσμα, αποτελεί ένα ατομικό μειονέκτημα το οποίο απαιτεί ιατρική λύση.

Η ιατρική προσέγγιση απορρίφθηκε από τις αναπηρικές οργανώσεις και ακτιβιστές της αναπηρίας. Αν και η πολιτικοποίηση του αναπηρικού κινήματος στις χώρες του δυτικού κόσμου ξεκίνησε ήδη κατά την διάρκεια του 19ου αιώνα, ήταν η ριζοσπαστικοποίηση που επέφεραν τα κοινωνικά κινήματα των δεκαετιών 1960-1970 η οποία δημιούργησε τις προϋποθέσεις για τους ακτιβιστές της αναπηρίας να αντικαταστήσουν την ιατρική προσέγγιση με μια κοινωνική προσέγγιση της αναπηρίας, το λεγόμενο κοινωνικό μοντέλο. Η νέα αυτή προσέγγιση, η οποία αρνιόταν τον ρόλο των ειδικών στον ορισμό της αναπηρίας, συσχέτισε την αναπηρία με την κοινωνική καταπίεση. Η προσέγγιση αυτή διατυπώθηκε για πρώτη φορά το 1975 από το Σωματείο Ατόμων με Αναπηρία ενάντια στην Απομόνωση (Union of the Physically Impaired Against Segregation, UPIAS) στην Μεγάλη Βρετανία. Ένα από τα ισχυρά επιχειρήματα στήριξης στο κοινωνικό μοντέλο είναι η πολιτική του αποτελεσματικότητας στην προσέγγιση της αναπηρίας ως κοινωνική κατασκευή και φυσικών εμποδίων που επιβάλλονται από τους αρτιμελείς. Με βάση αυτό το μοντέλο, η αναπηρία αποτελεί μια διαφοροποιημένη έννοια η οποία δεν μπορεί να εστιάζει αποκλειστικά στην σωματική βλάβη, εφόσον διαχέεται συλλογικά στον κοινωνικό και υλικό κόσμο, πέρα από την ατομική εμπειρία των αναπήρων. Φανταστείτε τι θα συνέβαινε εάν σχεδιάζαμε και κατασκευάζαμε αστικά περιβάλλοντα μόνο για χρήστες αναπηρικών αμαξιδίων, εάν γράφαμε βιβλία κατά κύριο λόγο στη γλώσσα Braille, ή εάν επικοινωνούσαμε μόνο στη νοηματική γλώσσα. Ποιος θα ήταν ανάπηρος/η σε αυτές τις περιπτώσεις; Τι είναι αρτιμέλεια και τι συνιστά αναπηρία;

Επιστρέφοντας στην Ελλάδα, μέχρι την δεκαετία του 1980, η αναπηρία αποτελούσε ένα ζήτημα το οποίο είτε παραμελούνταν είτε άπτονταν ιδεοληψιών και φιλανθρωπικών δραστηριοτήτων. Μέσα στο πλαίσιο αυτό, η αναπηρία οριζόταν ως μια ασθένεια ή βασκανία η οποία έπρεπε να θεραπευτεί ή να ιδρυματοποιηθεί σύμφωνα με τους όρους του ιατρικού μοντέλου, που περιέγραφα παραπάνω. Έτσι, η αναπηρία συνδέθηκε με την προσωπική τραγωδία του ατόμου και αποτέλεσε αποκλειστικό προϊόν της βιοφυσικής κατάστασης του σώματος. Η διασύνδεση μεταξύ αναπηρίας και του δομημένου περιβάλλοντος ήταν παντελώς απύσχα.

Για το μεγαλύτερο μέρος του 20ου αιώνα, τα άτομα με αναπηρία και οι οργανώσεις τους στην Ελλάδα ήταν πολιτικά αδύναμα για να υποστηρίξουν και να επιβάλουν τα αιτήματά τους. Ωστόσο, στο σημείο αυτό θα πρέπει να σημειωθεί ότι υπάρχουν και δυνατές εξαιρέσεις, όπως οι οργανώσεις των τυφλών οι οποίες πρωτοστάτησαν με δυναμικές κινητο-

ποιήσεις καθ' όλη την διάρκεια της νεώτερης ελληνικής ιστορίας. Τα άτομα με αναπηρία αντιμετωπίζονται ως αντικείμενα φιλανθρωπικής (π.χ. εκκλησιαστικής) ελεημοσύνης ενώ πολλοί αρτιμελείς αντιλαμβάνονται την αναπηρία ως αμαρτία ή ασθένεια. Οι δημόσιες πολιτικές επικεντρώνονται σε μεθόδους ιδρυματοποίησης, θεραπείας και αποκατάστασης. Η εμφάνιση των αναπηρικών οργανώσεων και η ευρεία πολιτικοποίησή τους ιδιαίτερα κατά την διάρκεια και μετά την πτώση της χούντας το 1974, σηματοδότησε την απαρχή ριζοσπαστικών αλλαγών, οι οποίες αμφισβήτησαν τις κυρίαρχες αντιλήψεις σχετικά με την αναπηρία.

Στις εκλογές του 1981, το ΠΑΣΟΚ με τους γνωστούς συντεχνιακούς και ψηφοθηρικούς του τρόπους, συμπεριέλαβε άτομα με αναπηρία στα ψηφοδέλτια του, ενώ μετά τις εκλογές εγκαθιστά άτομα με αναπηρίες σε δημόσιες θέσεις διοίκησης και επικυρώνει μια σειρά οικονομικών μέτρων για την στήριξη και ένταξη των αναπήρων στην κοινωνία. Εκείνη την περίοδο, αυτές ήταν και οι διεκδικήσεις του ελληνικού αναπηρικού κινήματος. Το ζήτημα της διαμόρφωσης του δομημένου περιβάλλοντος ήταν ακόμη ανενεργό. Μέσα στο πλαίσιο αυτό, η αναπηρία αντιμετωπίζεται ως ένα πολιτικό και οικονομικό ζήτημα το οποίο αναφέρεται στην πολιτιστική και οικονομική προσαρμογή του ανάπηρου ατόμου σε μια «φυσιολογική» ζωή. Τα μέσα της δεκαετίας του 1980 ωστόσο σηματοδότησαν άλλη μια σημαντική στροφή στην αντιμετώπιση της αναπηρίας. Η έλλειψη κουλτούρας προσβασιμότητας αντανάκλαται σε μια έρευνα της Εταιρείας Σπαστικών με τίτλο «Αθήνα, μια πόλη απροσπέλαστη για τα άτομα με ειδικές ανάγκες» που διενεργήθηκε το 1984. Η έρευνα έδειξε σημαντική έλλειψη σε ράμπες, ανελκυστήρες και προσβάσιμες εισόδους σε διάφορα δημόσια κτίρια, καθώς και την έλλειψη προσβάσιμων μέσων μεταφοράς.

Το 1985 δημιουργήθηκε στο Υπουργείο Περιβάλλοντος, Χωροταξίας και Δημοσίων Έργων το Γραφείο Μελετών για Άτομα Με Ειδικές Ανάγκες το οποίο αποτέλεσε κομβικό σημείο. Το γραφείο ιδρύθηκε από μια ανάπηρη αρχιτέκτονα, υπάλληλο του υπουργείου, την Αργυρώ Λεβέντη, και παρήγαγε προδιαγραφές και επέβαλε μέτρα για την διάχυση της προσβασιμότητας στον δημόσιο αστικό χώρο. Αυτή ήταν και η πρώτη φορά που η αναπηρία συνδέθηκε με το δομημένο περιβάλλον. Αρχικά, η προσέγγιση αυτή προέκυψε από την συμμετοχή ενός περιορισμένου αριθμού μεμονωμένων ατόμων με αναπηρία (και όχι) που εργαζόνταν στο γραφείο ενώ οι αναπηρικές οργανώσεις δεν συμμετείχαν

στην διαδικασία. Η ομάδα της Λεβέντη λειτούργησε ως μια αυτό-οργανωμένη μονάδα μέσα στην καρδιά του τέρατος και έδωσε τεράστιες μάχες για να επιβάλλει την ανάγκη της προσβασιμότητας του δομημένου περιβάλλοντος κόντρα σε απρόθυμους δημόσιους λειτουργούς και αδιάφορους πολιτικούς. Το γραφείο συνεισέφερε στην αναθεώρηση του Γενικού Οικοδομικού Κανόνα, το 1985, με την εισαγωγή για πρώτη φορά προδιαγραφών προσβασιμότητας για τα δημόσια κτίρια.

Το γραφείο αποτέλεσε το έναυσμα για την υιοθέτηση του κοινωνικού μοντέλου στην Ελλάδα τόσο από κρατικούς φορείς όσο και από αναπηρικές οργανώσεις, οι οποίες άρχισαν να υιοθετούν στις αρχές του 1990 αιτήματα για προσβάσιμες υποδομές. Ταυτόχρονα, η προκήρυξη μεγάλων έργων εκείνη την περίοδο, όπως π.χ. το μετρό της Αθήνας, δημιούργησαν προσδοκίες στις αναπηρικές οργανώσεις να διεκδικήσουν συμμετοχή στον σχεδιασμό των έργων αυτών ως ενδιαφερόμενες ομάδες, με προσωπική εμπειρία και γνώση πάνω σε θέματα προσβασιμότητας.

Η εφαρμογή ενός νεοφιλελεύθερου μοντέλου διακυβέρνησης στις αρχές του 1990 αναστέλλει την διάχυση του κοινωνικού μοντέλου αναπηρίας στην χάραξη δημοσίων πολιτικών και την διαμόρφωση προσβάσιμων δημόσιων χώρων. Το ελληνικό κράτος επιστρέφει σε μια ιατρική προσέγγιση της αναπηρίας και λήψη μέτρων που στόχευαν στην ιδρυματοποίηση και αποκατάσταση των σωματικών βλαβών, και ενίσχυση των φιλανθρωπικών οργανώσεων. Η αναπηρία γίνεται πάλι ιατρικό και οικονομικό ζήτημα. Αυτό αντικατοπτρίζεται και στην πρώτη σύμβαση για την κατασκευή του μετρό της Αθήνας, η οποία δεν προέβλεπε ούτε καν ανελκυστήρες αλλά και στην προβολή ιδρυματικών πρωτοβουλιών ως επίσημες κρατικές πολιτικές, όπως π.χ. το λεγόμενο «Μαρίκειο», ένα κτίριο το οποίο θα κατασκευάζονταν έξω από την Αθήνα και θα στέγαζε εκατοντάδες ανάπηρους, κρυμμένους και απομονωμένους από την υπόλοιπη κοινωνία, μετά από πρωτοβουλία της συζύγου του τότε πρωθυπουργού, Μαρίας Μητσοτάκη. Όσον αφορά τα δημόσια έργα και την προσβασιμότητα, η κυβέρνηση ακολουθούσε μια σκληρή cost-benefit πολιτική. Σε μια περίοδο σκληρής λιτότητας και ιδιωτικοποιήσεων (1990-1993), οι ανάπηροι δεν αποτελούσαν ένα σημαντικό αριθμό δυνητικών χρηστών του δομημένου περιβάλλοντος και έτσι θεωρήθηκε πολύ δαπανηρό να προβλέπεται κόστος προσβασιμότητας. Π.χ. η κατασκευή του μετρό της Αθήνας με ράμπες και ανελκυστήρες ήταν πολύ πιο πολύπλοκο και δαπανηρό από ένα δίκτυο μόνο

για την «αρτιμελή πλειοψηφία» του πληθυσμού.

Το αναπηρικό κίνημα αντέδρασε έντονα στον αποκλεισμό του από την διαμόρφωση του δομημένου περιβάλλοντος καθώς και ενάντια στην αυξανόμενη περιθωριοποίηση των αναπηρικών ζητημάτων. Αυτό είναι ένα κομβικό σημείο για την ιστορία του κινήματος, διότι για πρώτη φορά στην Ελλάδα (με καθυστέρηση μερικών δεκαετιών σε σχέση με τα διεθνή αναπηρικά κινήματα όπως είδαμε παραπάνω), αναπηρικές οργανώσεις επιβάλλουν μια ξεχωριστή αξίωση: η αναπηρία καθεαυτή δεν αποτελεί πρόβλημα. Το πρόβλημα είναι πώς η κοινωνία και το κράτος αντιμετωπίζει την αναπηρία. Η στροφή του αγώνα των αναπήρων έχει διττή σημασία. Από την μία, το αναπηρικό κίνημα δηλώνει ότι ο αγώνας του είναι και υλικός και προσβλέπει στην διαμόρφωση του κοινού αστικού περιβάλλοντος. Από την άλλη, αμφισβητεί την εφαρμογή του νόμου της αγοράς για την επιβίωση του ισχυρότερου. Οι ανάπηροι δηλώνουν ότι όλοι οι άνθρωποι έχουν διαφορετικές ικανότητες και πολιτικές ατζέντες αλλά είναι απαραίτητο να δουλεύουν από κοινού με αμοιβαίες και συνεργατικές προσεγγίσεις για την συνδιαμόρφωση ενός αστικού περιβάλλοντος χωρίς αποκλεισμούς. Αυτό έρχεται σε απόλυτη αντίθεση με την νεοφιλελεύθερη και νεωτερική αφήγηση περί της ανεξαρτησίας του ατόμου, χωρίς την ανάγκη συλλογικής υποστήριξης και αλληλεγγύης. Όπως σημειώνει άλλωστε και ο αναρχικός ανθρωπολόγος David Graeber, στο άρθρο του «Είσαι αναρχικός-η; Η απάντηση μπορεί να σε εκπλήξει», «σχεδόν οποιοδήποτε μεγάλο επίτευγμα που άξιζε το κόπο στην ανθρώπινη ιστορία, κάθε ανακάλυψη ή κατόρθωμα που βελτίωσε τις ζωές μας, βασίστηκε στη συνεργασία και την αλληλοβοήθεια».

Μέρος του αναπηρικού κινήματος στην Ελλάδα μέσω πολιτικών αγώνων αρχικά αλλά και με την παραγωγή βιοματικής γνώσης στην συνέχεια αντιτάχθηκε στην μονοπωλιακή κυριαρχία των ειδικών στον σχεδιασμό και παραγωγή τεχνολογίας, στην διαμόρφωση του δομημένου περιβάλλοντος και τον ορισμό του τι είναι αναπηρία και τι αρτιμέλεια. Οι ανάπηροι τα τελευταία χρόνια, έχοντας δημιουργήσει οριζόντιες δομές, όπως το παράδειγμα της Ομάδας Προσβασιμότητας στην Θεσσαλονίκη (<http://thesprosvasimotita.blogspot.de/>), παρεμβαίνουν και αντιτάσσονται σε συστηματικές διακρίσεις σε βάρος τους. Παρά τα τεράστια βήματα προόδου, οι αναπηρικές οργανώσεις δεν έχουν καταφέρει να μετατρέψουν την δική τους παραγωγή γνώσης και τεχνολογίας σε κανονικοποιημένο μέρος του τεχνολογικού γίγνεσθαι. Αυτό μπορεί να οφείλεται αφενός στην ομορτοπιστική αντιμετώπιση της αναπηρίας από τα πολιτικά κόμματα και το ελληνικό κράτος, τα οποία χρησιμοποιούν τους ανάπηρους για ψηφοθηρική προβολή κοινωνικού έργου ή καθιστώντας ένα μέρος του αναπηρικού πληθυσμού αναλώσιμο βιοπολιτικό υλικό σε περιόδους οικονομικής κρίσης (βλ. την πρόσφατη συντονισμένη και ρατσιστική επίθεση από κράτος και ΜΜΕ σε ομάδες αναπήρων, όπως π.χ. οι τυφλοί ως δήθεν «μαϊμού» αποδέκτες επιδομάτων). Αφετέρου, μέρος του αναπηρικού κινήματος παρουσιάζει τις παθογένειες του εργατικού κινήματος, έχοντας παραχωρήσει σε «αναπηροπατέρες», καριερίστες του κοινοβουλευτισμού, την ηγεμονία στην αντιπροσώπευση των αναπηρικών ζητημάτων. Είναι αρκετά τα παραδείγματα «αστέρων» της αναπηρίας οι οποίοι διεκδικούν την κηδεμονία του κινήματος, ενώ γνωστές οι μεταξύ τους απολίτικες

και μικροκομματικές κόντρες οι οποίες αδρανοποιούν την δυναμική του κινήματος και καπελώνουν τις σημαντικές του νίκες.

Η αναδρομή στην ιστορία του αναπηρικού κινήματος στην Ελλάδα καταδεικνύει ότι το κίνημα πέρασε από διαφορετικές φάσεις και κομμάτια του ακολούθησαν αντίθετες διαδρομές. Το ρεφορμιστικό τμήμα του, παρόλο που πρόσφερε μια μίνιμουμ ανάδειξη των αναπηρικών ζητημάτων σε διάφορους θεσμικούς φορείς και στην ελληνική κοινωνία, ενσωματώθηκε άγαραμπα σε κομματικούς μηχανισμούς και γραφειοκρατικές συνδικαλιστικές δομές, έχοντας απολέσει οποιαδήποτε μαχητική διάθεση. Από την άλλη, ένα άλλο κομμάτι του, που ριζοσπαστικοποιήθηκε, προσπαθεί να βρει τον βηματισμό του και να δημιουργήσει ανεξάρτητες δομές. Αυτή την στιγμή, τα ζητήματα αναπηρίας στην Ελλάδα βρίσκονται στο κενό και αποτελεί μοναδική ευκαιρία για οριζόντιες και αυτό-οργανωμένες ομάδες αναπήρων και αλληλέγγυων να προβάλλουν τον δημόσιο λόγο τους και να εφαρμόσουν τις πρακτικές τους, τόσο κινηματικές όσο και τεχνικές. Η βιωματική τους γνώση των αναπηρικών ζητημάτων αποτελεί ένα σημαντικό συστατικό για την παραγωγή και υλοποίηση προτάσεων, κανόνων και λύσεων για την δημιουργία μιας συμβίωσης χωρίς αποκλεισμούς.

Η έννοια της άρσης των αποκλεισμών έχει διπλή σημειολογία. Αφενός αναφέρεται στην διαμόρφωση ενός προσβάσιμου και φιλικού δομημένου περιβάλλοντος και αφετέρου στη δημιουργία πολιτικών, κοινωνικών και τεχνοεπιστημονικών διαδικασιών που όχι μόνο επιτρέπουν στους ανάπηρους να συμμετέχουν στην συνδιαμόρφωση κοινωνικοπολιτικών αποφάσεων αλλά και στην συμπαράγωγή πρακτικής γνώσης. Με τον τρόπο αυτό και πέρα από την υλική διάσταση του δομημένου περιβάλλοντος, οι ανάπηροι εγγράφονται στο συλλογικό φαντασιακό ως μια ενεργή κοινωνική ομάδα. Αυτό αποτελεί ακόμη ένα πλήγμα στην αυθεντία των ορθόδοξων ειδικών και στην ιεραρχία της κανονικότητας.

▲/ Άθως Σιμονέτης

Κάντε ράμπες όχι φυλακές

Η ομάδα προσβασιμότητας ξεκίνησε στα πλαίσια του μαθήματος του Τμήματος Ψυχολογίας «Κοινωνικός Αποκλεισμός» το 2009. Με αφορμή την ομιλία αναπήρου συγκροτήθηκε μία ομάδα αλληλέγγυων, με σκοπό αρχικά την καταγραφή του campus και των σχολών του Α.Π.Θ. για να γίνει εμφανές κατά πόσο ήταν προσβάσιμο για άτομα με κινητικές δυσκολίες και αμαξίδιο. Ουσιαστικά, αυτή ήταν η πρώτη δράση της ομάδας, μέσω της οποίας ξεκίνησε να γνωστοποιεί και στην υπόλοιπη φοιτητική κοινότητα, ότι το Α.Π.Θ., που συγκαταλέγεται στα καλύτερα πανεπιστήμια του κόσμου, δεν έχει τις κατάλληλες υποδομές για να δεχθεί φοιτητές με αναπηρία.

Οι αποφάσεις της ομάδας λαμβάνονται οριζόντια με ανοιχτές συνελεύσεις και λειτουργούμε αντιεραρχικά, αντισεξιστικά, αντιεμπορευματικά και αυτοοργανωμένα. Στόχος μας είναι να ανατρέψουμε μέσω πράξεων και δράσεων την παγιωμένη κοινωνικά αλλά και ιδεολογικά κατασκευασμένη αναπηρία. Ανέκαθεν η σωματική αναπηρία

θεωρούνταν ταυτισμένη με την πνευματική και ήταν άξια λύτησης. Για παράδειγμα, σε δύο άτομα της ομάδας έχει τύχει, ενώ βρίσκόντουσαν σταματημένοι στο δρόμο, οι περαστικοί, στο πνεύμα της φιλανθρωπίας, να επιμένουν να τους αφήσουν χρήματα.

Το πρότυπο του εργάτη που δημιουργήσε το καπιταλιστικό σύστημα από το ξεκίνημα της βιομηχανικής επανάστασης είναι ο άνθρωπος, ο οποίος πρέπει να είναι παραγωγικός και αρτιμελής. Εκ των πραγμάτων ένας ανάπηρος δεν μπορεί να ανταπεξέλθει σε αυτό και θεωρείται ανίκανος και μη κερδοφόρος στην αγορά αλλά και στην κατανάληψη.

Σε αντίθεση με την παραπάνω οπτική η λειτουργία και η δράση της ομάδας αποδεικνύουν ότι ο ανάπηρος μπορεί να αγωνιστεί, να διεκδικήσει και να επιτύχει παίρνοντας ο ίδιος την ευθύνη που του αναλογεί. Σε αυτό το πλαίσιο αναφέρουμε κάποιες από τις δράσεις της ομάδας: α) Ενώ δεν υπήρχε ούτε ένα Βαν για τη μετακίνηση των φοιτητών με αναπηρία,

αυτή τη στιγμή, μετά από διεκδίκηση και συνεχή αγώνα αποκτήθηκαν δύο Βαν. β) Καταφέραμε ύστερα από πιέσεις της ομάδας στη μη προσβάσιμη λέσχη του Α.Π.Θ. να δημιουργηθεί ασανσέρ και πλέον έχει πρόσβαση κάθε φοιτητής με αναπηρία. γ) Όσον αφορά την κατασκήνωση του Α.Π.Θ., στην οποία δεν υπήρχε καμία υποδομή για την διαμονή ατόμων με αναπηρία, οι οποίοι δεν έχουν την επιλογή να μείνουν σε σκηνή. Η ομάδα, με αλληπάλληλες διεκδικήσεις, κατάφερε να γίνουν προσβάσιμοι δύο οικίσκοι για την φιλοξενία ατόμων με αναπηρία. δ) Το Α.Π.Θ. είναι μια μικρογραφία της κοινωνίας. Γι' αυτό η ομάδα έχει επεκταθεί στο να καταδεικνύει τα προβλήματα της προσβασιμότητας στην πόλη (ράμπες, πεζοδρόμια, αδυναμία πρόσβασης σε αστικά λεωφορεία, παρκάρισμα αυτοκινήτων μπροστά από ράμπες και σε θέσεις αναπήρων.).

ε) Λόγω προβλημάτων που υφίστανται από το 2009, η ομάδα προέβει σε κατάληψη της Πρυτανείας του Α.Π.Θ. από τις 6/5 μέχρι και τις 14/5. Τα αιτήματά μας ήταν η δημιουργία προσβάσιμων αμφιθεάτρων σε κάθε τμήμα του Α.Π.Θ. με την αφαίρεση δύο θέσεων σε καθένα από αυτά, να βρεθεί λύση για το μη προσβάσιμο Κεντρικό Αμφιθέατρο του διατηρητέου κτιρίου της Παλιάς Φιλοσοφικής και η εύρυθμη λειτουργία των δύο Βαν με βάση το ακαδημαϊκό ωράριο. Η κατάληψη έληξε ύστερα από την γραπτή δέσμευση των Πρυτανικών αρχών για την υλοποίηση των αιτημάτων μας.

Η ομάδα Προσβασιμότητας δεν παραμένει στον χώρο του Πανεπιστημίου, αλλά στηρίζει με την παρουσία της ελεύθερους κοινωνικούς χώρους και στέκια, αφού είναι και η ίδια αυτοοργανωμένη και αυτοδιαχειριζόμενη, χωρίς κάποιο νομικό πλαίσιο. Γι' αυτό έχουμε κάνει εκδηλώσεις στον Ελεύθερο Κοινωνικό Χώρο «Σχολείο», το Στέκι Μεταναστών, χώρων των οποίων η προσβασιμότητα έχει βελτιωθεί και συμμετέχουμε σε πορείες και το Αντιρατσιστικό Φεστιβάλ.

▲/ Ομάδα Προσβασιμότητας ΑΠΘ

Email επικοινωνίας:
prosvasimotita@gmail.com

Μαύρο Δάσος

Το «Μαύρο Δάσος»* είναι μια αναρχική συλλογικότητα με αναφορά τη γειτονιά του Ζωγράφου. Σύντροφους και συντρόφισσες από τον Ζωγράφο και τις γύρω περιοχές, επιλέξαμε να οργανωθούμε και να συλλογικοποιήσουμε τις αντιστάσεις μας με βάση την πολιτική μας ταυτότητα. Θέλουμε έτσι, να βάλουμε από τη σκοπιά μας, σύμφωνα με τις αντικειμενικές μας δυνατότητες και από την μεριά του στρατοπέδου των καταπιεσμένων και εκμεταλλεζόμενων, το δικό μας λιθαράκι στον ταξικό και κοινωνικό πόλεμο.

Ο αγώνας ενάντια στην εξουσία για τη δημιουργία μιας άλλης κοινωνίας δεν μπορεί παρά να είναι συλλογικός και οργανωμένος από τα κάτω, βασισμένος σε οριζόντιες, αντιεραρχικές δομές. Σημείο εκκίνησης μας, η παραδοσιακή αναρχική θέση – ο τρόπος που οργανωνόμαστε στο σήμερα οφείλει να είναι το πρόπλασμα της αυριανής κοινωνίας. Ο τρόπος λοιπόν που επιλέγουμε να αντισταθούμε δεν μπορεί παρά να αντανακλά και να εμπεριέχει τις μορφές, τις διαδικασίες αλλά και τις διαπροσωπικές σχέσεις της κοινωνικής οργάνωσης που οραματιζόμαστε. Δεν μπορεί παρά να αποτελεί τον αντίθετο πόλο του εξουσιαστικού τρόπου οργάνωσης της ζωής μας.

Θεωρούμε πως οι αναρχικές ομάδες με ξεκάθαρα πολιτικά χαρακτηριστικά και στόχους αποτελούν συστατικά στοιχεία ενός πολύμορφου αγώνα ενάντια στο Κράτος και το Κεφάλαιο και οφείλουν να είναι το μέσο παραγωγής και διάχυσης της επαναστατικής προπαγάνδας σε όλα τα επίπεδα του αγώνα.

Σε μια μεταμοντέρνα περίοδο κατακερματισμού, σε μια περίοδο που δεν μπορούμε να εφησυχάζομαστε μόνο πάνω σε επιμέρους διεκδικήσεις και ζητήματα, είναι αναγκαία πιο πολύ από ποτέ μια συνολική θέαση του υπάρχοντος κόσμου, των τρόπων επιβολής του και των μεθόδων καταπίεσής του και ταυτόχρονα ένα όσο το δυνατόν πιο συγκεκριμένο όραμα για

τον κόσμο που επιθυμούμε να οικοδομήσουμε. Αυτό δεν σημαίνει ότι αποκηρύσσουμε ή εχθρευόμαστε τους αγώνες της κοινωνίας για επιμέρους ή μερικά ζητήματα.

Δεν είμαστε της λογικής ότι κάθε διεκδίκηση που δεν ανταποκρίνεται σε ένα συλλογικό, επαναστατικό φαντασιακό είναι αυτόματα και εχθρική για την υπόθεση της κοινωνικής επανάστασης. Αντίθετα, πιστεύουμε πως κάθε δράση που αμφισβητεί έστω και στο πιο μερικό επίπεδο την καταπίεση και την εκμετάλλευση είναι θετική και εμπεριέχει μέσα της την πιθανότητα της δημιουργίας επαναστατικής συνείδησης για όσους και όσες εμπλέκονται σε αυτή. Ωστόσο, το ότι δεν αντιλαμβανόμαστε ως εχθρικές τέτοιες διεκδικήσεις δεν σημαίνει ότι θεωρούμε και πως φτάνουν από μόνες τους.

Κατά την άποψή μας, αν μέσα στις επιμέρους διεκδικήσεις δεν «φυτευτεί» η σπορά της συνολικοποίησης και αν αυτές δεν τεθούν γενικότερα στην τροχιά του ταξικού ανταγωνισμού με προοπτική την κοινωνική χειραφέτηση για την αναρχική κομμουνιστική κοινωνία, τότε οι τελευταίες είναι καταδικασμένες στην ενσωμάτωση από το σύστημα. Οι αναρχικοί πρέπει να βρίσκονται σε μια διαδικασία έμπρακτης αλληλεγγύης και αλληλεπίδρασης με όλους τους επιμέρους αγώνες που προκύπτουν αυθόρμητα και από τα κάτω για την κοινωνία έτσι ώστε μέσα από την παρέμβασή μας σε αυτούς να τους στρέψουμε στην συνολική αμφισβήτηση του καπιταλισμού, να συμβάλουμε στην ριζοσπαστικοποίησή τους και να τους εντάξουμε μέσα σε μια συνολική θεώρηση για τις κοινωνικές διεργασίες.

Ταυτόχρονα, εχθρευόμαστε κάθε είδους πολιτική πρωτοπορία με ιδεοληπτικές λογικές κατοχής της μιας και μοναδικής αλήθειας, η οποία υποτίθεται πως βήμα-βήμα θα μας οδηγήσει στην πολυπόθητη αταξική κοινωνία, λες και η επανάσταση είναι ένας προορισμός για τον οποίο χρειαζόμαστε απλά έναν οδικό χάρτη. Ο δρόμος για την κοινωνική επανάσταση χτίζεται ενώ τον περπατάμε και κάθε βήμα γίνεται μέσα από την διαλεκτική μας συνύπαρξη με τον κόσμο του κινήματος και της κοινωνίας. Η χάραξη στρατηγικής μας γίνεται μόνο μέσα από αυτή τη διαλεκτική.

Η περιοχή του Ζωγράφου είναι αρκετά δυνατή κινηματικά και ένας από τους σκοπούς μας είναι σε επίπεδο γειτονιάς να βρεθούμε και να συνεργαστούμε, μακριά από λογικές ανταγωνισμού, με κομμάτια του κινήματος που λειτουργούν αντιεραρχικά και αδιαμεσολάβητα, έτσι ώστε πέρα από κόμματα και παρατάξεις να προωθήσουμε και να δυναμώσουμε κοινωνικές δομές και εγχειρήματα που βρίσκονται σε πόλεμο με το υπάρχον και ταυτόχρονα οικοδομούν έναν άλλο κόσμο.

▲/ Αναρχική συλλογικότητα "Μαύρο Δάσος"

*Η ονομασία που επιλέξαμε να δώσουμε στην συλλογικότητα έχει τον δικό της συμβολισμό καθώς έτσι ονομάζεται το δασάκι ανάμεσα στην περιοχή των Ιλισίων, της Καισαριανής και του Παγκρατίου. Στο μαύρο δάσος κάποιοι από εμάς παίξαμε όταν ήμασταν παιδιά και πρωτοερωτευθήκαμε σαν έφηβοι. Επιπλέον, το καλοκαίρι του 2010, μαζί με την υπόλοιπη γειτονιά, δόθηκαν αυτοοργανωμένοι αγώνες με σκοπό την οικειοποίηση του δημόσιου αυτού χώρου. Δημιουργήθηκε, λαϊκή συνέλευση γειτονιάς η οποία επαναδιαμόρφωσε το χώρο που είχε αλλάξει από τις μπουλντόζες των εργολάβων, αντικατέστησε τα κομμένα δέντρα με νέα, αφαίρεσε τις λαμαρίνες της περιφραξής, οργάνωσε δράσεις εντός κι εκτός του δάσους, υπερασπίστηκε κι επιτυχώς διέσωσε την ύπαρξη του ως έχει σήμερα. Ακυρώνοντας από τα κάτω τα σχέδια της τότε δημοτικής αρχής που το θεωρούσε ένα καλό φιλέτο προς εμπορική εκμετάλλευση μέσω της τιμμεντοποίησης του.

Μικρά Μεγάλα Εσωτερικά Νέα

Καρτέλ ηρωίνης: Η Ελληνική μεγαλοαστική τάξη που εμπορεύεται τον θάνατο

Στις 22/6/2014, έπειτα από εξάμηνη παρακολούθηση εντοπίστηκαν δύο τόνοι ηρωίνης που είχαν μεταφερθεί με νταλίκες από το δεξαμενόπλοιο «Noor One» (που παρέμενε αγκυροβολημένο από τις 7/6) στα ανοιχτά της Ελευσίνας, σε αποθήκη και βίλα στο Κορωπί και στη Φιλοθέη. Η βίλα, στην οδό Αθανασίου Διάκου 9-11, όπου κατασχέθηκε ο ένας και πλέον τόνος ηρωίνης, ανήκε στον έμπορο διαμαντιών Νίκο Σταματιάδη.

Ο πατέρας Σταματιάδης, ήταν γνωστός στους κύκλους των εύπορων Αθηναίων για τις ιδιομορφίες του σε σχέση με τυχερά παιχνίδια και στοιχήματα. Η οικογένεια Σταματιάδη είναι στη λίστα Λαγκάρντ, με βασικό καταθέτη τον Νίκο Σταματιάδη.

Η βίλα Σταματιάδη ήταν ο χώρος που έκρυβαν την ηρωίνη. Από εκεί έφευγε μόνο όταν υπήρχε επιχείρηση αποστολής στο εξωτερικό, οπότε την μετέφεραν τμηματικά στην αποθήκη στο Κορωπί και την έκρυβαν σε σάκο με μαρμαρόσκονη.

Το πρόσωπο-κλειδί της επιχείρησης «φωτογραφήθηκε» από μερικά αστικά μ.μ.ε. αλλά και με αναρτήσεις στο Διαδίκτυο. Τα δημοσιεύματα αφορούσαν και τη στενή συνεργασία του με πρόεδρο μεγάλης Ποδοσφαιρικής Α.Ε.. Πρόκειται για τον Αμίλιο Κοτσώνη, στενό φίλο του Βαγγέλη Μαρινάκη, πρόεδρο της Π.Α.Ε. Ολυμπιακός και υπεύθυνο του τμήματος προμηθειών της Π.Α.Ε., που μπήκε στη σύνθεση του Ολυμπιακού τον Σεπτέμβριο του 2010, λίγους μήνες μετά την μη εκλογή του στο Δήμο Γλυφάδας με την παράταξη του Μιλτιάδη Βαρβιτσιώτη.

Ο Α. Κοτσώνης ήταν ο ιδιοκτήτης του δεξαμενόπλοιου "Noor One", ενώ η εταιρία στην οποία ανήκε ουσιαστικά το πλοίο είχε δημιουργηθεί το 2013 από τον ίδιο τον Β. Μαρινάκη. Ο στενός συνεργάτης και φίλος του Βαγγέλη Μαρινάκη κρίθηκε προφυλακιστέος, μετά την πολύωρη απολογία του στην ανακρίτρια Πειραιώς ως φυσικός αυτουργός στις 30/5/15.

Η συνολική ποσότητα της ηρωίνης που έχει εντοπίσει και κατασχέσει το Λ.Σ - ΕΛ.ΑΚΤ. από τη βίλα της Φιλοθέης, το πλοίο και τις

αποθήκες στο Κορωπί ανέρχεται σε δύο τόνους και εκατόν είκοσι κιλά (2,120 kgr). Πρόκειται για τη μεγαλύτερη ποσότητα που έχει βρεθεί ποτέ σε ευρωπαϊκό έδαφος. Φυσικά μόνο τυχαίο δεν είναι ο ένας από τους δικηγόρους του να είναι ο αδελφός του φύρερ της Χρυσής Αυγής Νίκου Μιχαλολιάκου, Τάκης Μιχαλολιάς.

Η φασιστική Ελληνική "Δικαιοσύνη" σε νέα επεισόδια.

Αν στη χώρα που κάποιοι βάφτισαν Ελλάδα υπάρχει ένας ξευτιλισμένος θεσμός με εντελώς φασιστικά χαρακτηριστικά, αυτός είναι σίγουρα η Ελληνική "Δικαιοσύνη". 12 χιλιάδες ευρώ καλούνται να καταβάλουν ως πρόστιμο οι μετανάστες από το Μπαγκλαντές που, όταν διεκδίκησαν τα δεδουλευμένα τους, δέχτηκαν επίθεση από επιστάτες των φραουλοχώραφων όπου εργαζόταν στη Μαυωλάδα, με αποτέλεσμα να τραυματιστούν 28 άτομα. Πρόκειται για τα δικαστικά έξοδα που θα πρέπει να πληρώσουν ως πρόστιμο επειδή είχαν αιτηθεί αλλαγή δικαστή στη δίκη, θεω-

ρώντας πως ο συγκεκριμένος δικαστής μεροληπτούσε υπέρ της άλλης πλευράς.

Ο εκπρόσωπος των μεταναστών εργατών, Αρίφ Αχμάν, δήλωσε ότι έκαναν καταγγελία για το πρόστιμο στο γραφείο της αναπληρωτριάς υπουργού, Νάντιας Βαλαβάνη: "Συναντηθήκαμε με τον διευθυντή του γραφείου της και του είπαμε πως το πρόστιμο είναι ρατσιστικό. Τα παιδιά έφαγαν σφαίρες, δεν έχουν πληρωθεί τα λεφτά που τους χρωστάνε κι έρχεται και το πρόστιμο τώρα. Αυτό που μας είπε ο διευθυντής είναι ότι θα βοηθήσουν να ακυρωθούν αυτά τα πρόστιμα. Και μας είπε ότι είναι ντροπή που μας τα έστειλαν", συμπλήρωσε.

Υπενθυμίζεται ότι στη δίκη για τους τραυματισμούς με καραμπίνα από επιστάτες των φραουλοχώραφων, ο ιδιοκτήτης της επιχείρησης είχε αθωωθεί, ενώ οι επιστάτες καταδικάστηκαν για επικίνδυνες σωματικές βλάβες και συνεργεία σε επικίνδυνες σωματικές βλάβες εκ παραλείψεως. Η καταδίκη τους είχε ανασταλτικό χαρακτήρα και αφήθηκαν ελεύθεροι. ■

Ανακοίνωση πρωτοβουλίας συντρόφων/ισσων Ηρακλείου για μια επαναστατική πλατφόρμα

Στις 10/04/2014 ο Επαναστατικός Αγώνας επιτίθεται στο παράρτημα της ΕΚΤ, στη Διεύθυνση Εποπτείας της Τράπεζας της Ελλάδος στο Σύνταγμα, όπου στεγαζόταν και το γραφείο του μόνιμου αντιπροσώπου του ΔΝΤ στην Ελλάδα. Στην ανάληψη ευθύνης που ακολουθεί ως επίλογος, προτάσσεται μια επαναστατική πλατφόρμα με συγκεκριμένες πολιτικές θέσεις. Το Νοέμβριο του 2014, πραγματοποιήθηκε εκδήλωση στο Ηράκλειο με τη συμμετοχή του φυλακισμένου συντρόφου και μέλους του Επαναστατικού Αγώνα, Νίκου Μαζιώτη, με θεματολογία το τρίπτυχο, «Ένοπλος Αγώνας - Επαναστατικό Κίνημα - Κοινωνική Επανάσταση».

Με αφορμή αυτά αλλά, πρωτίστως, αναγνωρίζοντας την αναγκαιότητα να ξεκινήσει ένας διάλογος εντός του χώρου με σκοπό να διευρυνθεί μία τέτοια οπτική, συστήσαμε στο Ηράκλειο μια πρωτοβουλία από συντρόφους/ισσες.

Σκοπός μας σε πρώτη φάση είναι να ερμηνεύσουμε (αλλά και να συνεχίζουμε να ερμηνεύουμε) όσο το δυνατόν καλύτερα την πολιτική-κοινωνική συγκυρία, τις συνεχείς αλλαγές της, τις ανάγκες της εποχής μας, βάζοντας σε αυτά μία επαναστατική προοπτική, αλλά και να αναζητήσουμε, τόσο εντός του Α/Α χώρου, όσο και εκτός, μέσα σε κοινωνικές και πολιτικές ομάδες και δομές, σε εργατικά σωματεία βάσης, αλλά γενικότερα και από τα αγωνιζόμενα κομμάτια της κοινωνίας, τα υποκείμενα που θα αποτελέσουν τη δυναμική για τη δημιουργία ενός ισχυρού επαναστατικού κινήματος. Συγχρόνως, ερμηνεύουμε την κατάσταση που βρίσκεται το Α/Α κίνημα, τις ανάγκες του, το ρόλο που θα πρέπει να παίξει στις σημερινές αλλά και μελλοντικές συνθήκες της οικονομικής κρίσης και τη στρατηγική που θα πρέπει να έχει για να αποτελέσει μια πολιτική δύναμη με ενιαία πολιτική συγκρότηση και ενιαίο πολιτικό λόγο που θα καταφέρει τη χειραφέτηση των αγωνιστικών δυνάμεων.

Έτσι θεωρήσαμε την πλατφόρμα ως μία βάση - μια ομπρέλα, η οποία θα εμπεριέχει τις ήδη υπάρχουσες δομές (τόσο τις κοινωνικές, όσο και τις πολιτικές), βάζοντας από κοινού

σε αυτές μια επαναστατική προοπτική, αλλά συγχρόνως θα αποτελέσει ένα πολιτικό πρόγραμμα μέσα από το οποίο θα προκύπτει η κεντρική πολιτική στόχευση.

Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι θα συμφωνήσουμε σε όλα τα ζητήματα, αλλά να αναγνωρίσουμε την αναγκαιότητα να κινηθούμε πάνω σε μία κοινή βάση, με κοινούς πολιτικούς στόχους, ώστε να μπορέσουμε να εκμεταλλευτούμε τη σημερινή πολιτική συγκυρία, να βάλουμε προοπτική, να επαναπροσδιορίσουμε τα μέσα αγώνα και, εν τέλει, να συγκροτήσουμε ένα ευρύτερο επαναστατικό μέτωπο.

Θεωρούμε ότι η πλατφόρμα που προτείνει ο Ε.Α. περιλαμβάνει τις πολιτικές θέσεις εκείνες που θα έπρεπε να εξετάσουμε και να δουλέψουμε πάνω σε αυτές. Τις αναλύσαμε και, μέσα από τις συμφωνίες και τις διαφωνίες που προέκυψαν, την τροποποιήσαμε σε ένα μικρό βαθμό, προσθέτοντας κάποιες δικές μας απόψεις, παραθέτοντας και εμείς με τη σειρά μας την τροποποιημένη πλατφόρμα.

Μια επαναστατική πλατφόρμα στις σημερινές συνθήκες θα μπορούσε να συνοψιστεί στα εξής:

- Μη αναγνώριση και μονομερής παύση πληρωμών του ελληνικού χρέους.
- Έξοδος από την ΟΝΕ και από την ΕΕ.
- Απεμπλοκή από τις νατοϊκές δυνάμεις (ΝΑΤΟ) και διάλυση των στρατιωτικών τους βάσεων.
- Απαλλοτρίωση της ιδιοκτησίας του κεφαλαίου, των μεγάλων επιχειρήσεων, των πολυεθνικών, όλης της κινητής και ακίνητης περιουσίας των καπιταλιστών.
- Κατάργηση του τραπεζικού συστήματος, διαγραφή όλων των χρεών προς τις τράπεζες, απαλλοτρίωση και κοινωνικοποίηση των περιουσιακών στοιχείων των τραπεζών.
- Απαλλοτρίωση της κρατικής περιουσίας, των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας. Απαλλοτρίωση της εκκλησιαστικής περιουσίας.
- Κοινωνικοποίηση των μέσων παραγωγής, της βιομηχανίας, των λιμανιών, των μέσων μεταφοράς και επικοινωνιών, των συγκοινωνιών, των επιχειρήσεων κοινής ωφέλειας, των νοσοκομείων και των εκπαιδευτικών ιδρυμάτων. Τη διαχείρισή τους θα την αναλάβουν οι

εργαζόμενοι (στα πλαίσια της αυτοδιαχείρισης και της κολεκτιβοποίησης).

■ Κατάργηση του κράτους (ως πολιτικό σύστημα) και του αστικού κοινοβουλίου των επαγγελματιών πολιτικών και αντικατάστασή τους από ένα συνομοσπονδιακό σύστημα* λαϊκών συνελεύσεων και εργατικών συμβουλίων, ο συντονισμός των οποίων, η επικοινωνία και η εκτέλεση των αποφάσεων θα γίνεται από αντιπροσώπους αιρετούς και άμεσα ανακλητούς. Σε πανελλαδικό επίπεδο θα υπάρχει στη θέση του παλιού αντιπροσωπευτικού αστικού κοινοβουλίου μια ανώτατη Συνομοσπονδιακή Λαϊκή Συνέλευση, τα μέλη της οποίας θα προέρχονται από εξουσιοδοτημένα μέλη-αντιπροσώπους αιρετούς και ανακλητούς από τις τοπικές λαϊκές συνελεύσεις και τα εργατικά συμβούλια. *(θα αποτελούνται είτε από μεμονωμένα άτομα, είτε από κοινωνικές ομάδες, είτε από πολιτικές ομάδες).

■ Κατάργηση της αστυνομίας και του εθνικού στρατού και αντικατάστασή τους από τοπικές ένοπλες λαϊκές πολιτοφυλακές (ομάδες αυτοπεριφρούρησης), οι οποίες στο σύνολό τους θα συγκροτούν έναν ενιαίο επαναστατικό στρατό (μη μισθοφορικό).

Οι συγκεκριμένες πολιτικές θέσεις δεν αντανακλούν το σκεπτικό ενός αγώνα αιτηματικού χαρακτήρα, αλλά για την υλοποίηση τους θα χρειαστεί ένας επίμονος αγώνας, ο οποίος (θα επαναλάβουμε και έχει σημασία) θα επαναπροσδιορίσει τη στρατηγική και τα μέσα πάλης του.

Επιφυλασσομάστε λοιπόν για ένα πλήρες κείμενο τον επόμενο καιρό, όμως κοινοποιούμε την πλατφόρμα ως παρότρυνση προς δημιουργία κι άλλων πρωτοβουλιών γύρω απ' αυτήν ή την επαφή με ήδη υπάρχουσες

ομάδες που τους ενδιαφέρει. Σκοπός είναι η συγκρότηση μιας συνέλευσης, η οποία θα στοχεύει στη διοργάνωση ενός πανελλαδικού συνεδρίου, στο οποίο με βάση μια επαναστατική πλατφόρμα θα καλούνται ανοιχτά συλλογικότητες και άτομα, στέκια, καταλήψεις από τον Α/Α χώρο αλλά και από τον ευρύτερα αντικαπιταλιστικό, λαϊκές συνελεύσεις γειτονιών και σωματεία βάσης, με σκοπό την επίτευξη μιας κοινής πολιτικής συμφωνίας που αφορά την ανάπτυξη πολιτικών θέσεων και προτάσεων πάνω στην αντιμετώπιση της σημερινής πολυδιάστατης συστημικής κρίσης και στον επαναστατικό κοινωνικό μετασχηματισμό.

Ένα τέτοιο συνέδριο, με την επίτευξη μιας τέτοιας συμφωνίας πάνω σε μια κοινή πλατφόρμα θέσεων και προτάσεων θα αποτελούσε την ιδρυτική πράξη ενός Επαναστατικού Κινήματος.

Αρμοδιότητα ενός τέτοιου συνεδρίου είναι επίσης η προώθηση θέσεων που αφορούν τα μέσα αγώνα, την στρατηγική δράσεων, την οργανωτική δομή του κινήματος, θέματα εκπροσώπησης και ποιος θα είναι ο τρόπος λήψης των αποφάσεων.

Με βάση τα παραπάνω, σκοπός είναι να φτιαχτεί μια οργανωτική δομή, με την οποία θα προωθήσουμε την πολύμορφη και ανατρεπτική δράση.

Αγώνας με όλα τα μέσα για την ανατροπή του κράτους και του κεφαλαίου. Για μια αναρχική και αταξική κοινωνία.

■/ Πρωτοβουλία συντρόφων/ισσων Ηρακλείου Κρήτης για μια Επαναστατική Πλατφόρμα

Δράσεις έξω από στρατόπεδα συγκέντρωσης και η απεργία πείνας στο Παρανέστι

«Κάνουμε απεργία πείνας. Κλείστε το στρατόπεδο στο Παρανέστι. Δώστε μας την ελευθερία να πάρουμε χαρτιά με τα ονόματά μας. Η ελευθερία είναι φυσικό δικαίωμα των ανθρώπινων πλασμάτων. Αναγκαζόμαστε να κάνουμε απεργία πείνας για το αίτημά μας προς την ελληνική κυβέρνηση. Η ελευθερία είναι ανθρώπινο δικαίωμα και θα έπρεπε να μας ανήκει. Με την απεργία πείνας χάνουμε την ελευθερία μας. Θα συνεχίσουμε ως το θάνατο. Ελευθερία ή θάνατος»

Ανακοίνωση των μεταναστών απεργών πείνας στο Παρανέστι

Η συνέλευση No Lager (στη Θεσσαλονίκη) δημιουργήθηκε το Δεκέμβριο του 2013 με αρχική βάση συγκρότησης τις θέσεις που είχαν αναπτυχθεί από τις συντρόφισσες και τους συντρόφους της συνέλευσης No Lager στην Αθήνα. Σκοπός της συνέλευσης είναι η θεωρητική επεξεργασία, η κυκλοφορία πληροφοριών, η δικτύωση με αντίστοιχες πρωτοβουλίες και άτομα και η οργάνωση δράσεων ενάντια στα στρατόπεδα συγκέντρωσης.

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης αποτελούν την πιο χαρακτηριστική έκφραση του ολοκληρωτισμού και το αποκορύφωμα της αντιμεταναστευτικής πολιτικής του ελληνικού κράτους. Δεν παραγνωρίζουμε το γεγονός ότι αυτά δεν στέκονται από μόνα τους, αλλά μόνο ως μέρος ενός μηχανισμού που κρατά απαγορευμένο και υποτιμημένο ένα μεγάλο κομμάτι της εργατικής τάξης. Βλέπουμε αυτή τη στρατηγική υποτίμησης ως μια αναγκαία και πολλαπλά επωφελής για το κεφάλαιο διαδικασία, την οποία το ελληνικό κράτος εξελίσσει και συγκροτεί σε φυσικό επίπεδο ανάλογα με τις ανάγκες του ως καπιταλιστικός σχηματισμός. Ως εκ τούτου, ο ειδικός ρόλος των στρατοπέδων συγκέντρωσης μεταβάλλεται διαρκώς, καθώς μεταβάλλεται και ο ρόλος που ο ελληνικός καπιταλισμός επιφυλάσσει σε αυτούς που προορίζει να τα γεμίσουν.

Μετά το 2008, η διαχείριση της κρίσης από τα αφεντικά υπαγορεύει μια νέα πιο βίαιη μεταχείριση των μεταναστών ως περιττό εργατικό δυναμικό και αυτή δεν είναι άλλη από την ανακήρυξη τους σε εσωτερικό εχθρό. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης αποκτούν αναβαθμισμένο ρόλο, ειδικά με τις επιχειρήσεις-σκουπά που ξεκίνησαν το καλοκαίρι του 2012. Η ολοένα αυξανόμενη προβολή τους, αποσκοπεί στην εμπέδωση του νέου δόγματος διαχείρισης του πλεονάζοντος πληθυσμού: Όταν ακόμα και η εκμετάλλευση δεν αποτελεί συμφέρουσα λύση, τότε σειρά έχει η εξόντωση. Παράλληλα, γύρω από αυτά στήνεται ένα σύνολο από επικερδείς οικονομικές δραστηριότητες, αφού κονδύλια της ΕΕ εκταμιεύονται και απορροφώνται από τις μικρές και μεγάλες επιχειρήσεις που αναλαμβάνουν να κατασκευάσουν, να εξοπλίσουν και να συντηρήσουν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης. Δεν παραλείπουμε και τους αυξημένους μισθούς των μπάτσων και ανθρωποφυλάκων που απασχολούνται σε αυτά. Έτσι η εναντίωση στην ύπαρξη στρατοπέδων συγκέντρωσης οφείλει να ξεπερνά (χωρίς να υποτιμά) αυτή καθαυτή την συνθήκη του εγκλεισμού. Γιατί τα στρατόπεδα συγκέντρωσης είναι μόνο φυσικά αποκομμένα από την υπόλοιπη επικράτεια. Γιατί έξω από αυτά, η λειτουργία τους νομιμοποιείται από ένα σύνολο κοινωνικών-υλικών σχέσεων μέσα στο οποίο οι μετανάστες και οι μετανάστριες είναι απαγορευμένες υπάρξεις. Και αυτές οι σχέσεις χτίζονται επί δεκαετίες από το κράτος και τα κάθε είδους αφεντικά με τις ευλογίες του διάχυτου ελληνικού ρατσισμού.

Από τα πρώτα της βήματα, η συνέλευση έθεσε ως πρωταρχική στόχευση την επικοινωνία των περιεχομένων μας και τη δικτύωση με τους απαγορευμένους-ες μετανάστες και τις μετανάστριες. Προφανώς από αυτό δεν θα μπορούσε να λείπει η φυσική μας παρουσία έξω από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, όπου βέβαια αυτό είναι εφικτό λόγω απόστασης.

Στο Παρανέστι

Τον Δεκέμβριο του 2014, ένα χρόνο μετά την δημιουργία της ομάδας, βρεθήκαμε για πρώτη φορά μαζί και οργανωμένα έξω από το στρατόπεδο συγκέντρωσης του Παρανεστίου Δράμας. Περίπου 200 άτομα από συλλογικότητες της Θεσσαλονίκης και άλλων πόλεων της Β. Ελλάδας αλλά και μεμονωμένα, φωνάξαμε συνθήματα για πάνω από 2 ώρες με στόχο να δείξουμε στους μετανάστες ότι δεν είναι μόνοι. Φτάσαμε μερικά μέτρα από τη είσοδο του στρατοπέδου αφού μπροστά μας είχαν παραταχθεί σειρές των ματ και κλούβες. Καθώς, λόγω χωροταξίας η οπτική επαφή ήταν μόνο στοιχειώδης, στήθηκε μικροφωνική, από όπου επαναλαμβάνονταν ηχογραφημένα μηνύματα αλληλεγγύης σε αγγλικά και γαλλικά ώστε να γίνει αντιληπτή τόσο η παρουσία μας όσο και οι προθέσεις της δράσης αυτής προς τους εγκλειστούς. Αυτοί απαντούσαν από το προαύλιο με συνθήματα και σφουρίγματα παρά τις απειλές των μπάτσων να παραμείνουν ήσυχοι. Ομάδα αλληλεγγύων και δικηγόρων μπήκε στο στρατόπεδο και παρέδωσε είδη ρουχισμού και υγιεινής στους μετανάστες.

Στην Ξάνθη

Τον ίδιο καιρό, ήδη επεξεργαζόμασταν το σχέδιο για μια αντίστοιχη δράση έξω από το στρατόπεδο συγκέντρωσης που βρίσκεται στην Ξάνθη, που, μαζί με αυτό της Δράμας αποτελούν τα δύο κοντινότερα σε εμάς στρατόπεδα συγκέντρωσης. Στη διοργάνωση της δράσης συμμετείχαν, εκτός απ' τη συνέλευση του No Lager στη Θεσσαλονίκη, συλλογικότητες από τη Θεσσαλονίκη, την Ξάνθη και άλλες πόλεις, καθώς και μεμονωμένοι αλληλεγγυοί-ες. Το Σάββατο 28/2 πραγματοποιήθηκε σύντομη πορεία στην Ξάνθη και στη συνέχεια περίπου 300 άτομα διαδηλώσαμε έξω από το στρατόπεδο συγκέντρωσης μεταναστών, που στεγάζεται στην πρώην σχολή αστυφυλάκων. Η στάση των μπάτσων ήταν διακριτική, γεγονός που υποθέτουμε ότι οφείλεται αφενός στη νέα τακτική καταστολής της αριστεροδεξιάς κυβέρνησης αφετέρου στην δυναμικότητα μιας μαζικής (για τα δεδομένα) διαδήλωσης. Φτάσαμε ακριβώς έξω από τις πτέρυγες των κρατούμενων όπου για 2 ώρες ανταλλάσαμε συνθήματα, ακούσαμε προσωπικές μαρτυρίες των μεταναστών οι οποίοι είχαν φτιάξει αυτοσχέδια πανό με μηνύματα που αποζητούσαν ελευθερία. Καθ' όλη τη διάρκεια της παρέμβασης, επικοινωνούσαμε με μοναδικό εμπόδιο την περίφραξη του στρατοπέδου, κάτι που προκάλεσε ανάμεικτα συναισθήματα καθώς μέσα στο θερμό κλίμα αλληλεγγύης που δημιουργήθηκε υπέβασκε το ερώτημα για το ποιο μπορεί να είναι το βήμα παραπάνω.

Η απεργία πείνας στο Παρανέστι

Στις 23 Μαρτίου 23 μετανάστες, εγκλειστοί στο στρατόπεδο συγκέντρωσης Παρανεστίου Δράμας, ξεκίνησαν απεργία πείνας που διήρκεσε 18 ημέρες. Αιτήματά τους ήταν η άμεση απελευθέρωση και η νομιμοποίησή τους. Αναγνωρίζοντας ως παράλογη και άδικη τη συνθήκη της κράτησής τους δεν δέχθηκαν να παραμένουν φυλακισμένοι περιμένοντας την όποια διαδικασία χορήγησης χαρτιών. Την στιγμή που η απεργία βρισκόταν σε εξέλιξη, στο Παρανέστι ήταν φυλακισμένοι 210 μετανάστες και περίπου 80 ανήλικοι, ενώ ανάμεσά τους υπήρχαν άτομα με σοβαρά προβλήματα υγείας που «αντιμετωπίζονταν» μόνο με παυσίπονα.

Στην αρχή της απεργίας πείνας, οι μετανάστες δέχονταν συνεχώς καφόνια από τους δεσμοφύλακες τους και απειλές ότι θα τους σκορπίσουν σε διαφορετικά στρατόπεδα. Όπως αναφέρουν, παρακρατούνταν αντικείμενα και χρήματα που τους έστελναν φίλοι τους, με τον εκβιασμό ότι θα τα παραλάβουν μόνο εάν σταματήσουν την απεργία πείνας. Αντίστοιχα σκληρή για την υγεία των απεργών υπήρξε και η στάση του γιατρού του στρατοπέδου. Η συνθήκη αυτή άλλαξε χάρη στην αποφασιστικότητα των απεργών αλλά και λόγω των αλληλεγγύων, που βρέθηκαν από τις πρώτες μέρες κοντά στους απεργούς πείνας (σε αντίθεση με το τραγικό κινηματικό έλλειμμα στις μεγάλες απεργίες πείνας των εγκλειστων μεταναστών το καλοκαίρι/φθινόπωρο του 2013). Μετά από μια εβδομάδα, η απεργία πείνας είχε ήδη αρχίσει να πετυχαίνει αποτελέσματα. Γύρω στους 40 ανήλικους που είχαν απειλήσει ότι θα ξεκινήσουν κι αυτοί απεργία πείνας αφήθηκαν ελεύθεροι, ενώ αφήθηκαν ελεύθεροι επίσης μετανάστες που είχαν προβλήματα υγείας (πριν την απεργία πείνας δεν είχαν καν εξεταστεί από γιατρό...). Στις 8 Απριλίου οι απεργοί πείνας σταμάτησαν καθώς, ήδη ταλαιπωρημένοι από την πολύμηνη κράτηση, είχαν φτάσει στα όρια των αντοχών τους, ενώ οι ανθρωποφύλακες τους διαβεβαίωσαν ότι θα απελευθερωθούν άμεσα είτε λόγω βμηνου είτε λόγω αίτησης ασύλου.

Δράσεις αλληλεγγύης στην απεργία πείνας

Κατά τη διάρκεια της απεργίας πείνας βρεθήκαμε δύο φορές έξω από το στρατόπεδο του Παρανεστίου, ενώ παράλληλα διοργανώσαμε μια μικροφωνική συγκέντρωση – ενημέρωση και μια πορεία στο κέντρο της Θεσσαλονίκης.

Την Κυριακή 29/3 περίπου 30 σύντροφοι και συντρόφισσες, με πρωτοβουλία της συνέλευσης No Lager Θεσσαλονίκης, προσεγγίσαμε το στρατόπεδο από το βουνό στη βόρεια πλευρά του, κοντά στις πτέρυγες όπου κρατούνται οι μετανάστες και βρισκόταν σε εξέλιξη η απεργία πείνας. Για σχεδόν δύο ώρες ανταλλάσαμε συνθήματα με τους φυλακισμένους μετανάστες, οι οποίοι έφτιαξαν επιτόπου αυτοσχέδια πανό, σχημάτισαν με ρούχα τις λέξεις «FREEDOM OR DEATH», μας πετούσαν χάρτινες μπάλες με μηνύματα [ανάμεσά τους κι ένα χαρτί «εθελοντικής απέλασης» (!) που τους είχαν δώσει να υπογράψουν].

Μετά από μια εβδομάδα, το Σάββατο 4/4, ένα λεωφορείο και 3 αυτοκίνητα με αλληλεγγυούς-ες από Θεσσαλονίκη και Δράμα συγκεντρωθήκαμε ξανά έξω από το στρατόπεδο. Εκτός από την ανταλλαγή συνθημάτων, στήσαμε μικροφωνική με γεννήτρια και δεχομάσταν και στέλναμε μηνύματα μέσα σε μπουκάλια νερού, ενώ οι κρατούμενοι απαντούσαν πετώντας μπάλες ποδοσφαίρου, ακόμη και παπούτσια μέσα στα οποία τοποθετούσαν σημειώματα. Όπως μας είπαν όσοι συνέχιζαν τότε την απεργία, ο λόγος που αντέχουν ακόμα παρά την κακή τους κατάσταση ήταν η αλληλεγγύη από έξω, καθώς σε προηγούμενες περιπτώσεις που έκαναν απεργία πείνας δεν το είχε μάθει κανείς. Κατά τη δεύτερη παρουσία μας εκεί, εμφανής ήταν η αλλαγή της στάσης των μπάτσων απέναντι στους αλληλεγγυούς, αφού δεν επέτρεψαν την είσοδο σε κανέναν εκτός δικηγόρων, λέγοντάς μας να υποβάλουμε αίτηση στο αρχηγείο της αστυνομίας στην Αθήνα και θα μας απαντήσουν σε 10 μέρες (!!!). Επίσης, σε εφαρμογή της δήλωσης Πανούση ότι «τα κέντρα κράτησης μπορεί να χρειαστεί να ξαναγεμίσουν», σε μια πτέρυγα βρισκόταν καινούργιοι κρατούμενοι μετανάστες από το Αφγανιστάν.

Επίλογος

Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης δεν θα τα γκρεμίσει κανένας άλλος παρά οι ίδιοι οι κρατούμενοί τους, ως τα υποκείμενα που βιώνουν άμεσα την συνθήκη που επιθυμούν να ανατρέψουν. Όμως η δυναμική (και) αυτού του αγώνα εξαρτάται άμεσα από την αποφασιστικότητα και την αυτοπεποίθηση που θα επιδείξουν εκείνη τη στιγμή. Χαρακτηριστικά που αμφότερα επηρεάζονται από την στάση του κινήματος αλληλεγγύης που θα τους συμπαρασταθεί. Ειδικά από τη στιγμή που οι αγώνες των μεταναστών, εκτός του ότι αντιμετωπίζονται βίαια χωρίς κανένα πρόσχημα, στερούνται την όποια μορφή καθεστωτικής ή εναλλακτικής δημοσιοποίησης.

Η εμπειρία μας από την πρόσφατη σειρά δράσεων έξω από τα στρατόπεδα συγκέντρωσης μας δείχνει την αξία να στεκόμαστε δίπλα στους μετανάστες, ειδικά όταν αυτοί επιλέγουν να αντισταθούν με μαζικό και δυναμικό τρόπο απέναντι στον εγκλεισμό τους. Είναι μέρος της δικής μας συμβολής στο γκρέμισμα των στρατοπέδων συγκέντρωσης. Και είναι το λιγότερο που μπορούμε να κάνουμε για να ενισχύσουμε την αυτοπεποίθησή τους και να τους υπενθυμίσουμε ότι δεν είναι μόνοι. Και δυστυχώς ήμασταν ελάχιστοι αυτοί που το κάναμε...

Κανένας τόπος για τους πρόσφυγες

Όσο κι αν επιχειρείται να συσκοτιστεί, η ουσία της υπό διαμόρφωση νέας Ευρωπαϊκής πολιτικής απέναντι στο άσυλο δεν είναι άλλη παρά μια προσπάθεια να εξορκιστεί η πηγή του προβλήματος, δηλαδή η μαζική φυγή πληθυσμών από εμπόλεμες περιοχές. Η ίδρυση των νέων στρατοπέδων στην ευρωπαϊκή περίμετρο και η προσπάθεια να αναλάβει μια ενιαία κεντρική διοίκηση την αντιμετώπιση του προσφυγικού προβλήματος προετοιμάζει την ευρωπαϊκή κοινή γνώμη για μια νέα πολιτική με διαστάσεις ανοιχτής εχθρότητας κατά των προσφύγων.

Η de facto πολιτική της ΕΕ, είναι να αφήνει τους μετανάστες να πνίγονται, ώστε να τους αναγκάσει να φοβηθούν να κάνουν το ταξίδι. Το 2014, σχεδόν 4.000 πτώματα ανθρώπων περισυλλέγησαν από τη Μεσόγειο. Κι αυτός ο αριθμός αντιπροσωπεύει μόνο τα πτώματα που βρέθηκαν. Ο συνολικός αριθμός των αφίξεων στην Ιταλία το 2014 αυξήθηκε πάνω από 300% σε σχέση με το 2013, με περισσότερους από 170.000 πρόσφυγες.

Σε όλα τα κράτη-μέλη της ΕΕ εφαρμόζονται πολιτικές δίωξης, φυλάκισης, απέλασης, βασανισμού, κρατικής και εργοδοτικής βίας εναντίον των χωρίς χαρτιά προσφύγων και μεταναστών. Η Ελλάδα, βασική χώρα διέλευσης προσφύγων από χώρες που έχουν δεχθεί τις πολεμικές επεμβάσεις της Δύσης, είναι ένα από τα κράτη-μέλη με την πιο σκληρή πολιτική δίωξης εναντίον τους.

Ο πόλεμος γεννά κέρδη και πτώματα

Η σκλήρυνση της ΕΕ απέναντι σε πρόσφυγες και μετανάστες ξεκίνησε μετά τα μαζικά κύματα προσφύγων που προκάλεσαν οι επεμβάσεις στο Αφγανιστάν και το Ιράκ. Η στάση αυτή επενδύθηκε ιδεολογικά με την ενοχοποίηση των μεταναστών για την “τρομοκρατία”, την εγκληματικότητα, την ανεργία. Μια έκθεση που δημοσιεύθηκε από τη Διεθνή Κοινοπραξία των δημοσιογράφων, προκύπτει, ότι η Παγκόσμια Τράπεζα εκτόπισε τον εντυπωσιακό αριθμό των 3,4 εκατομμυρίων ανθρώπων τα τελευταία πέντε χρόνια. Με τη χρηματοδότηση των ιδιωτικοποιήσεων, την αρπαγή της γης και τα φράγματα, υποστηρίζοντας τις εταιρείες και τις κυβερνήσεις που κατηγορούνται για βιασμούς, δολοφονίες και βασανιστήρια, η Παγκόσμια Τράπεζα συνέβαλε μαζικά στη ροή μετανάστευσης των φτωχών ανθρώπων σε όλο τον κόσμο.

Η ενασχόληση της ΕΕ με ζητήματα Ασύλου-Μετανάστευσης-Συνόρων ξεκίνησε με τη Συνθήκη του Μάαστριχτ (1992), όπου για πρώτη φορά η ΕΕ απέκτησε αρμοδιότητα στα θέματα Εσωτερικών Υποθέσεων και Δικαιοσύνης ως λογική συνέπεια της ανάγκης θεσμικής θωράκισης των τεσσάρων ελευθεριών που κατοχυρώνει το Μάαστριχτ.

Το 1985 υπογράφηκε από ορισμένα κράτη-μέλη η “Σύμβαση Σένγκεν” (τέθηκε σε ισχύ το 1995), που -μεταξύ άλλων- θέσπισε τους όρους εισόδου ελεύθερης κυκλοφορίας στο χώρο “Σένγκεν”, καθώς και τη “βίζα Σένγκεν”. Δημιουργήθηκε το “Σύστημα Πληροφοριών Σένγκεν” (SIS I), που αποτελεί την πρώτη τράπεζα καταχώρισης και ανταλλαγής πληροφοριών, το πρώτο επίσημο φακέλωμα, σε επίπεδο ΕΕ. Στη σύμβαση ορίζεται η έννοια του “ανεπιθύμητου” αλλοδαπού, του “υπόπτου για τη δημόσια τάξη, ασφάλεια και υγεία”.

Δημιουργήθηκε ακόμη το “Eurodac”, δηλαδή η τράπεζα καταχώρισης, επεξεργασίας και ανταλλαγής των δακτυλικών αποτυπωμάτων, στην οποία θα έπρεπε να καταχωρούνται μόνο όσοι κάνουν αίτηση για άσυλο (για να μπορεί να εφαρμοστεί ο Κανονισμός του

Όπως τα μη επανδρωμένα αεροσκάφη και τα πολεμικά πλοία, η μεταναστευτική πολιτική επιτρέπει στους ισχυρούς να προκαλούν φρίκη στους αδύναμους χωρίς να λερώνουν τα χέρια τους.

Δουβλίνου), αλλά που στην πράξη χρησιμοποιείται για το φακέλωμα κάθε αλλοδαπού που θα “συναντηθεί” με τις Αρχές.

Για την “παράνομη” μετανάστευση, η οδηγία που ψηφίστηκε το 2008, προβλέπει 18μηνη φυλάκιση, απέλαση και απαγόρευση εισόδου στην ΕΕ για πέντε χρόνια. Τα κράτη-μέλη της ΕΕ (ιδιαίτερα όσα βρίσκονται στα νότια αλλά και τα ανατολικά σύνορα) είναι γεμάτα κέντρα κράτησης μεταναστών και προσφύγων. Κέντρα κράτησης -με συγχρηματοδότηση της ΕΕ- υπάρχουν και σε μια σειρά αφρικανικές και ανατολικές χώρες. Οι συνθήκες είναι παντού ανυπόφορες και απάνθρωπες, γεγονός που έχει προκαλέσει ξεσηκωμούς και απεργίες πείνας των κρατούμενων προσφύγων και μεταναστών. Η σύντομη αυτή αναφορά στους μηχανισμούς που διαμόρφωσαν την “Ευρώπη-φρούριο” αποδεικνύει ότι αυτοί δεν ήταν αποκλειστικό προϊόν των φιλελεύθερων δεξιών αστικών κομμάτων, όπως υπαινίσσονται τα διάφορα σοσιαλδημοκρατικά, “αριστερά” κόμματα, κινήσεις και ΜΚΟ, αλλά μία καθολική συμφωνία όλων όσων απαρτίζουν το αστικό πολιτικό σύστημα, με ελάχιστες εξαιρέσεις κάποιων μικρών αριστερών κομμάτων.

Η Ελπίδα που γίνεται υδάτινος τάφος

“Δεν είναι δουλειά μας να σώζουμε ανθρώπους, δεν περιλαμβάνεται στις υποχρεώσεις της ΕΕ”.

(Fabrice Leggeri επικεφαλής της Frontex στην Ιταλία)

Στα μεταβατικά στρατόπεδα στη Λιβύη, πριν από την επικίνδυνη επιχείρηση διάσχισης της “Μπλε Ερήμου”, όπως αποκαλούν τη Μεσόγειο οι μετανάστες, παίζουν ποδόσφαιρο, πάλη και συγκεντρώνουν όλοι μαζί τα λιγοστά τους χρήματα, ώστε ακόμη κι ένας πιο φτωχός φίλος τους να μπορέσει να πληρώσει για το ταξίδι. Ένας άντρας λέει ότι το μικροσκοπικό ξύλινο σκάφος του παισιωνόταν από δελφίνια καθώς έκαναν το ταξίδι, τρία σε κάθε πλευρά, όπως οι φύλακες-άγγελοι, κι αυτό ήταν που του έδωσε ελπίδα. Οι λαθρέμποροι ανακατεύουν το νερό με βενζίνη,

ώστε οι άνθρωποι που μεταφέρουν να μην το πίνουν γρήγορα και τους κοστίζουν περισσότερα χρήματα. Η απάντηση της ΕΕ, καθοδηγούμενη από τη Βρετανική κυβέρνηση, ήταν να μειώσει τη βασική επιχείρηση διάσωσης, “Mare Nostrum”. Ο James Brokenshire, ο Βρετανός υπουργός, υπερασπίστηκε τη διακοπή του προγράμματος διάσωσης “Mare Nostrum” με το εμετικό επιχείρημα ότι το πρόγραμμα αυτό ενθάρρυνε τη μετανάστευση.

Αδιαφορώντας πλήρως για τις ροές προσφύγων, που οι ίδιοι προκάλεσαν με τις στρατιωτικές και παραστρατιωτικές επιχειρήσεις τους στην Αφρική και την ευρύτερη Μέση Ανατολή, οι ηγέτες της Ε.Ε. επιχειρούν τώρα να εκμεταλλευτούν τις εκατόμβες θυμάτων για να προετοιμάσουν μια ακόμη στρατιωτική επιχείρηση στη Λιβύη - αυτή τη φορά με πρόσημα την αντιμετώπιση των λαθρεμπόρων.

Στη χώρα του “Ξένιου Δία”

Τους πρώτους πέντε μήνες του 2015, περισσότεροι από 48.000 άνθρωποι, κυρίως πρόσφυγες, έχουν εισέλθει στην Ελλάδα μέσω θαλάσσης. Ο αριθμός αυτός είναι εξαπλάσιος από αυτόν της ίδιας περιόδου του περασμένου έτους (6.500) και σχεδόν ο ίδιος με τον συνολικό αριθμό των αφίξεων για όλο το 2014 (43.500). Οι πρόσφυγες διασχίζουν το ανατολικό Αιγαίο από την Τουρκία μέσα σε μικρές μη αξιόπλοες βάρκες και φουσκωτά. Αποβιβάζονται σε έως και 15 διαφορετικά ελληνικά νησιά ή διασώζονται από την ελληνική ακτοφυλακή. Οι μεγαλύτερες αφίξεις είναι στα νησιά της Λέσβου, της Χίου, της Σάμου και στα Δωδεκάνησα, ιδίως στην Κω και τη Λέρο. Μικρότεροι αριθμοί προσφύγων έχουν επίσης διασχίσει και τα χερσαία σύνορα μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας στον Έβρο.

Ο μεγάλος αριθμός προσφύγων που φτάνει στα ελληνικά νησιά έχει προκαλέσει μεγάλη συμφορή. Οι πρόσφυγες, μεταξύ των οποίων οικογένειες με παιδιά, δεν έχουν άλλη επιλογή από το να κοιμούνται έξω. Επιπλέον, πολλοί πρόσφυγες που αποβιβάζονται σε απομακρυσμένες παραλίες, μεταξύ των οποίων και ηλικιωμένοι και μικρά παιδιά, αναγκά-

ζονται να περπατήσουν για πολλά χιλιόμετρα κουβαλώντας τα λιγοστά τους υπάρχοντα, λόγω έλλειψης μεταφορικού μέσου.

Η Ύπατη Αρμοστεία του ΟΗΕ, ζητά από τους θεσμούς και τις υπηρεσίες της ΕΕ να ενισχύσουν περαιτέρω τη στήριξη που παρέχουν στην Ελλάδα, καθώς επίσης και τις ΜΚΟ, ώστε να μπορέσουν να υποστηρίξουν άμεσα τις κοινότητες στα ελληνικά νησιά και τη Νότια Ιταλία, οι οποίες προσπαθούν να αντιμετωπίσουν την ανθρωπιστική κρίση των προσφύγων και μεταναστών μέσω θαλάσσης. Η Ύπατη Αρμοστεία εκτιμά ότι μέχρι τα τέλη Μαΐου σχεδόν 137.000 πρόσφυγες και μετανάστες διέσχισαν τη Μεσόγειο το 2015. Μεταξύ αυτών 54.000 αποβιβάστηκαν στην Ιταλία και 48.000 στην Ελλάδα. Μικρότεροι αριθμοί έχουν καταγραφεί στην Ισπανία (920) και στη Μάλτα (91). Παράλληλα, 1.850 πρόσφυγες και μετανάστες έχασαν τη ζωή τους ή αγνοούνται στη θάλασσα.

Οι “Πόντιοι Πιλάτοι” που απαρτίζουν τους πολίτες της ΕΕ

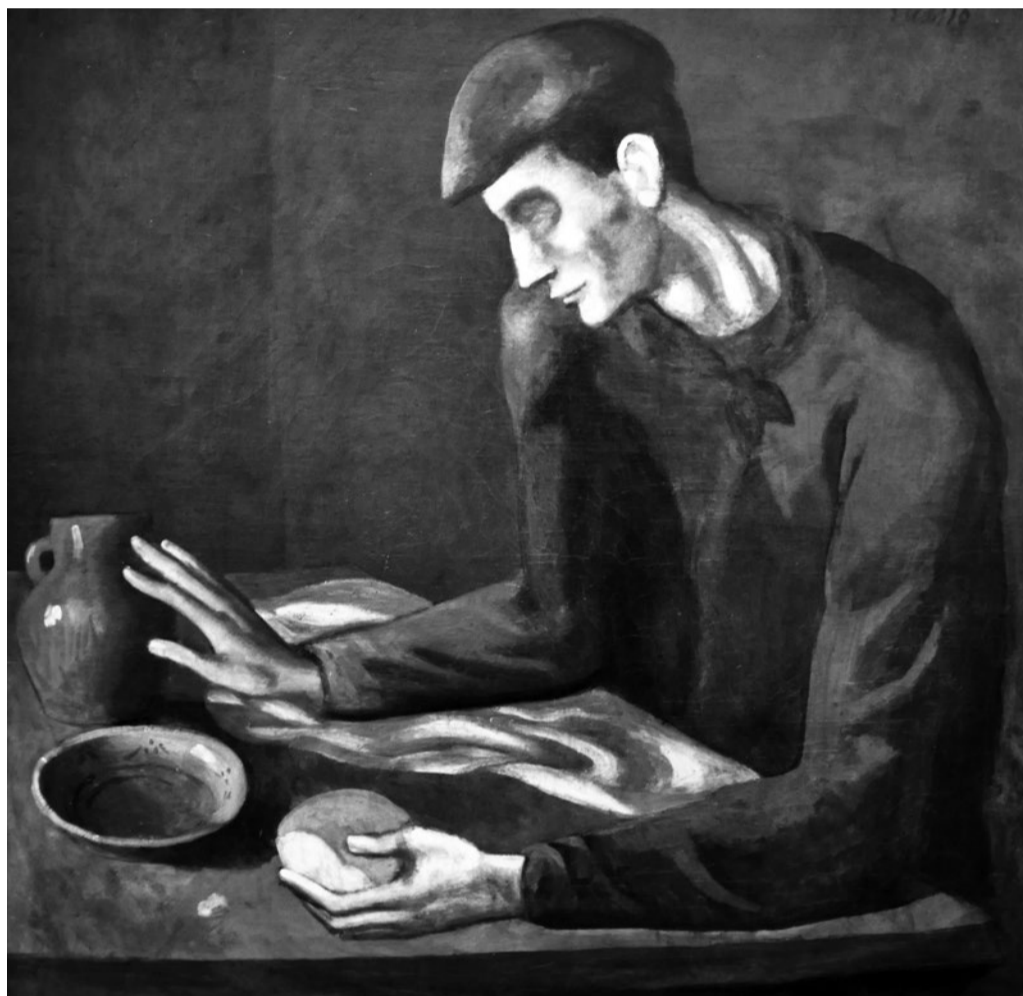
Η μετανάστευση απεικονίζει ένα από τα χαρακτηριστικά της σύγχρονης ζωής, το οποίο είναι ένα καθαρό έγκλημα δια αντιπροσώπου. Όπως τα μη επανδρωμένα αεροσκάφη και τα πολεμικά πλοία, η μεταναστευτική πολιτική επιτρέπει στους ισχυρούς να προκαλούν φρίκη στους αδύναμους χωρίς να λερώνουν τα χέρια τους. Η ΕΕ είναι μια διαλυμένη και μειωμένη κοινωνία, γεμάτη καχυποψία και δυσπιστία προς τους “άλλους”, ακόμη και αν οι πολίτες της παλεύουμε διεστραμμένα με τη μοναξιά και την αποξένωση και αυτό μας καθιστά λιγότερο ανθρώπους.

Ξεχάστε το γεγονός ότι αυτή η κοινωνία δεν θα μπορούσε να λειτουργήσει χωρίς τους μετανάστες. Πατί κανείς άλλος δεν θα μαζέψει τα λαχανικά σας αξιμέρωτα από τα χωράφια και δεν θα σηκωθεί στις 4 το πρωί για να καθαρίσει το γραφείο σας. Ξεχάστε τη μαζική φορολογική συμβολή των μεταναστών στο δημόσιο ταμείο. Το θέμα αυτό δεν αφορά την οικονομία. Πάρα πολύ συχνά, ακόμη και η θετική στάση, εξετάζει τη μετανάστευση με βάση τους αριθμούς, τα χρήματα και το όφελος, την εξετάζει με βάση την άποψη του “τι μπορούν να προσφέρουν σε εμάς;”. Το θέμα αυτό όμως, αφορά τρία πράγματα: την ανθρωπιά, την αλληλεγγύη και την ευθύνη. Πόσους περισσότερους θανάτους μπορεί να αντέξει το στομάχι μας;

✎ Ευάγγελος Αληθινός

Δεσμώτες τήδε κείμεθα, τοίς κείνων ρήμασι πειθόμενοι

** Βρισκόμαστε δέσμιοι εδώ, υπακούοντας στα δικά τους προστάγματα*

Την πρώτη νύχτα πλησιάζουνε
και κλέβουν ένα λουλούδι
από τον κήπο μας
και δε λέμε τίποτα.

Τη δεύτερη νύχτα δεν κρύβονται πλέον
περπατούνε στα λουλούδια,
σκοτώνουν το σκυλί μας
και δεν λέμε τίποτα.

Ώσπου μια μέρα
-την πιο διάφανη απ' όλες-
μπαίνουν άνετα στο σπίτι μας
ληστεύουν το φεγγάρι μας
γιατί ξέρουνε το φόβο μας
που πνίγει τη φωνή στο λαιμό μας.

Κι επειδή δεν είπαμε τίποτα
πλέον δε μπορούμε να πούμε τίποτα

Ζήτω ο εθνικός διχασμός

Σημειώσεις για το λίγο πριν και το λίγο μετά του δημοψηφίσματος, τα όρια της νέας εξουσίας, την Ε.Ε, τα κόμματα νέου τύπου και την αστική αντεπανάσταση

(Υποσημείωση: Τη στιγμή που διαβάζεις αυτό το κείμενο το νέο «αριστερό» μνημόνιο πιθανότατα είναι ήδη πραγματικότητα...)

«Κάνε ό,τι θέλεις. Ο Κόσμος αυτός είναι φανταστικός και έχει φτιαχτεί από αντιφάσεις»

~ William Blake

Η ιστορία είναι γεμάτη συγκρούσεις που προκύπτουν από τις αντιφάσεις των κοινωνικών συστημάτων και αντιφάσεις που προκύπτουν σαν αποτέλεσμα των κοινωνικών συγκρούσεων. Η ανάληψη της εξουσίας από τη ρεφορμιστική αριστερά προκύπτει έτσι σαν μια μεγάλη αντίφαση: ο ΣΥΡΙΖΑ σαν παράγωγο μιας εκπεφρασμένης -πλην ηττημένης- κοινωνικής οργής επιδιώκει την Ομαλότητα, αλλά τα μεγάλα αφεντικά επιδιώκουν τη Σύγκρουση. Σαν αποτέλεσμα, η πραγματικότητα του κοινωνικού πολέμου αποκρυσταλλώνεται: ο ΣΥΡΙΖΑ εξωθήθηκε αρχικά σε ρήξη, παρά τις αγωνιώδεις προσπάθειές του να συμφωνήσει με δυσχερείς όρους -αφού η μόνη επιλογή που του απέμεινε ήταν οσιαστικά να παραδώσει την εξουσία- και εν τέλει συνθηκολόγησε ψηφίζοντας νέο μνημόνιο.

Η σοσιαλδημοκρατία εξάντλησε τα όριά της σαν οικονομικό μοντέλο όταν τέλειωσαν τα δάνεια - αυτά που πήραν τα κράτη για να αποδώσουν ψευδοπίγραφο κοινωνική δικαιοσύνη και αυτά που πήραν οι προλετάριοι για βιώσουν την επίπλαστη κοινωνική ανέλιξη. Σήμερα, τριάντα χρόνια μετά, είναι η ώρα της πληρωμής.

Η ανάληψη της εξουσίας από τους ρεφορμιστές και η διαμάχη τους με την ηγεσία της Ε.Ε. -και εν τέλει η συντριβή τους- που ακολούθησε δεν δείχνει τίποτα περισσότερο παρά, για άλλη μια φορά, την αποτυχία του ειρηνικού δρόμου προς μια υποτυπώδη έστω απόδοση κοινωνικής δικαιοσύνης. Το μεγάλο κεφάλαιο δεν είναι διατεθειμένο να δώσει τίποτα και θα το κάνει μόνο εάν εξαναγκαστεί με τη βία. Η κοινωνική πρόνοια και τα φιλολαϊκά μέτρα, όπως εφαρμόστηκαν τις δεκαετίες του '70 και του '80, αποτελούσαν την καθεστωτική αντιπρόταση τόσο στα επαναστατικά και αντάρτικα κινήματα που αμφισβητούσαν την καπιταλιστική εξουσία, όσο και στην ίδια την ύπαρξη του σοβιετικού μοντέλου. Σήμερα, χωρίς αυτές τις προϋποθέσεις, η ειρηνική επίλυση του κοινωνικού και ανθρωπιστικού προβλήματος είναι εκτός πραγματικότητας.

Η σύσταση του μετώπου που στήριξε το «ναί» είναι η πολιτική έκφραση του ολοκληρωτισμού των τελευταίων ετών, η αντικομμουνιστική στρατηγική και ο επικοινωνιακός τρόμος, το κόμμα της αστικής αντεπανάστασης. Προκειμένου να νικήσει ο εσμός αυτών των υποκειμένων, μεταχειρίστηκε όλα τα μέσα, από ειρηνικές συγκεντρώσεις και πορείες έως εργοδοτικούς εκβιασμούς που απειλούσαν ανοιχτά όσους δεν ταχθούν υπέρ του «ναί» με παύση πληρωμών ή ακόμα και απόλυση. Απέναντί τους δεν πήραν θέση μόνο όσοι ψήφισαν «όχι» αλλά και αυτοί που συγκρούστηκαν μαζί τους στο Σύνταγμα, το Ηράκλειο, τη Βέροια και τα Γιάννενα, αυτοί που τους ξεφτίλισαν στη Θεσσαλονίκη και αυτοί που αποδόμησαν με τα μέσα τους τον τρόπο των κυρίαρχων ΜΜΕ, έστω κι αν για αξιακούς λόγους δεν συμμετείχαν στο δημοψήφισμα.

Η κάθοδος των ευρωπαϊστών στο δρόμο δεν είναι πρωτοφανής. Είναι άλλη μια προσπάθεια των πιο συντηρητικών κοινωνικών κομματιών να καταλάβουν το κοινωνικό έδαφος που τους αναλογεί. Η νέο -ελληνική ιστορία είναι γεμάτη από τέτοια παραδείγματα. Στη δεκαετία του '20, την περίοδο του εθνικού διχασμού, χιλιάδες παπάδες και βασιλόφρονες συγκεντρώθηκαν στο Πεδίο του Άρεως για να καταραστούν από κοινού τον Ε. Βενιζέλο ουρλιάζοντας «ανάθεμα», κατά τη διάρκεια της κατοχής πλήθη αστών μαζεύτηκαν στο Σύνταγμα για να διαδηλώσουν την αντίθεσή τους στην ΕΑΜική αντίσταση, ενώ κατά τα πρόσφατα χρόνια εκατοντάδες χιλιάδες άτομα διαδήλωσαν για το όνομα της Μακεδονίας και υπέρ της αναγραφής θρησκευόμενων στις ταυτότητες. Κατ' ουσία οι συγκεντρώσεις των ευρωπαϊστών είναι η άλλη έκφραση των ναζιστικών συγκεντρώσεων της Χ.Α προ διετίας και αποτελούν την προσπάθεια του καθεστώτος να πάρει «τον δρόμο» από την αγωνιζόμενη κοινωνία - ή αλλιώς την παραγωγή της αντεπανάστασης στο δημόσιο χώρο. Ταυτόχρονα μαζί και ευρωπαϊστές αλληλοσυμπληρώνονται στα προνομιακά για τον καθένα τους κοινωνικά εδάφη: οι ναζί στις γειτονιές κάνουν δουλειά βάσης και οι ευρωπαϊστές στο Σύνταγμα παρεμβαίνουν στο κεντρικό πολιτικό πεδίο.

Ο μόνος λόγος που οι συγκεντρώσεις των οπαδών του «ναί» δεν μετατράπηκαν σε ανοιχτές πολυπληθείς συγκρούσεις με οπαδούς της κυβέρνησης είναι ότι καμία από τις δύο πλευρές δεν έχει μαχητική πολιτική κουλτούρα - αλλιώς κουλτούρα «δρόμου». Αυτοί που έχουν -δηλαδή οι αναρχικοί, οι φασίστες και οι σταλινικοί- δεν συμμετείχαν στα μεγάλα πλήθη.

Η κοινωνική πόλωση μέσω του δίπολου ναι/όχι μπορεί να αποδώσει με τη σειρά της και άλλη μια πτυχή του ταξικού πολέμου: οι έχοντες καταθέσεις μικρές ή μεγάλες στο στρατόπεδο του ναι και οι μη έχοντες με το στρατόπεδο του όχι.

Ο εξευτελισμός της επίσημης σοσιαλδημοκρατίας σχεδόν παντού στον κόσμο δημιούργησε το απαραίτητο έδαφος για την εμφάνιση των κομμάτων νέου τύπου. Ο ΣΥΡΙΖΑ σαν κόμμα νέου τύπου, όπως αντίστοιχα οι Podemos στην Ισπανία, ενσωματώνει συνθήματα και δράσεις του κοινωνικού κινήματος, αντλεί στελέχη από τους κοινωνικούς αγώνες, νομιμοποιεί την ανάθεση και επιδιώκει να αμβλύνει τις ταξικές αντιθέσεις μέσω αποπροσανατολιστικών διοικητικών μεταρρυθμίσεων στα πρότυπα της συμμετοχικής δημοκρατίας. Ειδικά στην Ελλάδα, η ήττα του κοινωνικού κινήματος και των μεγάλων ταραχών της πενταετίας 2008-2013 ήταν ακριβώς αυτή που δημιούργησε το απαραίτητο έδαφος για τη γιγάντωση ενός τέτοιου κόμματος. Η διαμάχη ΣΥΡΙΖΑ-Ε.Ε είχε και αυτή την πτυχή: το πρώτο κόμμα νέου τύπου που κέρδισε την εξουσία στην Ευρώπη δημιούργησε μια οριακή κατά-

σταση, ακριβώς γιατί απαιτεί τη διεύρυνση των ορίων της Ε.Ε. και την ενσωμάτωσή του σαν καπιταλιστική εφεδρεία.

Η επικράτηση του «όχι» μπορεί αρχικά να αποτελεί θετική εξέλιξη αλλά δεν είναι άμεσα προβλέψιμο πώς θα εξελιχθεί. Ο βαθιά πατριωτικός λόγος, η αποκλειστικά εθνική αφήγηση καθώς και η συμμετοχή των εθνικιστών του Καμμένου και των ναζί της Χ.Α σε αυτή την πλευρά της διαμάχης αποτελούν δομικά στοιχεία της προβληματικής κοινωνικής συγκρότησης που επικράτησε. Ταυτόχρονα η -αρχική τουλάχιστον- ισχυροποίηση του ΣΥΡΙΖΑ του δίνει την δυνατότητα, με την επανοικονομική της εθνικής συνοχής και την απορρόφηση από το κοινωνικό κίνημα της λογικής του εθνικού συμφέροντος, να περάσει όσα νομοθετήματα και μνημόνια ήταν αδύνατο να περάσουν. Οι -κατά δήλωσή τους- συνεχιστές του κράτους ποτέ δεν έκρυψαν την ιδιότητά τους σαν καπιταλιστική εφεδρεία. Το γεγονός ότι νομιμοποιήθηκαν με το δημοψήφισμα σαν πολιτικός φορέας που εκφράζει τα κατώτερα κοινωνικά στρώματα -χωρίς μάλιστα να έχει γίνει καμία αλλαγή στα πεδία της καθημερινότητας (καταστολή, ανθρωπιστική κρίση, περιβόλιον, στρατόπεδα συγκέντρωσης, εκφασισμός κράτους)- μπορεί να αποτελέσει την αρχή ενός νέου κοινωνικού συμβολαίου που θα ενσωματώνει και θα διαιωνίσει σαν κεκτημένο της εξουσίας την ήττα του κοινωνικού κινήματος.

Το γεγονός ότι η καθεστωτική προπαγάνδα υπερτονίζει κατά το δοκούν κάποια χαρακτηριστικά και ότι η αριστερή αφήγηση τα αποκρύπτει δεν σημαίνει ότι δεν υπάρχουν. Έτσι, δεν έχει αξιολογηθεί ανάλογα ο ρόλος του πολυπληθούς κοινωνικού κομματιού των δημοσίων υπαλλήλων που αποτέλεσε τον μεγάλο όγκο των αντιμνημονιακών ταραχών, καθόρισε με την ύπαρξή του τα όρια και τα αμυντικά χαρακτηριστικά τους και στη συνέχεια βρήκε την πολιτική του έκφραση σαν μεγάλος όγκος των ψηφοφόρων του ΣΥΡΙΖΑ.

Η σύγκρουση ρεφορμιστών-Ε.Ε. αναγκάζει αναπόφευκτα όλες τις πολιτικές δυνάμεις να πάρουν θέση. Το ναζιστικό και το σταλινικό κόμμα -αμφότερες εξαιρετικά τυχοδιωκτικές πολιτικές δυνάμεις- απέδειξαν για άλλη μια φορά τόσο ξεκάθαρα το ρόλο και τις ιεραρχήσεις τους που μόνο οι ανεγκέφαλοι οπαδοί τους δεν μπορούν να το αντιληφθούν. Οι ναζιστές με δήλωση του αρχηγού τους τάχθηκαν με τους ευρωπαϊστές όταν φάνηκε η προοπτική του ελληνικού Μαϊντάν, και άλλαξαν ξανά στρατόπεδο μετά την ανακήρυξη του δημοψηφίσματος, επιστρέφοντας στα γνώριμα νερά του προσχη-

ματικά αντι-μνημονιακού εθνικισμού, ενώ οι σταλινικοί, μετά από 40 χρόνια που ζήτηνε μονότονα έξοδο της Ελλάδας από το ευρώ, επέλεξαν την αποχή προκειμένου, πρώτον, να μην απορροφηθούν από τον ΣΥΡΙΖΑ και δεύτερον, να επανεπιβεβαιώσουν τον ρόλο τους σαν αριστερό δεκανίκι του καθεστώτος - όπως όταν καταλάμβαναν την Πάντσιο για να μην επεκταθεί η δεκεμβριανή εξέγερση ή όταν υπερασπίστηκαν τη βουλή με όλες τις δυνάμεις.

Στα ταραγμένα χρόνια της κρίσης εμφανίζονται και διάφορα αξιοσημείωτα φαινόμενα όπως το να παίζουν ρόλο στις ιστορικές εξελίξεις πολιτικά υποπροϊόντα χωρίς γενικά κάποιο άλλο λόγο ύπαρξης πέραν από τα αυτόνομα μικροσυμφέροντά τους. Μια τέτοια περίπτωση συνιστά ο Π. Καμμένος που από τη θέση του υπ. Άμυνας δήλωσε προς όλες τις κατευθύνσεις την ετοιμότητα του στρατού να καταστείλει εσωτερικές αντιδράσεις. Αξιοσημείωτη είναι επίσης και η εκκωφαντική σιωπή των συριζαίων που ιεραρχούν την πολιτική σκοπιμότητα σαν πιο σημαντική από το γεγονός ότι συγκυβερνούν με φασίστες.

Η οικονομική δυσλειτουργία, όπως και το κλείσιμο των τραπεζών, είναι μια στιγμή που αμφισβητείται ξεκάθαρα η Τάξη αυτού του κόσμου - ένα οριακό σημείο. Από πλευράς καταπιεσμένων -θα έπρεπε να- είναι η ώρα και της κοινωνικοποίησης της αυτοοργάνωσης απέναντι στον εν μέρει αυθόρμητο και εν μέρει επιδιωκόμενο από «τα πάνω», κοινωνικό κανιβαλισμό και η στιγμή της πρακτικής εφαρμογής των οποιονδήποτε επαναστατικών σχεδιασμών απέναντι στην επιβολή έκτακτων αστυνομικών ή/και στρατιωτικών μέτρων. Από πλευράς καθεστώτος η δυσλειτουργία της οικονομίας είναι ευκαιρία να επανανοηματοδοτήσει την ίδια την ύπαρξή της - η τράπεζα, το ιερό φετίχ του καπιταλισμού, θα πρέπει να μετατραπεί σε ιερό φετίχ της κοινωνίας, μοναδική πηγή χρημάτων και κατ' επέκτασης πηγή ζωής στη μητροπολιτική έρημο.

Η απειλή για χρεοκοπία αποκρύπτει μέρος της κοινωνικής πραγματικότητας. Μετά τον οικονομικό πόλεμο των τελευταίων πέντε ετών ένα σημαντικό κομμάτι του πληθυσμού είναι ήδη χρεοκοπημένο, στο βαθμό που είτε δεν έχει καθόλου έσοδα, είτε έχει χρέη που είναι αδύνατο να ξεπληρώσει, είτε τέλος στερείται οποιασδήποτε ιδιότητας του πολίτη. Στο βαθμό που η ιστορική εμπειρία δείχνει ότι η χρεοκοπία δεν σημαίνει ολική καταστροφή, το καθόλου ολιγάριθμο κοινωνικό κομμάτι που έχει χρεοκοπήσει ήδη δεν θα βιώσει την κατάσταση του να χειροτερεύει.

Η κατάσταση στην Ελλάδα δεν μπορεί να εξεταστεί ούτε μονοδιάστατα σαν σύγκρουση με ταξικά χαρακτηριστικά, ούτε αποκλειστικά σαν ενδοεξουσιαστική διαμάχη. Μπορεί η επικρατούσα εθνική αφήγηση της κρίσης να οριοθετεί το ακίνδυνο έδαφος στο οποίο τοποθετείται το «όχι», η κατάσταση όμως δεν μοιάζει καθόλου με προηγούμενες ελεγχόμενες κρίσεις όπως για παράδειγμα αυτή με την οποία ο Ερντογάν έβγαλε την Τουρκία από το ΔΝΤ και γιγάντωσε την ισχύ της εξουσίας του. Στο βάθος, οι αυξομειώσεις των χρηματιστηριακών δεικτών και η θεωρία του ντόμινο υπενθυμίζουν ότι ο καπιταλισμός ήταν πάντα - και είναι πολύ περισσότερο τώρα - ένα ασταθές και αντιφατικό οικονομικό σύστημα με βάραια που στηρίζονται περισσότερο στη θεωρία των πιθανοτήτων παρά σε μαθηματικές νομοτέλειες και αριθμητικούς υπολογισμούς.

Η αντίληψη των ευρωπαϊστών για την αστική δημοκρατία φάνηκε ξεκάθαρα στην προτροπή τους να υπογραφεί οποιαδήποτε συμφωνία ανεξαρτήτως του τί λέει (Σ. Θεοδωράκης), στον χαρακτηρισμό του δημοψηφίσματος σαν «πραξικόπημα» (Βενιζέλος, Σαμαράς) και γενικότερα στην διάθεση τους να εκχωρήσουν οποιαδήποτε πολιτική εξουσία έχουν απ' ευθείας στο οικονομικό και πολιτικό διευθυντήριο της Ε.Ε και του ΔΝΤ. Ταυτόχρονα φάνηκε και η αντίληψη της ίδιας της Ε.Ε που επενέβη στο εσωτερικό μιας χώρας δηλώνοντας ξεκάθαρα ότι πράττει ανάλογα με το οικονομικό της συμφέρον και μόνο.

Η δημιουργία της Ε.Ε σαν διακρατική οικονομική ένωση κρατών ποτέ δεν άφησε περιθώρια για αριστερίστικες παρερμηνείες, οι οποίες περισσότερο εμφανίστηκαν για λόγους εσωτερικής συνοχής των ρεφορμιστικών αριστερών κομμάτων παρά πατούσαν σε κάποιο πραγματική βάση - η πολιτική ανυπαρξία του ευρω-κομμουνισμού πλέον είναι μία απόδειξη. Σήμερα εάν δεν είναι ακόμα η εποχή για το ξεπέραςμα της αυταπάτης του εφικτού ανθρώπινου καπιταλισμού, είναι σίγουρα η εποχή που το φάντασμα της Ευρωπαϊκής Δημοκρατίας πεθαίνει οριστικά.

Το γεγονός ότι ένα σημαντικό κομμάτι της μεγαλοαστικής τάξης εμφανίζεται με κοινή πολιτική τοποθέτηση, την οποία υπερασπίζεται με όλα τα θεμιτά και αθέμιτα μέσα, σηματοδοτεί τη δημιουργία μιας ολιγαρχικής τάξης στα πρότυπα των αντίστοιχων ομάδων συμφερόντων της Ρωσίας, της Ουκρανίας και άλλων πρώην σοβιε-

τικών κρατών. Ο Λάτσης, ο Βαρδινογιάννης, ο Αλαφούζος και ο Μπόμπολας διαθέτουν αεροδρόμια και εθνικές οδούς, ολόκληρα κόμματα και μεμονωμένους βουλευτές, ποδοσφαιρικές ομάδες και ιδιωτικούς στρατούς, εργοστάσια και πλοία. Κυρίως όμως διαθέτουν όλα τα ΜΜΕ με τα οποία επιδόθηκαν σε μια απίστευτης χυδαιότητας εκστρατεία τρομοκράτησης του πληθυσμού, βασισμένη σε επαναλαμβανόμενες σκηνές δυστυχίας και μια στοχευμένη προσπάθεια πρόκλησης πανικού ειδικά στους ηλικιωμένους. Ο ρόλος των ΜΜΕ είναι ένα πρώτο δείγμα του πώς σχεδιάζει η ολιγαρχία να ασκήσει πολιτική όσο βαθαίνει η κρίση και μια υπενθύμιση ότι η ύπαρξή τους συνιστά ένα εντατικό κοινωνικό πρόβλημα που πρέπει να λυθεί με οποιονδήποτε τρόπο. Τα πλήθη κόσμου που φώναζαν «αλήτες, ρουφιάνοι, δημοσιογράφοι» στο Σύνταγμα στις μεγάλες συγκεντρώσεις υπέρ του «όχι» και συνολικά η απαξίωση μεγάλου μέρους του πληθυσμού προς τα ΜΜΕ, αποτελούν μια θετική εξέλιξη στο βαθμό που εκτός από την αποδόμηση των φερέφωνων της συγκεκριμένης πολιτικής τοποθέτησης αποδομείται και το βασικό εργαλείο επιβολής της καθεστωτικής εξουσίας.

Μαζί με τον επικοινωνιακό τρόπο έγινε μεμονωμένη προσπάθεια πρόκλησης τρόμου και στην πραγματική ζωή. Για κάποιες μέρες υπάλληλοι των σούπερ - μάρκετ bazaar και σε κάποιες περιπτώσεις και σε άλλες μεγαλύτερες αλυσίδες είχαν συγκεκριμένη εντολή να αφήνουν μισοάδεια τα ράφια με τα είδη πρώτης ανάγκης προκειμένου να πανικοβληθεί ο κόσμος και εν τέλει να ψηφίσει «ναι».

Η ιδιότητα του δημοψηφίσματος σαν αμεσο-δημοκρατική διαδικασία είναι προσχηματική. Άμεση δημοκρατία εντός ενός ταξικού συστήματος αποτελούμενου από άτομα με ριζικά διαφορετικό συμφέρον είναι αυτό - αναιρούμενη. Επιπροσθέτως με δεδομένο ότι βρισκόμαστε πλέον σε εποχές που η ταξική διάρθρωση δεν είναι αυστηρά οριοθετημένη (αστοί/προλετάριοι) και αντιθέτως έχουν εμφανιστεί ταυτόχρονα πολυπληθείς ομάδες συμφερόντων, η αρχή της πλειοψηφίας δεν αποτελεί χεγγύο κοινωνικής δικαιοσύνης - το παράδειγμα στο οποίο δύο λύκοι και ένα πρόβατο ψηφίζουν τι θα φάνε το βράδυ μπορεί να δια φωτίσει την κατάσταση.

Η επικράτηση του «όχι» είναι ένα ακόμα επεισόδιο ενός κύκλου αγώνων στους οποίους τα υποκείμενα διατηρούν ανέπαφες τις, καπιταλιστικές ως προς

το σκοπό και ειρηνιστικές ως προς το μέσο, αυταπάτες τους. Σύντομα αυτός ο κύκλος θα κλείσει και θα δώσει τη θέση σε έναν επόμενο που θα αναφέρεται σε αλλαγή του κοινωνικού συστήματος είτε προς το καλύτερο, είτε προς το χειρότερο. Η κομμούνια της Ροτζάβα και το Ισλαμικό Κράτος αποτελούν τις δύο αντιθετικές όψεις του τέλους των ψευδαισθήσεων.

Κάθε ιστορικό γεγονός κάθε φορά εξελίσσεται σε ένα συγκεκριμένο ιστορικό πλαίσιο. Η διαμάχη των ρεφορμιστών με την ηγεσία του παγκόσμιου κεφαλαίου συνέβη με φόντο την αδυναμία του καπιταλισμού να επεκταθεί περαιτέρω και μέσω αυτής της αδυναμίας της δομικής του κρίσης. Την ίδια στιγμή που η νέα εξουσία παραμυθιάζει τις υποτελείς τάξεις για πιθανή λύση του κοινωνικού προβλήματος χωρίς αίματα και επαναστάσεις το κτήνος τρώει τις σάρκες του στη Συρία, το Ιρακ, την Υεμένη, την Ουκρανία και τη Λιβύη για να ανοικοδομήσει στη συνέχεια πάνω στα πτώματα την καμένη γη.

Πρόσθετες σημειώσεις για τις τελευταίες εξελίξεις - 16 Ιουλίου

Η-εκ πρώτης όψης- ακατανόητη επιλογή του ΣΥΡΙΖΑ να πετάξει στα σκουπίδια την -παγκόσμιας εμβέλειας- πολιτική ισχυροποίηση που απέκτησε με το δημοψήφισμα και να προβεί σε ένα επαισχυντο ιστορικό συμβιβασμό υπαγορεύεται από την ίδια τη φύση αυτού του πολιτικού μορφώματος. Ο ΣΥΡΙΖΑ εμφανίστηκε για να καταλάβει την κενή θέση στο χώρο της κεντροαριστεράς, αξιοποιώντας τα πολιτικά της εργαλεία, την κομματική βάση της, τις διασυνδέσεις της, ακόμα και το στελεχικό δυναμικό της και εν τέλει να αποτελέσει το ρυθμιστή των κοινωνικών ισορροπιών που ουσιαστικά αποτελούν και το λόγο της ίδιας του της ύπαρξης. Η απροθυμία του να συγκρουστεί με οποιονδήποτε τρόπο με το βαθύ κράτος στην μέχρι τώρα παραμονή του στην εξουσία αρχικά φανερώνει ότι αυτός ο πολιτικός σχηματισμός έφτασε στα όρια του - ενώ η έλλειψη οποιουδήποτε σχεδιασμού για το ενδεχόμενο ρήξης το επιβεβαιώνει πλήρως. Συνεπώς η ουσιαστική ρήξη με την Ε.Ε. ξεπερνάει την πολιτική φύση αυτού του σχηματισμού, ο οποίος εν τέλει παραδίδεται άνευ όρων.

Η αρχικά οριακή κατάσταση που δημιουργήθηκε μετά το δημοψήφισμα αποκάλυψε και το ρόλο που σκοπεύει να διαδραματίσει ο κάθε πολιτικός χώ-

ρος. Τη στιγμή της πολιτικής κρίσης τα δεξιά κόμματα τοποθετήθηκαν απροσχημάτιστα με όρους ταξικούς -χωρίς συμφωνία «θα παρέμβουν οι δυνάμεις της αστικής τάξης» κατά δήλωση του νέου αρχηγού της Ν.Δ.- και η ρεφορμιστική αριστερά με όρους εθνικής συμφιλίωσης.

Η ψήφιση του τρίτου μνημονίου, χωρίς την έγκριση ούτε του πληθυσμού, ούτε της κεντρικής επιτροπής του ΣΥΡΙΖΑ, ούτε καν του απαραίτητου αριθμού βουλευτών της κυβέρνησης, αποτελεί μια κραυγαλέα κρίση πολιτικής εκπροσώπησης, η οποία και μένει να δούμε με ποιό ακριβώς τρόπο θα ξεπεραστεί. Οι κινήσεις τεχνητής αποσταθεροποίησης, όπως είναι η «αποκάλυψη» - από Βήμα και Αντέννα - της υποτιθέμενης συνομοσίας με την οποία η Αριστερή Πλατφόρμα θα εισέβαλλε στο Νομισματοκοπείο, είναι παράγωγα παρακρατικών σχεδιασμών που κινούνται στην κατεύθυνση του ξεπεράσματος αυτού του προβλήματος και της ομαλοποίησης μέσω μιας θεαματικού τύπου στρατηγικής της έντασης. Στην ίδια κατεύθυνση αλλά με δεδομένο ότι αποτελεί μακροχρόνιο σχεδιασμό, είναι και η αναπόφευκτη πλέον άνοδος των νεοναζι.

Η Αριστερή Πλατφόρμα αποτελεί με τη σειρά της άλλη μια τυχοδιωκτική πολιτική δύναμη που θα βρεθεί μπροστά στις αντιφάσεις της. Με δεδομένο ότι δεν θίγει επ' ουδενί την νομοτελική οικονομίστικη αφήγηση του κοινωνικού προβλήματος αλλά απλά τοποθετεί αποπροσανατολιστικά τη νομισματική αλλαγή σαν κεντρικό ζήτημα, αργά ή γρήγορα θα βρεθεί μπροστά στα ίδια διλήμματα που συνάντησε και η σημερινή ηγεσία των ρεφορμιστών.

Μετά τον ιστορικό συμβιβασμό της ηγεσίας των ρεφορμιστών, έρχεται λογικά και αναπόφευκτα και η πολιτική τους απαξίωση. Ανεξάρτητα από το χρονικό διάστημα στο οποίο θα μείνουν στην εξουσία, οι ρεφορμιστές αδυνατούν πλέον να συναινέσουν στην σύναψη -έστω και βραχυπρόθεσμου- νέου κοινωνικού συμβολαίου και μέσω αυτού στην οικοδόμηση της Ομαλότητας. Ουσιαστικά άλλη μια εφεδρεία του καπιταλισμού καίγεται και μάλιστα σε ελάχιστο χρονικό διάστημα, ανοίγοντας το δρόμο προκειμένου να λάβει χώρα η σύγκρουση των πραγματικών κοινωνικών δυνάμεων και όχι η ψευδής θεαματική αναπαράστασή της.

■/ Βαγιάν

Τύφλα να 'χει ο Γούκος

Ατιμη φάρα οι τραπέζιτες! Αν είναι να σου πάρουν τα λεφτά, σου στέλνουν μέχρι και το δικαστικό επιμελητή σπίτι. Ακόμα κι αν πρόκειται για ανύπαρκτο/οικονομικό χρήμα, που ποτέ δε σου δάνεισαν. Αν είναι να σου δώσουν τα λεφτά που εσύ τους δάνεισες -διότι περί δανεισμού πρόκειται, μιας και σου δίνουν επιτόκιο για τις καταθέσεις σου-, κατεβάζουν τα ρολά, βάζουν και 2 μπάτσους απ' έξω και σου δίνουν όσα γουστάρουν. Έτσι αποφεύγουν να τους πιάσεις από το λαϊκό.

Ακόμα πιο περίεργη φάρα είσαι εσύ! Την πάτησες το 2001 στο χρηματιστήριο, την πάτησες το 1998 με την υποτίμηση της δραχμής κατά 14%, την πάτησες αμέτρητες φορές πιο πίσω με τις υποτιμήσεις ή το άδειασμα του πορτοφολιού με το τέχνασμα του πληθωρισμού. Αλήθεια, οι πληρωμένες σου εισφορές θα μετατραπούν ποτέ στο ακέραιο σε περίθαλψη ή σύνταξη;

Κι όμως, ακόμα δεν τα πήρες στο κρανίο με την ίδια τη φύση του νομισματικού / χρηματοοικονομικού / τραπεζικού συστήματος. Ακόμα δεν αναζητείς το φταιξιμο στο ίδιο το σύστημα εκμετάλλευσης, τον καπιταλισμό, ασχέτως το νόμισμα που χρησιμο-ποιεί για να κάνει τις συναλλαγές και να γράφει τους λογαριασμούς στα τεφτέρια του.

Δε σε απασχόλησε ποτέ πως η παραγωγικότητα της εργασίας πολλαπλασιάστηκε τις τελευταίες δεκαετίες, οπότε και δε σου έκοψε να ζητάς λιγότερες ώρες εργασίας. Δε σε απασχόλησε ποτέ τι κρύβει το ιδεολόγημα της ανάπτυξης, οπότε και ζητάς να παραχθούν κι άλλα προϊόντα, μπας και πάρεις χρήμα ως μισθωτός σκλάβος στη γραμμή παραγωγής. Δε διερωτήθηκες ποτέ γιατί πεινάνε ή μένουν άστεγοι άνθρωποι, ενώ τα τρόφιμα και τα σπίτια επαρκούν για εμάς κι άλλους τόσους. Δεν αναρωτήθηκες ποτέ γιατί η τράπεζα μπορεί να σου βγάλει διαταγή πληρωμής, αλλά κανένα δικαστήριο δε θα αναγκάσει την τράπεζα να σου δώσει πίσω τις οικονομίες σου. Δεν αμφισβήτησες ποτέ τη λειτουργία του τόκου, του χρέους, του πληθωρισμού, της τράπεζας, του λογιστικού/εικονικού χρήματος, οπότε και θεωρείς δεδομένο πως ο κόσμος πάει μπροστά με τον ανταγωνισμό κι όχι με την αλληλοβοήθεια, με την επίτευξη κερδοφορίας κι όχι με την κάλυψη ουσιαστικών αναγκών για όλες/όλους. Ακόμα πιστεύεις πως ο πλούσιος είναι απλά ένας πιο τυχερός και πιο ξύπνιος από εσένα, κι όχι μια βδέλλα που πίνει το αίμα των άλλων, με αποτέλεσμα να καταδικάζονται στη φτώχεια.

Το νομισματικό σύστημα του καπιταλισμού βρίσκεται στο χείλος του γκρεμού. Εσύ, αντί να το σπρώξεις, αναζητάς έναν ηγέτη/σωτήρα, άλλης απόχρωσης κάθε φορά, για να σου διασφαλίσει το σπιτάκι, τη δουλίτσα, το μισθουλάκο, το βιβλιάριο καταθέσεων. Τα χέρια σου, το μυαλό σου, οι ισότημες

σχέσεις αλληλεγγύης-συνεργασίας, η συλλογικότητα, οι κοινότητες αυτόνομα συναιερισμένων παραγωγών, η αντίσταση, οι ταξικοί και κοινωνικοί αγώνες δε σημαίνουν για εσένα τίποτα. Έχεις αποφασίσει από καιρό ότι η δύναμη και ο πλούτος εκφράζεται σε μηδενικά που ακολουθούν τα νούμερα. Θα ήθελες, κατα βάθος, να έχεις εσύ το πάνω χέρι, να είσαι στα πόστα, να βρίσκεσαι με τις κατάλληλες συμμαχίες την κατάλληλη στιγμή. Ο κύκλος σου να βουλευτεί κι όλοι οι άλλοι ως ψοφήσουν...

Ο Γούκος δεν είχε έγκριση λειτουργίας από την Τράπεζα της Ελλάδος. Είχε όμως την προνοητικότητα να εξαφανιστεί για να μην πληρώσει το τίμημα για τις κομπίνες του. Οι αμέτρητοι Γούκοι των τραπεζών, οι επιφανείς κύριοι με τις γραβάτες, όχι απλά δε λουφάζουν, αλλά πλασάρουν τον εαυτό τους ως εγγυητή της επόμενης ημέρας. Αναγορεύονται σε μεσσίες της ανθρωπότητας, που φέρουν το Λόγο του Θεού Χρήματος. Άλλωστε για να ζήσουμε χρειαζόμαστε αέρα, νερό, τροφή και... τράπεζα!

Αν υπήρχε ένα πραγματικό ερώτημα προς διερεύνηση, για όλες τις ημέρες του χρόνου, τότε αυτό θα ήταν: Άραγε, υπάρχει ζωή χωρίς τράπεζες; Κι αυτό δεν απαντιέται στις κάλπες

■/ Απλήρωτος προλετάριος με συνείδηση

Για μια συμβολή στην καταπολέμηση της ηττοπάθειας

“Η παράδοση των καταπιεσμένων μάς διδάσκει ότι η κατάσταση έκτακτης ανάγκης που ζούμε τώρα δεν είναι η εξαίρεση αλλά ο κανόνας. Πρέπει να κατορθώσουμε να

συλλάβουμε την ιστορία έχοντας αυτήν την επίγνωση. Τότε θα διαπιστώσουμε καθαρά ότι αποστολή μας είναι να δημιουργήσουμε μια πραγματική κατάσταση έκτακτης ανάγκης”

W. Benjamin,

Θέσεις για την φιλοσοφία της ιστορίας, Θέση VIII

Αποτελεί αξιωματική υπόθεση ότι για την ερμηνεία-εξήγηση κάθε μεμονωμένου γεγονότος απαιτείται η τοποθέτησή του εντός ενός δομημένου κοινωνικού όλου και η εξέτασή του ως καθορισμένου από τους όρους παραγωγής-αναπαραγωγής αυτής της ολότητας. Υπό αυτό το πρίσμα, το τελευταίο σημαντικό γεγονός που σχεδόν μονοπώλησε την κοινωνική ζωή του ελληνικού σχηματισμού κατά βάση, αλλά απασχόλησε αρκετά και τα παγκόσμια κέντρα εξουσίας των κεφαλαιακών ροών, το περιβόητο δημοψήφισμα που διεξαχθή την Κυριακή 5 Ιούλη, δεν μπορεί να ειπωθεί διαχωρισμένο από το γενικότερο πλαίσιο εντός του οποίου έλαβε χώρα: αυτό της καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης και μακροχρόνιας προσπάθειας εξόδου από τη βαθιά συστημική κρίση αναπαραγωγής των ταξικών σχέσεων που συγκροτούν τον καπιταλιστικό κοινωνικό σχηματισμό, τόσο στον ελλαδικό χώρο αλλά και σε παγκόσμιο επίπεδο. Μια αναδιάρθρωση που στην ελληνική περίπτωση παίρνει ιδιαίτερα βάνουσα χαρακτηριστικά μέσω της εφαρμογής των πολιτικών εσωτερικής υποτίμησης των τελευταίων 5 χρόνων και υλοποιώντας Προγράμματα Δομικής Προσαρμογής με την κωδική ονομασία “μνημόνια”.

“Πιστεύεται ευρέως ότι αυτοί που αναγορεύουν εαυτούς σε επαναστάτες, επέδειξαν την μεγαλύτερη ανικανότητα σε ζητήματα λογικής”

Γ. Ντεμπόρ, Σχόλια πάνω στην κοινωνία του θεάματος

Με καμία λοιπόν διάθεση καλλιέργειας αυταπατών, επαναστατικών ονειρώξεων και βολονταριστικών φαντασιώσεων -που εμπειρικά παρατηρείται ότι χαρακτηρίζει τους αυτοαναγορευμένους επαναστάτες (οι οποίοι βέβαια στην αγωνία τους να ανακαλύψουν το πολυπόθητο επαναστατικό υποκείμενο παραβλέπουν ότι δεν υπάρχουν επαναστάτες... χωρίς επανάσταση) και με μια πρώτη και ομολογουμένως βιαστική εκτίμηση, υπάρχει η πεποίθηση ότι η σε μεγάλο βαθμό πλειοψηφούσα αρνητική απάντησή της Κυριακής (άρνηση τιθέμενη απέναντι στην πρόταση-επιταγή του χρηματοπιστωτικού κεφαλαίου και του μπλοκ εξουσίας που αυτό συγκροτεί εντός της Ε.Ε.), αποτελεί ένα γεγονός (περιορισμένης δυναμικής ίσως το πιθανότερο) που -πέρα από το ειδικό περιεχόμενο που προκύπτει από τα υποκειμενικά μεθοδολογικά εργαλεία ανάλυσης του καθενός- έχει μια αντικειμενικά ταξική διάσταση, με όποιες δυνατότητες ενυπάρχουν σε αυτή τη συνθήκη.

Αυτό φυσικά δεν σημαίνει ότι “αφυπνίστηκε” άξαφνα η προλεταριακή ενάντια-στο-κεφάλαιο συνείδηση και με αποκαλυπτικό τρόπο φώτισε τους παραπλανημένους. Άλλωστε, τόσα χρόνια οι κάθε είδους πρωτοπορίες -λενινιστικές και μη- δεν κατάφεραν να την μπολιάσουν στον “λαό”, τις “μάζες”, τους “μικροαστούς” και σε διάφορους άλλους υποψήφιους.

Για να καθοριστεί με κάποιον τρόπο αυτή η ταξική διάσταση της ψήφου του ΟΧΙ, επιβάλλεται να εντοπιστούν κάποια πραγματικά αντικειμενικά κριτήρια που να θεμελιώνουν αυτήν την ταξική συνάφεια -και αυτό γενικά ισχύει για όλες τις εκφάνσεις του κοινωνικού ανταγωνισμού και για τις μορφές που παίρνει η ταξική πάλη, θεσμοποιημένες ή μη. Στη συγκεκριμένη περίπτωση, ένα κριτήριο συνάφειας είναι η σχετική κοινότητα των υλικών συμφερόντων, τα οποία βέβαια παραμένουν ατομικά ταξικά συμφέροντα που προκύπτουν από το κοινό ταξικό ανήκειν και μόνον. Σε αυτήν την ατομικιστική θέαση των γεγονότων έχει συμβάλει σε μεγάλο βαθμό η εξελισσόμενη διάλυση-ρευστοποίηση της πάλης ποτέ εργατικής ταυτότητας και της συνεπακόλουθης μη-διεξαγωγής των αγώνων υπό τους όρους αυτής της κοινής ταυτότητας, συμπεριλαμβανόμενων και των αγώνων που βρίσκονται εντός των παραμέτρων του συστήματος και προωθούν την αναπαραγωγή του, όπως ένα δημοψήφισμα.

Σαν ενισχυτικό στοιχείο του παραπάνω ισχυρισμού μπορεί να παρατηρηθεί η συντριπτική πλειοψηφία της αρνητικής ψήφου στις φτωχές, υποβαθμισμένες, αμιγώς προλεταριακές συνοικίες και ευρύτερες γεωγραφικές περιοχές, καθώς και η

ευρεία υποστήριξη των μικρομεσαίων στρωμάτων που βρίσκονται σε διαδικασία προλεταριοποίησης ή καθόδου της κοινωνικής σκάλας. Στον άλλο πόλο βρίσκεται το μεγάλο ποσοστό των υποστηρικτών του ΝΑΙ σε περιοχές που είναι τόποι κατοικίας κομματιών της αστικής τάξης και των παρατρεχάμενων της, αλλά και γενικότερα σε στρώματα που έχουν πληγεί λιγότερο ή μπορεί και να συνεχίζουν απερίσπαστα την κερδοφορία τους. Τα σχετικά στατιστικά στοιχεία υπάρχουν στο διαδίκτυο και αναφέρονται τόσο σε γεωγραφικές περιοχές αλλά και σε επαγγέλματα-ιδιότητες.

“..είχαν μέχρι τούδε γενεαλόγοι της ηθικής την παραμικρή υποψία,ακόμα και στα όνειρα τους,οτι η βασική ηθική έννοια Schuld(ενοχή) έλκει την καταγωγή της από την πολύ ηθική έννοια Schulden(χρέη,οφειλές)..”

Φ. Νίτσε, Γενεολογία της ηθικής, 2η πραγματεία

Ένα δεύτερο αντικειμενικό κριτήριο που διέπει εγκάρσια την αρνητική ψήφο -κι αυτό γιατί δεν κάνει διαχωρισμούς ανάμεσα στους καταμερισμένους κοινωνικούς ρόλους της καπιταλιστικής κοινωνίας (άντρας-γυναίκα, εργαζόμενος-άνεργος κ.ά)- είναι η σχέση πιστωτή-οφειλέτη. Πρόκειται για την πιο γενική και αποεδαφικοποιημένη εξουσιαστική σχέση η οποία χρησιμοποιείται από το νεοφιλελεύθερο μπλοκ εξουσίας για να διεξάγει την ταξική πάλη, ενσωματώνοντας στην υλική κοινότητα του κεφαλαίου και ταυτόχρονα αποκλείοντας ιδιαίτερα αυτούς που δεν έχουν ιδιοκτησία και πρόσβαση στο χρήμα. Η υποκειμενοποίηση μέσω του χρέους -ιδιωτικού και δημόσιου- ο τρόπος που το άτομο και η κοινωνική ομάδα διαμορφώνει την ιδιαίτερη ταυτότητα μέσα από το υφιστάμενο πλέγμα κοινωνικών σχέσεων, είναι κοινός τόπος στην κοινωνική σύνθεση του ΟΧΙ και υπόρρητα πιθανώς να παίζει κάποιο ρόλο στη συγκεκριμένη επιλογή σαν μια άρνηση αυτής της συνθήκης, χωρίς να παραγνωρίζεται η επιλογή διαμεσολάβησης αυτής της άρνησης μέσα από το δημοκρατικό δημοψήφισμα. Η συνεχιζόμενη δυσκολία αναπαραγωγής της εργατικής δύναμης, το δυσόϊον μέλλον της περαιτέρω υποτίμησης μέσω των συνεχιζόμενων “πολιτικών λιτοτήτων”, το χαμήλωμα του πύχην των κοινωνικών προσδοκιών, σε συνδυασμό με την “άσχημη συνείδηση” του Νίτσε, τη συνείδηση του οφειλέτη που χρωστάει, συνιστούν ένα σύνολο παραγόντων που από μια πλευρά προάγουν την κοινωνική καθυπόταξη αλλά από μια άλλη παράγουν και αρνήσεις -όσο ποιοτικά ελλειπείς κι αν είναι αυτές από τη στιγμή που υπάρχει σε πρώτο πλάνο η ανάθεση-εναπόθεση προσδοκιών στην καλύτερη, δημοκρατικότερη διαχείριση των αντιφάσεων του κεφαλαίου: στο πολιτικό μάρφωμα του ΣΥΡΙΖΑ.

“..το θέαμα πολύ ευχαρίστως περιορίζει τις παραχωρήσεις του στη ικανοποίηση της ζήτησης βελτιωμένων προϊόντων και δημοκρατικά βελτιωμένων συνθηκών πραγματοποίησης...”

P. Κούπερσταιν, Η κρίση του ακαθάριστου εθνικού θεάματος

Στο σημείο αυτό μπορεί να βρεθεί ο συνδυαστικός κρίκος μεταξύ αυτής της συγκεκριμένης κατάστασης πολλών προλεταρίων, καθώς και μικρο-μεσαίων στρωμάτων που βρίσκονται σε διαδικασία προλεταριοποίησης, και του ευρύτερου περιβάλλοντος της παγκόσμιας καπιταλιστικής αναδιάρθρωσης, σαν απάντηση στην πτώση της κερδοφορίας που λαμβάνει χώρα (με κάποιες στιγμές ανάκαμψης ενδιάμεσα, μέχρι να σκάσει η φούσκα που αυτές δημιουργούν) από τα μέσα της δεκαετίας του 1970. Στον ελληνικό κοινωνικό σχηματισμό αυτή η αντεπίθεση του κεφαλαίου μεταφράζεται σε προσπάθεια πλήρους διάλυσης ενός μοντέλου κοινωνικών σχέσεων που παγιώθηκε τα τελευταία περίπου 40 χρόνια μέσα από σφοδρούς ταξικούς αγώνες -αγώνες που παρ' όλες τις σημαντικές νίκες κατέληξαν σε ήττα-ενσωμάτωση. Η πολιτική διαχείριση του χρέους αποτελεί σημαντικό όπλο στα χέρια του πολιτικού προσωπικού του κεφαλαίου για την εγκαθίδρυση ενός νέου καθεστώτος συσσωρευσης (η περίφημη “ανάπτυξη”) με πάμφθην εργατική δύναμη και μικρότερη συμμετοχή του πατερναλιστικού κρατικού τομέα σε αυτό. Είναι γεγονός ότι αυτές οι προσπάθειες (που το ξεκίνημά τους μπορεί να εντοπιστεί στα μέσα της δεκαετίας του 1980 με το πρώτο “σύμφωνο σταθεροτητας” Σημίτη και συνεχίζονται εντεινόμενες μέχρι σήμερα) συνάντησαν αρκετή αντίσταση λόγω της ομολογούμενης κρίσης πειθάρχησης του εγχώριου εργατικού δυναμικού αλλά και του αναχρονιστικού για το διεθνοποιημένο κεφάλαιο κορπορατιστικού-πελαταιακού πλέγματος σχέσεων μεταξύ κράτους-συνδικάτων-αφεντικών. Η αυστηρή υποταγή στις απαιτήσεις της αποπληρωμής του χρέους, στην αποδοχή των μεταρρυθμίσεων-προσαρμογών που αξιώνουν οι εταίροι-πιστωτές και τα υπερεθνικά εργαλεία του χρηματοπιστωτικού

κεφαλαίου, αποτελεί ένα πρώτης τάξης όχημα για τα ντόπια και ξένα αφεντικά στη μακρόχρονη -ατελέσφορη μέχρι ενός ικανοποιητικού σημείου- προσπάθεια αύξησης του βαθμού εκμετάλλευσης (ποσοστού υπεραξίας) και την απαξίωση μη-παραγωγικού κεφαλαίου, σταθερού και μεταβλητού - ένας συνδυασμός απαραίτητος για την έναρξη ενός νέου κύκλου ικανοποιητικής κερδοφορίας και διευρυμένης αναπαραγωγής του κεφαλαίου. Φυσικά, σε αυτή τη διαδικασία υποτίμησης των ζών μας δεν μπορεί να παραβλεφθεί η εγγραφή της εθνικιστικής ιδεολογίας μέσω της φιλολογίας περί υποταγής του ελληνικού περήφανου λαού στους υποχθόνιους ξένους δανειστές-κατακτητές, παρέχοντας ένα ακόμη χρήσιμο εργαλείο στα χέρια της τάξης του κεφαλαίου για την συνέχιση της καπιταλιστικής ταξικής κυριαρχίας. Αυτή η εθνικιστική ιδεολογία προβάλλει τη φανταστική κοινότητα του έθνους, σταθερή και αναλλοίωτη στο χρόνο, χωνεύοντας στον εθνολαϊκό διαταξικό χυλό τις ταξικές διαρρέσεις και ανισότητες, διαχωρίζοντας τους ντόπιους προλετάρους από αυτούς διαφορετικής εθνότητας και εξομοιώνοντάς τους έτσι με τα αφεντικά τους στην βάση μιας κοινής εθνικής ταυτότητας.

“Η οικονομία είναι σε κρίση, ας την αποτελειώσουμε”

Ανώνυμος ο ανθέλληνας

Αυτό που έχει σημασία σε μια ριζοσπαστική προοπτική κατάργησης του υπάρχοντος είναι η παρατήρηση ότι υπάρχει ένα αρκετά μεγάλο χάσμα ανάμεσα στα σχέδια του κεφαλαίου και την εκπλήρωσή τους στην πράξη. Ένα χάσμα που μπορεί να γίνει κατανοητό μόνο σε σχέση με τη διαρκή δύναμη του αγώνα, της ταξικής πάλης, παρά τις φαινομενικές και πραγματικές ήττες. Η ηττοπάθεια έχει υλική βάση και οι ήττες των τελευταίων ετών είναι αρκετά πραγματικές μάλλον. Παρ' όλα αυτά, μια μικρή, ελάχιστη άρνηση στις διαθέσεις του τοκοφόρου κεφαλαίου, έστω και με αυτή τη μέγιστη διαμεσολαβημένη μορφή, είναι κάτι που εμπεριέχει κάποιες δυνατότητες, με τα όρια αυτών βέβαια να φαίνονται εκ πρώτης όψεως αρκετά περιοριστικά. Με την επικράτησή του στις τελευταίες εκλογές, αλλά και νωρίτερα από την ανάληψη της κυβερνητικής εξουσίας, το συνονθύλευμα του ΣΥΡΙΖΑ έχει καταφέρει μέχρι ενός σημείου να επαναφέρει εκ νέου στο προσκήνιο τον φετιχισμό της πολιτικής μορφής μέσω του κόμματος-κινήματος και της δημοκρατικής ιδεολογίας-ρητορίας, μετά από μια παρατεταμένη περίοδο απονομιμοποίησης του πολιτικού συστήματος που χαρακτήριζε τις κοινωνικές αγωνιστικές πρακτικές. (Αυτό δεν σημαίνει ότι η ιδεολογία της αμεσοδημοκρατίας που χαρακτήρισε τις πλατείες δεν αποτελεί και αυτή κομμάτι του πολιτικού φετιχισμού, αλλά συνήθως συνυπήρξε και με μορφές αγώνα που προχωρούσαν πέρα από τον τρόπο λήψης των αποφάσεων).

Για την ώρα, η δυναμική του ανταγωνισμού, η δυναμική της ταξικής πάλης, έχει διοχετευθεί σε κανάλια που είναι συμβατά με τη διατήρηση των δεδομένων καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων. Αυτό όμως δεν συνεπάγεται την παύση αυτού του ανταγωνισμού που είναι εγγενής στην ποιότητα της κεφαλαϊκής σχέσης. Η ταξική πάλη παίρνει κάποιες φορές μορφές ανοιχτής σύγκρουσης, αλλά μπορεί να εντοπιστεί και στην καθημερινή διαπάλη για την άντληση υπερεργασίας από τους άμεσους παραγωγούς, σε υπόγειες, υπόρρητες μορφές αγώνα. Το “καθαρό μη-υπόλοιπο της ζωής”, σύμφωνα με την εγκληματική διατύπωση στη Φαινομενολογία, δεν μπορεί να δεσμευτεί εύκολα από τις αλλοτριωμένες, φετιχοποιημένες μορφές των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων - οι αλλοτριωμένες μορφές περιέχουν μέσα τους την αντίθεσή τους. Η προσπάθεια του κεφαλαίου να υποτάξει κάθε πτυχή της δημιουργικής ανθρώπινης δραστηριότητας στην κίνηση της αξίας θα συναντάει πάντα αναχώματα και αρνήσεις, είτε αυτό συμβαίνει μέσω ενός πράττειν συνειδητού, είτε ασυνειδητού.

Πέρα από υποκειμενιστικούς ιδεαλισμούς (“δεν υπάρχουν οι αντικειμενικές συνθήκες”) και αντικειμενιστικούς φανατισμούς (“όλα είναι στημένα”), το διακύβευμα για μια προοπτική κατάργησης της ταξικής κοινωνίας φαίνεται να είναι η εύρεση τρόπων εκτροπής της ταξικής πάλης από τις θεσμοποιημένες μορφές που λειτουργούν συμβατά με την αναπαραγωγή των καπιταλιστικών κοινωνικών σχέσεων. Αποτελεί στοιχείο το πέρασμα από το υψηλό επίπεδο αφαίρεσης των γενικόλογων παρατηρήσεων στο συγκεκριμένο πεδίο της πράξης. Εγχειρίδια ορθής πρακτικής δραστηριότητας και οδηγιών προς ναυτιλομένους δεν υπάρχουν.

“Ο καθένας είναι προϊόν των έργων του και η παθητικότητα όπως έστρωσε θα κοιμηθεί”

Γ. Ντεμπόρ, ξανά...

Watch The Med Alarm Phone

Τηλεφωνική Γραμμή Εκτάκτου Ανάγκης για ανθρώπους που ταξιδεύουν δια θαλάσσης

1η Οκτωβρίου 2013: Πρόσφυγες που η βάρκα στην οποία επέβαιναν βούλιαξε, καλούσαν και ξανακαλούσαν την Ιταλική ακτοφυλακή, μέσω δορυφορικού τηλεφώνου για διάσωση, όμως το SOS σήμα τους αγνοούνταν. Η βάρκα μετέφερε πάνω από 400 άτομα και είχε πυροβοληθεί νωρίτερα τη νύχτα από ένα Λιβυκό σκάφος. Παρ' όλο που οι Ιταλικές και αργότερα οι Μαλτέζικες αρχές είχαν ειδοποιηθεί για το περιστατικό και για τον κίνδυνο των επιβατών, οι σωστικές δυνάμεις καθυστέρησαν για ώρες και το σωστικό σκάφος έφτασε μία ώρα αφού η βάρκα είχε βουλιάξει. Πάνω από 200 άνθρωποι πνίγηκαν και μόνο 212 διασώθηκαν.

Τι θα συνέβαινε αν οι άνθρωποι που ήταν στη βάρκα μπορούσαν να καλέσουν και μια δεύτερη, ανεξάρτητη γραμμή έκτακτης ανάγκης όπου μια ομάδα πολιτών - εθελοντών μπορούσε να σημάνει συναγερμό και να πιέσει άμεσα τις αρχές για διάσωση;

Ένα χρόνο μετά την τραγωδία στην Lampedusa στις 3 Οκτωβρίου και μετά το περιστατικό που αναφέρθηκε παραπάνω, η κατάσταση παραμένει το ίδιο δραματική. Παρόλο που η Ιταλική στρατιωτική επιχείρηση «mare nostrum» οδήγησε στη διάσωση 100.000 προσφύγων και μεταναστών στη κεντρική Μεσόγειο τους τελευταίους 11 μήνες, πάνω από 1300 άνθρωποι έχουν πέσει θύματα του συνοριακού καθεστώτος. Στις αρχές του 2014 γίναμε μάρτυρες ακόμα περισσότερων θανάτων στα εξωτερικά σύνορα της Ευρωπαϊκής Ένωσης: Στις 20 Ιανουαρίου, 12 πρόσφυγες έχασαν τη ζωή τους όταν η βάρκα στην οποία επέβαιναν

βούλιαξε καθώς τραβιόταν δεμένη με σχοινί πίσω από σκάφος της ελληνικής ακτοφυλακής που έπλεε με μεγάλη ταχύτητα με σκοπό την επαναπροώθηση τους πίσω στα Τουρκικά παράλια. Στις 6 Φεβρουαρίου, Ισπανοί συνοριοφύλακες έριχναν με πλαστικές σφαίρες εναντίον προσφύγων που κολυμπούσαν προς την ακτή της Θέουτα με αποτέλεσμα να σκοτωθούν 14 άτομα.

Τα παραπάνω περιστατικά δεν είναι τα μόνα, αλλά τα πιο γνωστά ανάμεσα σε άλλα παρόμοια που διαπράττονται στη Μεσόγειο εναντίον μεταναστών. Άραγε θα συνέβαιναν αυτοί οι θάνατοι αν η κοινωνία και οι πολίτες ενημερώνονταν εγκαίρως και ασκούσαν πίεση και επιρροή πριν να συμβούν αυτά και όχι εκ των υστέρων; Δε γίνεται άλλο να παραμένουμε άπραγοι όσο αυτές οι τραγωδίες επαναλαμβάνονται και θέλουμε να κάνουμε κάτι περισσότερο από το να καταδικάζουμε τα περιστατικά αφού αυτά έχουν συμβεί. Πιστεύουμε ότι ένα εναλλακτικό δίκτυο προειδοποίησης κινδύνου και σήμανσης συναγερμού στη Μεσόγειο Θάλασσα, συγκροτημένο από πολίτες, μπορεί να κάνει τη διαφορά.

Δεν διαθέτουμε κάποια ομάδα διάσωσης, ούτε και μπορούμε να προσφέρουμε άμεση προστασία. Αντιλαμβανόμαστε τις αδυναμίες και τις περιορισμένες δυνατότητες που μπορεί να ενέχει αυτό το εγχείρημα, αλλά θεωρούμε πολύ σημαντικό να μπορούμε να σημάνουμε εγκαίρως συναγερμό σε περίπτωση που πρόσφυγες και μετανάστες κινδυνεύουν στη θάλασσα. Θέλουμε να καταγράφουμε σε πραγματικό χρόνο και να γνωστοποιούμε επιχειρήσεις

παράνομης επαναπροώθησης (push backs) και παραβιάσεων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων. Θέλουμε μέσω της επαγρύπνησης των πολιτών και μέσω πολιτικής πίεσης να προλαμβάνουμε αδικίες που συμβαίνουν καθημερινά στα εξωτερικά σύνορα της ΕΕ.

Ξέρουμε ότι τέτοιου είδους πίεση μπορεί να είναι αποτελεσματική, καθώς έχει εξασκηθεί εδώ και χρόνια από μεμονωμένα άτομα τα οποία διαμέσου των οικογενειών προσφύγων και μεταναστών έχουν δεχθεί τηλεφωνήματα εκτάκτου ανάγκης και έχουν με τη σειρά τους ειδοποιήσει τις αρχές διασφαλίζοντας έτσι επιχειρήσεις διάσωσης στη θάλασσα. Θα θέλαμε να διευρύνουμε και να ενισχύσουμε τέτοια αλληλέγγυα δίκτυα, ενδυναμώνοντας τον πολιτικό ρόλο που μπορεί αυτά να παίξουν στην υπεράσπιση των δικαιωμάτων των μεταναστών και στην ελευθερία της μετακίνησης.

Γι αυτό το λόγο, καθιερώσαμε, σε συνεργασία με το πρόγραμμα παρακολούθησης Watch the Med, μια τηλεφωνική γραμμή έκτακτης ανάγκης εικοσιτετράωρου βάσεως, την οποία διαχειρίζονται ακτιβιστές υπεράσπισης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων και από τις δύο πλευρές της Μεσογείου. Η γραμμή ορίστηκε να μπει σε ισχύ στις 10 Οκτωβρίου 2014 για να μπορεί να απαντήσει κλήσεις σε διαφορετικές γλώσσες και αυτή τη στιγμή λειτουργεί.

Αφού διαμηνύσαμε στους ανθρώπους που βρίσκονται σε κίνδυνο στη θάλασσα να καλέσουν οι ίδιοι τις αρμόδιες αρχές, στη συνέχεια εμείς οι ίδιοι καλούμε αυτές, ώστε να διασφαλίσουμε ότι θα γίνουν οι αναγκαίες επιχειρήσεις διάσωσης, γνωστοποιώντας τους παράλληλα ότι γνωρίζουμε το περιστατικό και ότι τους "παρακολουθούμε". Σε περίπτωση που η ακτοφυλακή και το λιμενικό σώμα δεν ανταποκριθούν εγκαίρως θα χρησιμοποιήσουμε κάθε δυ-

νατό μέσο πολιτικής και κοινωνικής πίεσης ώστε να πράξουν ως οφείλουν. Θα ειδοποιούμε τους καπετάνιους εμπορικών και άλλων πλοίων που πλέουν στην περιοχή αλλά και δημοσιογράφους από διεθνή μέσα. Θα ζητούμε την βοήθεια θρησκευτικών ποιμένων (sic) που δραστηριοποιούνται σε ανθρωπιστικά ζητήματα καθώς και τη βοήθεια άλλων υποστηρικτών με κύρος. Θα χρησιμοποιούμε το διαδίκτυο για έγκαιρη δημοσιοποίηση και καλέσματα σε απλούς πολίτες που θα θελαν να συμβάλουν δημιουργώντας κι άλλες μορφές παρέμβασης. Οι περιπτώσεις όπως αυτές που αφήνουν τους ανθρώπους στις βάρκες να πεθάνουν (left to die boats) και οι λοιπές παραβιάσεις των ανθρωπίνων δικαιωμάτων στα εξωτερικά σύνορα της Ευρώπης που γίνονται από την Ευρωπαϊκή υπηρεσία συνόρων Frontex και την ακτοφυλακή σε όλη την επικράτεια της Μεσογείου πρέπει να σταματήσουν άμεσα..

Χρειάζεται ένα δίκτυο πολιτών και στις δύο πλευρές της Μεσογείου το οποίο να μπορεί να ασκήσει πολιτική πίεση υπερασπίζοντας τη ζωή και τα δικαιώματα των ανθρώπων που μεταναστεύουν δια θαλάσσης με βάρκες και θέλουμε να είμαστε κομμάτι αυτού του δικτύου. Ενός εναλλακτικού δικτύου σήμανσης συναγερμού που θα αποτελέσει ένα πρώτο βήμα για έναν Ευρωπαϊκό και Μεσογειακό χώρο που δεν θα χαρακτηρίζεται από ένα συνοριακό καθεστώς που οδηγεί στο θάνατο αλλά από ένα πνεύμα αλληλεγγύης και προστασίας του δικαιώματος για ελεύθερη μετακίνηση.

επιμέλεια: carpe diem

Για περισσότερες πληροφορίες:
<http://www.watchthemed.net/>

Αριθμός συναγερμού: +334 86 51 71 61

Ανοιχτή συζήτηση για τη στέγαση μεταναστών και προσφύγων

ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΣΗ

Το απόγευμα της Τετάρτης 10 Ιούνη καλέστηκε με πρωτοβουλία της Ανοιχτής Συνέλευσης Κατοίκων Μπραχάμιου ανοιχτή συζήτηση με αφορμή τη φιλοξενία εδώ και αρκετούς μήνες Σύρων προσφύγων σε δομές αλληλεγγύης. Στο χώρο της Πλατείας Παναγούλη (Μπραχάμι), όπου και ήταν το σημείο συνάντησης και προβληματισμού, συγκεντρώθηκαν άτομα από διάφορες συλλογικότητες και χώρους που είτε θέτουν το μεταναστευτικό ζήτημα στο επίκεντρο των κινήσεών τους είτε στο ευρύτερο πλαίσιο αυτοοργάνωσης και δράσης. Συγκεκριμένα παρευρέθηκαν άτομα αρχικά από τις δομές που έχουν φιλοξενήσει Σύρους πρόσφυγες όπως το Υπόστεγο (Αργυρούπολη), η Εργατική Λέσχη Νέας Ιωνίας καθώς και η νέα κατάληψη αλληλεγγύων σε μετανάστες και πρόσφυγες - "Ανόμια Ιλιών" αλλά και ενδιαφερόμενος αλληλέγγυος κόσμος από την Ανοιχτή Συνέλευση Κατοίκων Π. Φαλήρου, Αγίας Παρασκευής, Βύρωνα-Καισαριανής-Παγκρατίου, από τους Αλληλέγγυους Κρατουμένους στα Νότια, τη Συνέλευση για την Κυκλοφορία των Αγώνων (Σ.ΚΥ.Α), το Δίκτυο Σπάρτακος, την Κατάληψη Στρούγκα (Νέα Φιλαδέλφεια), το Ελευθεριακό Στέκι "Πικροδάφνη", τη Fair Planet κ.α.

Η συζήτηση η οποία κράτησε αρκετές ώρες ξεκίνησε με μια περιγραφή των εμπειριών όλων των περασμένων μηνών αλλά και της σημερινής κατάστασης των προσφύγων που στεγάστηκαν και στεγάζονται ακόμα στις δομές. Όλοι οι παρευρισκόμενοι έδρασαν με ποικίλους τρόπους για τον ίδιο σκοπό,

τη φροντίδα, δηλαδή, των συνανθρώπων με βάση τα προτάγματα της αυτοοργάνωσης και της αλληλεγγύης κάνοντας, όπως αναφέρθηκε χαρακτηριστικά, ένα άλμα στο κενό. Διεκδικήσεις από τις εκάστοτε δημοτικές αρχές (που άλλοτε ανταποκρίθηκαν θετικά όπως στην περίπτωση του Ασυρμάτου, άλλοτε με σχετική αδιαφορία όπως στη Νέα Ιωνία και άλλοτε αρνητικά όπως στην περιοχή του Ζωγράφου) σε συνδυασμό με πρωτοβουλίες κατάληψης χώρων για στέγαση των ανθρώπων αυτών αλλά και κινήσεις για μια σταδιακή ένταξη τους στην κοινωνία (όπως μαθήματα ελληνικών και αγγλικών, συμβουλές και βοήθεια για τη διαδικασία των νομικών εγγράφων κτλ.), συνθέτουν τις κινήσεις που έγιναν το προηγούμενο διάστημα. Ιδιαίτερα σημαντική ήταν και η παρουσία των ανθρώπων που ασχολούνται συστηματικά με τις έγκλειστες μετανάστριες στο Κέντρο Κράτησης Ελληνικού, οι οποίοι μετέφεραν την κατάσταση που επικρατεί πίσω από τα κάγκελα με τις εξευτελιστικές και απάνθρωπες συνθήκες, τα αδιέξοδα που βιώνουν οι γυναίκες που κρατούνται χωρίς να έχουν κάνει κάτι και τις δυσκολίες-εμπόδια που ορθώνονται στην επικοινωνία με τον αλληλέγγυο κόσμο.

Μέσα από αυτή τη διαδικασία προέκυψαν και αρκετές προβληματικές που αποτέλεσαν ένα δημιουργικό πεδίο συζήτησης: Πού σταματάει η αλληλεγγύη και πού ξεκινάει η φιλανθρωπία; Πώς καταφέρνεις να σπάσεις τη λογική της ανάθεσης που μπορεί να αναπτυχθεί λόγω -πρακτικών κατά τα λοιπά- αδυναμιών και να προβάλεις τη λογική

της συμμετοχής και της πρωτοβουλίας; Αυτά ήταν μερικά από τα βασικά ερωτήματα που τέθηκαν παράλληλα με το πρωταρχικό ζήτημα της στέγης. Η παραπάνω περιγραφή αποτέλεσε μια πολύ καλή βάση για συνολικότερη προσέγγιση του μεταναστευτικού ζητήματος σε μια περίοδο γενικευμένου αναβρασμού, με τις μεταναστευτικές ροές να έχουν αυξηθεί στην Ευρώπη και ιδιαίτερα στην Ελλάδα, και την ΕΕ να επανδρώνεται στρατιωτικά για να αντιμετωπίσει το "πρόβλημα". Η κατανόηση των αιτημάτων και προβλημάτων των μεταναστών και των προσφύγων και η ένταξη τους σε κινηματικές δομές αποτελεί σίγουρα μια πρόκληση για τον αγωνιζόμενο κόσμο και το ανταγωνιστικό κίνημα

Η πρώτη αυτή συνάντηση και συζήτηση έθεσε επί τάπητος αρκετά ζητήματα, για τα οποία προέκυψε η ανάγκη δικτύωσης των επαφών και συνεχούς επικοινωνίας στο

πνεύμα της αλληλοϋποστήριξης και της από κοινού αντιμετώπισης των καθημερινών προβλημάτων. Αντίστοιχες αφορμές για κουβέντα στο πλαίσιο εκδηλώσεων και μη, καθώς και πρωτοβουλίες για πορείες και διαδηλώσεις -όπως αυτή που καλέστηκε ενάντια στο Κέντρο Κράτησης Ελληνικού στις 20/6 από την αναρχική συλλογικότητα Ελληνικού, Αργυρούπολης και Α. Γλυφάδας "Ναμούς"- πρόκειται να γίνουν μέσα στο επόμενο διάστημα από διάφορες ομάδες και συλλογικότητες.

✎/ fteri

* Για αναλυτικότερη μέχρι στιγμής περιγραφή των συνθηκών δημοσιεύτηκε κείμενο από τους «Αλληλέγγυους Κρατουμένους στα Νότια»:
<https://athens.indymedia.org/post/1545657/>

«Χωρίς τέλος η απόβαση προσφύγων στη Λέσβο»

Η όξυνση της καπιταλιστικής κρίσης και η ειδικότερη δημοσιονομική ύψ Αυτός ήταν και ο τίτλος άρθρου εφημερίδας πανελληνίας κυκλοφορίας στις αρχές Μαΐου, που περιέγραφε την κατάσταση που έχει διαμορφωθεί στη Λέσβο αλλά και στο υπόλοιπο ανατολικό Αιγαίο. Ένας τίτλος περιγραφικός του μεγάλου αριθμού αφίξεων, μελλοντολογικός καθώς δεν προμηνύεται από πουθενά ότι αυτό μπορεί να αλλάξει, αλλά επίσης και μιλιταριστικός, έτσι όπως άλλωστε γίνεται η περιγραφή του μεταναστευτικού ζητήματος όλα αυτά τα χρόνια από τα ΜΜΕ της κυριαρχίας.

Τους τελευταίους μήνες στη Λέσβο -και από τη στιγμή που άρχισε να βελτιώνεται ο καιρός διευκολύνοντας την έτσι κι αλλιώς επικίνδυνη διέλευση των μεταναστών από τα παράλια της Τουρκίας στα νησιά του ανατολικού αιγαίου- οι αφίξεις έχουν αυξηθεί κατακόρυφα. Οι διαμορφωθείσες συνθήκες στη Μέση Ανατολή, η εντατικοποίηση πολεμικών επιχειρήσεων και η συνεχιζόμενη συσσώρευση μεταναστών/-ριών στα εδάφη της Τουρκίας οδηγεί τεράστια κύματα ανθρώπων να εκτελούν το κομμάτι της μετάβασης προς την Ευρώπη-φρούριο. Έτσι, η Λέσβος, ως ένας βασικός κόμβος αυτής της διαδρομής, έχει

επωφεληθούν. Η διαχείριση αυτή όμως έχει και τους νεκρούς της. Νεκρούς που βρίσκονται πάντα στην πλευρά των αδυνάτων. Ενδεικτικά μόνο στο Αιγαίο, το διάστημα μεταξύ του Αυγούστου του 2012 και του Ιουλίου του 2014 τουλάχιστον 218 άνθρωποι έχασαν τη ζωή τους, ενώ φέτος έχουν ήδη υπάρξει 22 θάνατοι σε τρία διαφορετικά ναυάγια.

Για την υλοποίηση των πολιτικών αυτών είναι απαραίτητα και τα ανάλογα εργαλεία.. Έτσι, νέα ελληνικά αλλά και ευρωπαϊκά στρατιωτικο-αστυνομικά σώματα, με μπλε αντί για χακί στολές και πλήθος εναέριων και θαλάσσιων οχημάτων αλλά και υπερσύγχρονο τεχνολογικό εξοπλισμό για την παρακολούθηση της συνοριακής γραμμής και των πληθυσμών που ζουν γύρω από αυτή, ήρθαν να εγκατασταθούν στις περιοχές αυτές. Μαζί με αυτά ήρθαν και τα στρατόπεδα συγκέντρωσης, ως ένα αναπόσπαστο εργαλείο.

Συγκεκριμένα, στη Λέσβο, στις αρχές του 2000, τις ανάγκες εγκλεισμού των νεοαφιχθέντων μεταναστών τις κάλυψε το ερειπωμένο κτήριο των παλιών φυλακών της πόλης στην περιοχή της Λαγκάδας, για να αντικατασταθεί το 2003 από τα κτήρια αποθηκών που βρίσκονταν λίγο δυτικότερα στην περιοχή της Παγανής. Ένα κέντρο που αποτελού-

μα. Αυτά θα ξεκινούσαν τη λειτουργία τους τον Ιούνιο του 2014. Το αρχικό κόστος για την κατασκευή και των δύο αυτών κέντρων ξεπερνάει τα 8.500.000 ευρώ, ενώ ακόμα μεγαλύτερη σε τελικά ποσά είναι η βιομηχανία που έχει στηθεί για τη συντήρηση και λειτουργία τους.

Παρ' όλα αυτά, διάφορες κατασκευαστικές "αστοχίες", η δυσκολία επάνδρωσης των προβλεπόμενων υπηρεσιών αλλά και πολιτικοί ανταγωνισμοί σε τοπικό και κεντρικό επίπεδο έχουν αναβάλει τη λειτουργία τους. Στη θέση τους λειτουργεί από το Σεπτέμβριο του 2013 ένα αναβαθμισμένο κέντρο ταυτοποίησης. Αρχικά χρησιμοποιήθηκαν 10 κοντέινερ χωρητικότητας 98 ατόμων, με τον αριθμό των ατόμων που κρατούνταν να κυμαίνεται όμως στα 120 άτομα για το μεγαλύτερο διάστημα. Από το καλοκαίρι του 2014 όμως, και με την πίεση που δημιουργούσε η αυξημένη παρουσία νεοαφιχθέντων μεταναστών στο λιμάνι της πόλης, οι αρχές έχουν περάσει σε μια παράτυπη χρήση όλων των πτερυγών του στρατοπέδου παρόλο που σε πολλά κοντέινερ δεν υπάρχουν ούτε τα στοιχειώδη (ρεύμα, κρεβάτια, κλπ). Κατά μέσο όρο η κράτηση των μεταναστών για την ταυτοποίηση και καταγραφή τους διαρκεί 3-4 μέρες, για να τους χορηγηθεί μετά το υπηρεσιακό σημείωμα οικειοθελούς αποχώρησης, που αποτελεί και το διαβατήριό τους για να επιβιβαστούν στα καράβια της γραμμής και να φτάσουν στο λιμάνι του Πειραιά.

Εδώ να σημειωθεί ότι συμπληρωματικά σε αυτό, άρχισε από το τέλος Μαΐου να λειτουργεί σε κοντινή απόσταση παράτυπο κέντρο κράτησης υπό την εποπτεία του δήμου Λέσβου, για την πρώτη καταγραφή των μεταναστών από τις λιμενικές αρχές, ενώ ήδη έχουν εξαγγελθεί η λειτουργία τριών ακόμα τέτοιων κέντρων σε διάφορα σημεία του νησιού. Έτσι, οι μετανάστες που καταφθάνουν στο νησί βρίσκονται εγκλειστοί σε έναν χώρο με σκηνές, μακριά από το κέντρο της πόλης, όπως ήταν και το βασικό ζητούμενο τον τελευταίο καιρό, περιφραγμένο από συρματοπλέγματα και υπό τη συνεχή επιτήρηση της αστυνομίας. Στο κέντρο αυτό παραμένουν μέχρι να δημιουργηθεί χώρος στο στρατόπεδο συγκέντρωσης της Μόριας και να μεταφερθούν για ταυτοποίηση εκεί.

Οι αντιδράσεις της τοπικής κοινωνίας είναι ανάμικτες. Όπως και σε κάθε εμπόλεμη κατάσταση, έτσι και στον πόλεμο που διεξάγει το ελληνικό κράτος στους μετανάστες εμφανίζονται 2 αντιφατικά μεταξύ τους πρόσωπα. Από τη μία υπάρχουν κινήσεις ανθρωπιστικής κυρίως προέλευσης που προσπαθούν να προσφέρουν κοινωνικο-ψυχολογική υποστήριξη στους ανθρώπους που καταφθάνουν. Έτσι εμφανίζονται επανειλημμένα κινήσεις παροχής φαγητού, ένδυσης και τον τελευταίο καιρό και μεταφοράς προς την πόλη της Μυτιλήνης, ενώ εδώ και 2 χρόνια λειτουργεί σε χώρους πρώην δημοτικών κατασκηνώ-

σεων (ΠΙΚΠΑ) ανοιχτός χώρος φιλοξενίας που λειτουργεί κυρίως από εθελοντές. Από την άλλη, πέρα από τις τοπικές εταιρίες που έχουν προστρέξει στο να επωφεληθούν από τη λειτουργία του κέντρου κράτησης, δεν είναι λίγοι οι ιδιώτες που προσπαθούν να εκμεταλλευτούν την επισφαλή θέση των μεταναστών καθώς φτάνουν. Έτσι εμφανίζονται διαρκώς αναφορές για τα "κοράκια της Λέσβου"¹, ή για τους "μαυραγορίτες" που φέρονται να πουλάνε σε αυξημένες τιμές βασικά είδη ανάγκης (νερό, κλπ.) ή ακόμα και να κρατάνε προμήθειες από τα χαρτονομίσματα που προσπαθούν να χαλάσουν οι μετανάστες που αφήνονται "ελεύθεροι" από το κέντρο κράτησης.

Οι απαντήσεις που αρμόζουν στον σύγχρονο κανιβαλισμό που εξαπλώνεται όπως παντού και στο νησί της Λέσβου δεν είναι εύκολο να δοθούν. Από τη μία η αφομοίωση της κυρίαρχης προπαγάνδας περί των σύγχρονων "ασύμμετρων απειλών" που αποτελούν οι μετανάστες, και από την άλλη η μερίδα του ντόπιου επιχειρηματικού κόσμου που παρουσιάζει τους μετανάστες ως απειλή στο τουριστικό προϊόν του νησιού αλλά και οι κινήσεις μονομερούς φιλανθρωπικού χαρακτήρα που έρχονται από τη μεριά τους να "θολώσουν" (ασχέτως προθέσεων) την ουσία των πολιτικών που οδηγούν στην γενικότερη παρανομοποίηση και υποτίμηση των ανθρωπών αυτών, αποτελούν μάλλον και τα κύρια εμπόδια. Επίσης, η επιθυμία των περισσοτέρων, αν όχι όλων, των μεταναστών/-ριών που φτάνουν στο νησί να μετακινηθούν σε άλλο σημείο της Ελλάδας ή της Ευρώπης καθιστά σχεδόν αδύνατη τη δημιουργία σχέσεων για τη συλλογικοποίηση των αντιστάσεων.

Τα παραδείγματα όμως που έχουν γεννήσει προγενέστεροι αγώνες στη Λέσβο αλλά και αλλού συνεχίζουν να αποτελούν τον οδηγό για τους αγώνες που δίνονται αλλά και για αυτούς που έρχονται. Ο αγώνας ενάντια στα κέντρα κράτησης και τις αντιμεταναστευτικές πολιτικές αποτελεί αναπόσπαστο κομμάτι των καθημερινών αγώνων που διεξάγουν οι "από κάτω" ενάντια στην υποτίμηση των ζώων τους. Απέναντι σε επίπλαστους διαχωρισμούς με βάση το χρώμα, το έθνος, το φύλο, τη φυλή, η συνέχιση και η εντατικοποίηση των αντιστάσεων αποτελεί τη μόνο οδό για έναν κόσμο ελευθερίας, ισότητας και αλληλεγγύης.

✎ / Musaferrat

Ομάδα ενάντια στα κέντρα κράτησης
musaferrat.espinblogs.net

Ιούνιος 2015

φτάσει να υποδέχεται πρωτοφανή γι' αυτήν ημέρα, παρ' όλη τη μακρά ιστορία που έχει στο εν λόγω ζήτημα.

Η προνομακία, για τις ανάγκες αυτές, θέση του νησιού κοντά στην τουρκική ακτογραμμή και το αστικό κέντρο της Ismir (Σμύρνης), όπως και η καλή του διασύνδεση με την ηπειρωτική Ελλάδα σε σχέση με το υπόλοιπο ανατολικό Αιγαίο, το έχουν μετατρέψει από τις αρχές του 2000 σε μια από τις βασικότερες πύλες εισόδου μεταναστών στην ανατολική συνοριογραμμή της Ευρώπης-φρούριο. Ήταν τότε που τα περάσματα των μεταναστευτικών ρευμάτων μετατοπίστηκαν από τη βόρεια Ελλάδα στο ανατολικό Αιγαίο, μετατρέποντας την περιοχή αυτή στο κύριο πεδίο υλοποίησης των συνοριακών αντιμεταναστευτικών πολιτικών της Ε.Ε. και των κρατών μελών της. Πολιτικών που στον πυρήνα τους είχαν πάντα την πολεμική διαχείριση του μεταναστευτικού ζητήματος και των εμπλεκόμενων πληθυσμών, με τη συνεχιζόμενη και εντεινόμενη υποτίμηση και επισφαλαιοποίησή τους.

Οι πολιτικές αυτές δεν άργησαν να πιάσουν τόπο. Ούτως ή άλλως, όπως και στην υπόλοιπη Ελλάδα, η λεσβιακή ύπαιθρος είχε κι αυτή τις δικές τις ανάγκες σε υποτιμημένους εργάτες και εργάτριες. Για όσους μετανάστες δεν συνέχιζαν το ταξίδι τους κάπου αλλού, υπήρχαν και υπάρχουν ακόμα κάθε λογής μικρά και μεγάλα αφεντικά έτοιμα να

σε και τον προπομπό μίας σειράς κέντρων κράτησης που δημιουργήθηκαν την περίοδο εκείνη σε διάφορες περιοχές της Ελλάδας με την πλήρη πολιτικο-οικονομική στήριξη της Ε.Ε. και άφησαν εποχή για τις άθλιες συνθήκες που τα χαρακτήριζαν. Μπορεί η «Παγανή» να έκλεισε το Νοέμβριο του 2009 μετά από αγώνες που δόθηκαν από έγκλειστους μετανάστες και αλληλέγγυους, μπορεί η μετατόπιση των σημαντικότερων ροών για μία τριετία προς τα περάσματα του Έβρου σε Ελλάδα και Βουλγαρία να καταστούσε τα κελιά των αστυνομικών τμημάτων επαρκή για την υποτίμηση των ανθρώπων που κατέφθαναν, όμως η επιστροφή των ροών αυτών προς το Αιγαίο έκανε αναγκαία τη δημιουργία ενός νέου κέντρου κράτησης με ό,τι αυτό συνεπάγεται. Κατά συνέπεια, μετά και την εξαγγελία των «νέων στρατοπέδων φιλοξενίας» από το Ν. Δένδια το 2012, άρχισε άμεσα ο σχεδιασμός του κέντρου κράτησης στη Μυτιλήνη.

Ο χώρος βρέθηκε σε ένα απενεργοποιημένο στρατόπεδο λίγα χιλιόμετρα βόρεια της πόλης της Μυτιλήνης στο χωριό Μόρια, που παραχωρήθηκε έναντι μισθώματος από το υπουργείο αμύνης. Ο αρχικός σχεδιασμός προέβλεπε τη δημιουργία ενός Κέντρου Πρώτης Υποδοχής (ΚΕΠΥ) χωρητικότητας 180 ατόμων και τη δημιουργία Προαναχωρησιακού Κέντρου με τη χωρητικότητά του να φτάνει σύμφωνα με πληροφορίες τα 800 άτο-

¹ Κόσμος που προστρέχει να αρπάξει τις βάρκες και τις μηχανές των μεταναστών που φτάνουν στα παράλια, χωρίς να προσφέρουν την παραμικρή βοήθεια τους ίδιους τους μετανάστες (βλέπε ταμπλό στο blog της ομάδας).

Πλάνητες άνθρωποι

«**Να φεύγω μακριά αυτό με όρισε ο κόσμος κι οι λέξεις μου ταξίδια γίνονται**»

Α. Ρεμπώ – Θάλασσα και αγάπη

Η ιστορία της ανθρωπότητας είναι μια ιστορία μετανάστευσης. Από τότε που σχηματίστηκαν οι πρώτες κοινωνικές ομάδες, οι άνθρωποι διαρκώς μετανάστευαν από το ένα μέρος στο άλλο προς αναζήτηση τροφής ή ασφάλειας, αναζητώντας τόπους όπου θα μπορούσαν να επιβιώσουν, να αναπτυχθούν.

Ο πλανήτης που μας φιλοξενεί έχει οργωθεί από τα βήματα δισεκατομμυρίων ανθρώπων που χάραξαν μονοπάτια τα οποία έγιναν δρόμοι. Δρόμοι που έκαναν τον πλανήτη ένα φιλόξενο μέρος για το ανθρωπινό είδος, δρόμοι που έφεραν κοντά τους πολιτισμούς, τους ανέμιζαν, τους μετέφεραν σε άλλους τόπους κάνοντας νέους πολιτισμούς πιο εξελιγμένους. Ο ίδιος ο πολιτισμός είναι το αποτέλεσμα της διαρκούς μετανάστευσης του ανθρωπίνου είδους και ξεκίνησε χωρίς να φορά παπούτσια.

Οι μετανάστες με το λευκό δέρμα

Η μετανάστευση των Ευρωπαίων, που άρχισε από την Αναγέννηση και συνεχίστηκε για αρκετούς αιώνες, έπαιξε καθοριστικό ρόλο στην εξέλιξη της παγκόσμιας ανθρωπίνης ιστορίας. Οι «πολιτισμένοι» Ευρωπαίοι μεταναστεύουν προς την Αμερική, την Ασία και την Αφρική, μετά την ανακάλυψη αυτών των ηπείρων και του φυσικού πλούτου που διέθεταν, δημιουργώντας αποικίες. Η αποικιακή μετανάστευση των Ευρωπαίων θα συνδεθεί με τη διαμόρφωση της αποικιοκρατίας και της κυριαρχούμενης από τη Δύση παγκόσμιας αγοράς. Οι Ευρωπαίοι έποικοι αποτέλεσαν τον πρώτο φορέα-δίκτυο της καπιταλιστικής παγκοσμιοποίησης. Τα αποτελέσματα αυτής της μετανάστευσης για τους αυτόχθονες λαούς ήταν τραγικά, γιατί ουσιαστικά οι Ευρωπαίοι μετανάστες φέρνουν μαζί τους τον «πολιτισμό» της υποδούλωσης προς τους ιθαγενείς «βαρβάρους» κατασφάζοντας, καταστρέφοντας, λεηλατώντας και σκλαβώνοντας τους, ενώ παράλληλα ξεκίνησαν να τους «εκπολιτίζουν» μέσω του χριστιανισμού, που πάντα είχε μεγάλη αδυναμία στο χρυσάφι και στους σκλάβους. Όσοι γλυτώνουν από το σπαθί και τις αλυσίδες, θα «εκπολιτιστούν» από τις άγνωστες σε αυτούς επιδημίες και αρρώστιες της «πολιτισμένης» Ευρώπης. Κατά τους 17ο 18ο και 19ο αιώνες, έχουμε πια μαζικές μετακινήσεις των Ευρωπαίων στην αποικίες που είχαν δημιουργήσει στο νέο κόσμο, στην Αφρική και στην Ασία. Παράλληλα χιλιάδες Αφρικανοί σκλάβοι μεταφέρονται αλυσοδεμένοι στις αποικίες της Αμερικάνικης ηπείρου, δεδομένου ότι οι εγχώριοι, προς εκμετάλλευση, πληθυσμοί εξοντώθηκαν κατά το μεγαλύτερο μέρος τους, για να χτίσουν με το αίμα τους και τον ιδρώτα τους στις φυτείες και στα ορυχεία τα παλάτια και τη δόξα των Ευρωπαίων Βασιλέων, τα χρηματοκιβώτια των τραπεζιτών, των μεγαλοκτηματιών και βιομηχάνων στο νέο και παλιό κόσμο, γεμίζοντας με χρυσά νομίσματα τα σεντούκια τους. Μετανάστες δια της βίας και αυτοί, μιας εποχής που οι άνθρωποι με σκούρο δέρμα αποτελούσαν ένα πολύ επικερδές εμπόρευμα.

Καταλυτικό ρόλο στα μεγάλα μεταναστευτικά κύματα έπαιξαν και οι δύο παγκόσμιοι πόλεμοι του 20ου αιώνα. Ο Α΄ Παγκόσμιος κατέστρεψε τις περισσότερες χώρες της Ευρώπης ρίχνοντάς τις σε οικονομική κρίση και αναγκάζοντας χιλιάδες ανθρώπους να μεταναστεύσουν κυρίως στις ΗΠΑ, που δεν είχαν θιγεί άμεσα από την παγκόσμια σύρραξη και βάδιζαν σταθερά κι ανοδικά προς την κατάκτηση της παγκόσμιας ηγεμονίας. Μετά το Β΄ παγκόσμιο πόλεμο, στην Ευρώπη η Γερμανία και στην Αμερική οι ΗΠΑ κι ο Καναδάς, άρχισαν σιγά-σιγά να γίνονται οι παγκόσμιες αγορές εργατικής δύναμης, που «εισήγαγαν» από τα φτωχά και κατεστραμμένα από τον πόλεμο νοτιοευρωπαϊκά και ασιατικά κράτη μετανάστες εργάτες. Η ζήτηση όλων αυτών των μεταναστών εργατών στις παραπάνω χώρες ήρθε λόγω της τεράστιας οικονομικοτεχνικής ανάπτυξης των μεταπολεμικών χρόνων. Οι ΗΠΑ βγήκαν νικήτριες από τον πόλεμο, όχι μόνο στα πεδία των μαχών αλλά και οικονομικά. Το ίδιο και η Γερμανία, η οποία, παρότι ηττήθηκε, κατόρθωσε μέσα σε λίγο διάστη-

μα να γίνει μια από τις μεγαλύτερες βιομηχανικές χώρες της Ευρώπης. Έτσι, έχουμε το λεγόμενο «Γερμανικό οικονομικό θαύμα», που δεν το έκανε κάποιος άγιος, αλλά μετανάστες από τη νότια Ευρώπη με τα φτηνά εργατικά τους χέρια. Όσοι δεν έγιναν τροφή για τα κανόνια, έγιναν το γράσο στα γρανάζια των μηχανών για να ανοικοδομηθεί ο ρημαγμένος κόσμος που ξανάχιζαν αυτοί που τον κατέστρεψαν πριν. Στο διάστημα 1870-1989, πάνω από 250 εκατομμύρια ανθρώπων μετανάστευσαν ανά την υφήλιο, (από τα οποία 30 με 50 εκατομμύρια προέρχονταν από τις χώρες του 3ου κόσμου) με κύριους προορισμούς τη Βόρεια Ευρώπη, την Αμερικάνικη ήπειρο και την Αυστραλία. Κανένας από αυτούς δεν άφησε τον τόπο του για να κάνει τουρισμό.

Εισαγωγή-Εξαγωγή Ευρώπη Α.Ε. Άνθρωποι για όλες τις δουλειές

Βερολίνο, Νοέμβριος του 1989. Οι λαοί της Ανατολικής Ευρώπης παρακολουθούν με χαρά και όχι δάκρυα την πτώση του τείχους. Μαζί του, παρακολουθούν και την πτώση του πολιτικού συστήματος που κάποτε είχε εξαγγείλει τη δικτατορία του προλεταριάτου και κατέληξε να ασκεί τη δικτατορία της γραφειοκρατίας και τη θρησκεία των κομμάτων και των ηγετών τους, παρότι πίστευε ότι η «θρησκεία είναι το όπιο του λαού». Τα δάκρυα θα έρθουν αργότερα, όταν διαπιστώνουν ότι ο καπιταλισμός δεν είναι ο παράδεισος που τους υποσχόταν η δυτική προπαγάνδα αλλά η κόλασή τους. Καραβάνια γυναικών και αντρών παίρνουν τους δρόμους προς τη Δυτική Ευρώπη περμένοντας να αντικρίσουν τη γη της επαγγελίας. Αντί αυτής θα αντικρίσουν τις βιτρίνες και τα πεζοδρόμια της πορνείας, τις οικοδομές και τους αγρούς της ολοήμερης (και οικονομικά πενιχρής) δουλειάς. Από «περήφανους συντρόφους», θα ακούν να τους αποκαλούν κλέφτες, δολοφόνους, άξεστους, βιαστές, ληστές, πουτάνες, τοποθετώντας μπροστά σε κάθε μία από τις παραπάνω λέξεις και την εκάστοτε χώρα καταγωγής τους. Οι χώρες του Ευρωπαϊκού νότου, από παραδοσιακοί εξαγωγείς μεταναστών κάποτε, θα «αναβαθμιστούν» επιτέλους σε εισαγωγείς. Οι δουλειές πάνε καλά, αρκεί να έχουμε πάμφθηνα εργατικά χέρια να μας τις κάνουν και νεανικά κορμιά να σβήνουμε τον πόθο μας. Για πρώτη φορά τα άλλοτε θύματα της μεταναστευτικής εκμετάλλευσης, θα έχουν τη χαρά να γίνουν οι θύτες της. Για πρώτη φορά αυτοί που ένιωσαν το ρατσισμό στο πετσί τους θα έχουν τη χαρά να αισθανθούν φυλετικά ανώτεροι. Η αυγή του 21ου αιώνα θα αναβιώσει και το ξεχασμένο επάγγελμα του δουλεμπόρου. Οι τωρινές φυτείες είναι τα μπουρδέλα, τα στριπτιτζάδικα, τα χωράφια και τα θερμοκήπια, οι κατασκευαστικές εταιρίες και τα εργολαβικά συνεργεία. Οι δουλέμποροι δεν κρατούν αλυσίδες αλλά διαβατήρια. Οι διαφημίσεις στα σκλαβοπάζαρα δεν γράφουν: «πωλούνται υγιέστατοι/ες και νέοι/ες νέγροι/ες για τη συγκομιδή βαμβακιού», αλλά: «Προσεχώς Βουλγάρες» και «Αλβανός για όλες τις δουλειές». Ο βούρδουλας, το μαχαίρι και το μπαρούτι όμως θα παραμείνουν μια διαχρονική αξία.

Η Ευρωπαϊκή «ανωτερότητα» χτίζεται στους αφρούς των Μεσογειακών κυμάτων.

Όταν οι σκλάβοι στα λιμάνια της Αφρικής με τις αλυσίδες στα πόδια αντικρίζαν πρώτη φορά τα πλοία που θα τους μετέφεραν στις φυτείες του νέου κόσμου, τους έπιανε τρόμος. Πίστευαν ότι ήταν τέρατα που θα τους φάνε. Είχαν δι-

κιο. Στα αμπάρια τους οι σκλάβοι ήταν δεμένοι κι ακίνητοι ο ένας πάνω στον άλλο μέρα-νύχτα, ώστε να μη χαλαμίζονται ούτε σπιθαμή από τον πολύτιμο χώρο για το φορτίο. Πολλοί πέθαιναν κατά τη διάρκεια του ταξιδιού και οι φύλακες κάθε μέρα πετούσαν κορμιά στη θάλασσα. Ήταν όμως τυχεροί γιατί έκαναν το ταξίδι δωρεάν. Σήμερα, τριακόσια χρόνια μετά, οι άθλιες βάρκες και τα μικρά σαπιοκάραβα, ξεχειλισμένες με μετανάστες που βουλιάζουν στα πέλαγα της Μεσογείου, είναι τα δισέγγονα εκείνων των δουλεμπορικών. Οι σημερινοί σκλάβοι δεν ονομάζονται πια σκλάβοι αλλά «λαθρομετανάστες». Έχουν όμως μια ομοιότητα με τους προπαπούδες τους: δεν φεύγουν μόνοι τους. Τους αναγκάζουν οι πρόεδροι που τους δόθηκε ιερή εντολή από το Θεό να δι-ορθώσουν το λάθος που διέπραξε η γεωγραφία όταν έβαλε το πετρέλαιο της Δύσης στο υπέδαφος της Ανατολής, και τα ορκντά κατασκευής ηλεκτρονικών εξαρτημάτων (όπως το κοβάλτιο) στο υπέδαφος της Αφρικής. Κανείς τους δε μεταναστεύει επειδή το θέλει. Από την Αφρική, τη Μέση Ανατολή, την Κεντρική και Νότια Ασία οι απελπισμένοι προσπαθούν να γλιτώσουν από τους πυραύλους των F16, την ξηρασία, τα χέρσα χωράφια, τα μολυσμένα ποτάμια και το άδειο τους στομάχι. Όσοι γλυτώσουν από τα κύματα ή τις νάρκες των συνόρων, συλλαμβάνονται επειδή είναι «λαθραίοι» και δεν έχουν χαρτιά. Σε αντίθεση με ένα χαρτί που το ονομάζουμε χρήμα το οποίο κυκλοφορεί ελεύθερα ανάμεσα στις χώρες. Το ίδιο αυτό χαρτί κάνει και τη μοναδική διαφορά. Οι σημερινοί σκλάβοι πρέπει να το διαθέτουν σε μεγάλη ποσότητα ώστε να δεθούν στις αλυσίδες των δουλεμπορικών και να διασχίσουν τις νοητές γραμμές που έχουν καθοριστεί με διακρατικές συμφωνίες και τις ονομάζουμε σύνορα. Τα τείχη υψώνονται και νέα στρατόπεδα συγκέντρωσης χτίζονται στην Ευρώπη ακριβώς εβδομήντα χρόνια μετά από το κλείσιμό τους με το τέλος του Β΄ ΠΠ., για να υποδεχτούν αυτούς που τους λένε «λαθρομετανάστες». Το ότι τότε τους έλεγαν: «Εβραίους», «γύφτους», «ομοφυλόφιλους», «κομμουνιστές», «αναρχικούς», είναι αποτέλεσμα καθαρά λεκτικών νεωτερισμών.

Ελεύθερο χρήμα, φυλακισμένοι άνθρωποι

Το χρήμα κυκλοφορεί ελεύθερα, χωρίς σύνορα, χωρίς τελωνεία, αλλά ο άνθρωπος μπορεί να βρεθεί φυλακισμένος για το απλό έγκλημα του να είναι «παράνομος», δηλαδή επειδή δεν έχει χαρτιά. Βέβαια, κανείς δεν ζήτησε διαβατήριο από τον Χριστόφορο Κολόμβο, κανείς δεν απαίτησε άδεια εργασίας ή πιστοποιητικό καλής διαγωγής από τον Φραγκίσκο Πιζάρο ή από τον Ερνάν Κορτές, ούτε από τόσους και τόσους δολοφόνους των ιθαγενών, που διέσχισαν τη θάλασσα από την Ευρώπη της Αναγέννησης ως τις ακτές της Αμερικής. Πηγαίνοντας ακόμα πιο πίσω στο χρόνο, αρκετά πιο παλιά, εάν η παγκόσμια αμνησία δεν μας εμποδίζει να ανακτήσουμε την πρώτη μας μνήμη, ας αναρωτηθούμε από πού προερχόμαστε. Το ανθρωπινό ταξίδι πάνω στη γη άρχισε από την Αφρική. Από εκεί ξεκίνησαν να κατακτήσουν τον πλανήτη οι πρόγονοί μας. Ακόμη και οι πιο λευκοί από τους λευκούς κατάγονται από την Αφρική. Ίσως αρνούμαστε να θυμόμαστε την κοινή μας καταγωγή γιατί ο ρατσισμός προκαλεί αμνησία ή γιατί δεν μπορούμε να πιστέψουμε πως εκείνα τα μακρινά χρόνια η χώρα μας ήταν ολόκληρος ο κόσμος -ένας απέραντος χάρτης δίχως σύνορα- και πως τα πόδια μας ήταν το μοναδικό απαιτούμενο διαβατήριο.

Τροπάρια για Φονιάδες

Σημειώσεις από τη εξωτερική πολιτική της νέας εξουσίας, τον όψιμο ρεαλισμό και τη συνέχεια του κράτους

«Η αναγκαιότητα είναι μια ερμηνεία, όχι ένα γεγονός»

Φρίντριχ Νίτσε

Χορεύοντας με του Λύκου

Στις 11 Μαΐου ο υπ. εξωτερικών Ν. Κοτζιάς χορεύει και τραγουδάει μαζί με διάφορους άλλους ομολογούς του το τραγούδι «We are the world, we are the children» στη σύνοδο κορυφής των υπ. εξ. του ΝΑΤΟ. Λίγο πριν, είχαν αποφασίσει την ανάληψη στρατιωτικής δράσης στα παράλια της Λιβύης προσηχηματικά εναντίον των διακινητών μεταναστών αλλά πρακτικά εναντίον των πληβείων που προσπαθούν να περάσουν στην Ευρώπη. Η τοποθέτηση του ελληνικού κράτους -που συμμετέχει σε όλες ανεξαιρέτως τις σφαγές που πραγματοποιήσε και πραγματοποιεί το ΝΑΤΟ με υλική και πολιτική υποστήριξη, έμπυχο δυναμικό, παροχή ενέργειας και μισθοφόρους- σε αυτή την πλευρά του κόσμου εφοδιάζει τους διάφορους πολιτικούς εκπροσώπους με την απαραίτητη αλαζονεία και τον ανάλογο κρετινισμό που χρειάζεται κάποιος αριστερός (;) υπουργός για να τραγουδάει σε παγκόσμια μετάδοση την ίδια μέρα που έχει αποφασιστεί στρατιωτική επέμβαση.

★

Ο άνθρωπος που προσκάλεσε στο χορό τον Κοτζιά ήταν ο ομολογός του Μεβλούτ Τσαβούσογλου. Ο Τσαβούσογλου είναι, μεταξύ άλλων, υπεύθυνος σαν υπουργός εξωτερικών για το γεγονός ότι η Τουρκία άφησε τους μαχητές του Ισλαμικού Κράτους να μπαινοβγαίνουν από τα σύνορά της για να περιθάλπονται στα νοσοκομεία κατά τη διάρκεια της πολιορκίας του Κομπανί, για τον εξοπλισμό τους με όπλα -όπως αποκαλύφθηκε πρόσφατα-, ενώ επίσης είναι σημαίνων στέλεχος της κυβέρνησης Ερντογάν, που αιμοτοκύλισε τους δρόμους τόσο κατά τη διάρκεια των πρόσφατων εξεγέρσεων όσο και κατά τη διεξαγωγή των τελευταίων εκλογών όπου το φιλο-κουρδικό αριστερό κόμμα ΗΔΡ μείτρησε πάνω από δέκα νεκρούς.

★

Κατά τη διάρκεια της συνόδου ο Κοτζιάς διαμαρτυρήθηκε για τις επιπτώσεις που έχει για την Ελλάδα ο πόλεμος στο Αφγανιστάν λόγω των χιλιάδων Αφγανών μεταναστών που φτάνουν στα σύνορα. Εκπροσωπώντας τη κυβέρνηση πρότεινε τη δημιουργία ελεγκτικών μηχανισμών από το ΝΑΤΟ προκειμένου να αντιμετωπιστεί το «πρόβλημα», κατατάσσοντας έτσι την δυστολική στρατοκρατία στις προτάσεις της νέας εξουσίας για τη διαχείριση προσφυγικών και μεταναστευτικών ροών.

Χούντα και Σταθερότητα

Στις 29 Απριλίου Τσίπρας και Αναστασιάδης, πρωθυπουργοί Ελλάδας και Κύπρου αντίστοιχα, δίνουν τα χέρια με τον χασάπη της Αιγύπτου στρατηγό Αμπντέλ Φατάχ Αλ-Σίσι και ο Τσίπρας χαρακτηρίζει την Αίγυπτο «πυλώνα σταθερότητας». Λεπτομέρεια της συνάντησης που δεν προβλήθηκε ιδιαίτερα είναι ότι ο στρατηγός Αλ-Σίσι ήρθε στη εξουσία με πραξικόπημα, κατήργησε τις πολιτικές ελευθερίες και το κοινοβούλιο, ενώ μετά την ανάληψη της εξουσίας από μέρους του τα δικαστήρια ξεκίνησαν μια σειρά καταδικαστικών αποφάσεων -εκατοντάδες εκ των οποίων σε θάνατο- κατά χιλιάδων διαδηλωτών, με κατηγορίες που αφορούν την επανάσταση κατά του Μουμπάρακ. Επίσης ο Αλ-Σίσι «εκλέχτηκε» πρόεδρος με το γελοίο και προφανώς

χαλκευμένο ποσοστό των 96,9% των ψήφων, επί των ημερών του έγινε η μεγαλύτερη σφαγή στη σύγχρονη ιστορία της Αιγύπτου, τον Αύγουστο του 2013 στην Ραμπά Αλ Ανταουίγια, με πάνω από 2,000 νεκρούς και 20.000 τραυματίες και επί των ημερών του επίσης ο καθεστωτικός όχλος του Μουμπάρακ επανήλθε στον κρατικό μηχανισμό ενώ ο ίδιος ο Μουμπάρακ αφέθηκε ελεύθερος και ο εκλεγμένος Μ. Μόρσι καταδικάστηκε σε θάνατο. Στις κοινές τους δηλώσεις Τσίπρας, Αναστασιάδης και Αλ-Σίσι τόνισαν ότι θα συνεργαστούν στην αντιμετώπιση της τρομοκρατίας και του βίαιου εξτρεμισμού - κατηγορίες που μεταξύ άλλων αποδίδονται κατά συρροή από το καθεστώς της Αιγύπτου στους αντικαθεστωτικούς διαδηλωτές που συλλαμβάνονται, βασανίζονται και εν τέλει καταδικάζονται σε πολυετείς φυλακίσεις και σε θάνατο.

★

Ανάμεσα στα άλλα που δήλωσαν οι Τσίπρας, Αλ-Σίσι και Αναστασιάδης είναι και η στήριξη τους στον πρόεδρο της Υεμένης στηρίζοντας ταυτόχρονα και την επέμβαση δέκα αραβικών κρατών που διαπράττει μεταξύ άλλων και εγκλήματα πολέμου. Σε αυτή τη περίπτωση τα προσηχηματικά περισεύουν και συνέχεια του κράτους και της εξωτερικής πολιτικής επέβαλε την αντίφαση και την υποκρισία: ο αραβικός συνασπισμός που επιχειρεί να αποκαταστήσει τη δημοκρατία στην Υεμένη αποτελείται από μοναρχικά καθεστώτα (Ηνωμένα Αραβικά Εμιράτα, Κατάρ, Κουβέιτ, Μπαχρέιν, Ιορδανία) και τη δικτατορία της Αιγύπτου, ενώ επικεφαλής της επέμβα-

τους θα επικαλύπτονταν από τις πατριωτικές κορόνες της νέας εξουσίας που ανακάλυψε την αξία της γεωπολιτικής πάνω σε πτώματα.

Οι ουκρανοί Ναζί είναι φίλοι μας

Στις 14 Μαΐου προσγειώνεται στο Ελ. Βενιζέλος ένα αεροπλάνο που μεταφέρει τραυματίες Ουκρανούς στρατιώτες προκειμένου να τύχουν της απαραίτητης περίθαλψης στα εδώ νοσοκομεία. Οι Ουκρανοί είναι μέλη της Εθνικής Φρουράς, ενός ειδικού σώματος στρατού που υπακούει στο υπουργείο εσωτερικών της Ουκρανίας και δημιουργήθηκε από τις ακροδεξιές ομάδες αυτοάμυνας του Μαϊντάν - ομάδες σαν αυτές που πρωτοστάτησαν στη σφαγή της Οδησού. Ο βασικός λόγος δημιουργίας της Εθνικής Φρουράς είναι η ανάγκη του νέου καθεστώτος για πολιτικά προσδιορισμένες στρατιωτικές μονάδες, προκειμένου να φέρει εις πέρας τον εμφύλιο, αφού τα μέλη του τακτικού στρατού χωρίς να έχουν πάρει θέσει στην αλλαγή εξουσίας δεν είχαν και την πρόθεση να πολεμήσουν. Η

Η υιοθέτηση της ιδεολογίας του ΝΑΤΟ αποτελεί σημαντική μετάλλαξη στο πεδίο των συμβόλων που στη θεαματική κοινωνία καθορίζουν σε μεγάλο βαθμό τη φύση της νέας εξουσίας.

σης είναι η θεοκρατική μοναρχία της Σαουδικής Αραβίας. Αναγνωρισμένος σκοπός όλων αυτών των δημοκρατικά ευαίσθητων κρατών, που τον αναγνωρίζει και η ελληνική κυβέρνηση, είναι να επαναφέρουν στην εξουσία έναν πρόεδρο που εκλέχτηκε μέσω μιας εκλογικής διαδικασίας στην οποία ήταν και ο μόνος υποψήφιος.

★

Η συνεργασία με την αιγυπτιακή εκδοχή του φασισμού και με το κράτος του Ισραήλ δεν είναι τίποτα λιγότερο από τη βουτιά των νέων εξουσιαστών στα βαθιά νερά της real politic και της συνέχειας του ελληνικού κράτους. Η νέα εξουσία, έχοντας δηλώσει δεκάδες φορές ότι δεν σκοπεύει να συγκρουστεί με το βαθύ κράτος, παραλαμβάνει αυτούσιες τις συμφωνίες της προηγούμενης κυβέρνησης και πετάει στα σκουπίδια ροζ ανθρωπισμούς, ανθρωπίνους καπιταλισμούς και δημοκρατικές ευαισθησίες. Έτσι, η χάραξη ΑΟΖ με τον αποκλεισμό της Τουρκίας από τη νοτιοανατολική μεσόγειο και η στρατιωτική συμμαχία με το Ισραήλ κρίνεται πιο σημαντική από τις ζωές εκατομμυρίων Παλαιστίνων και Αιγυπτίων, που αποτελούσαν τα χρόνια της ευημερίας μέσω των αγώνων τους τον λόγο ύπαρξης της ιδεολογικά χρεοκοπημένης ρεφορμιστικής αριστεράς. Οι νεκροί της Αιγύπτου δεν μιλάνε αλλά, ακόμα κι αν το έκαναν, οι φωνές

Εθνική Φρουρά, που είναι αυτή που φέρνει εις πέρας τη λεγόμενη «Αντιτρομοκρατική επιχείρηση στην Ανατολική Ουκρανία», ενσωμάτωσε και τα περισσότερα από τα αυτόνομα φασιστικά και νεο-ναζιστικά ένοπλα τάγματα που είχαν δημιουργηθεί στην Ουκρανία από οργανώσεις όπως ο ναζιστικός Δεξιός Τομέας (ο αρχηγός του οποίου πρόσφατα διορίστηκε σύμβουλος του υπουργείου Άμυνας), η οργάνωση Ουκρανός Πατριώτης και άλλες μικρότερες, όπως το Σοσιαλ-Εθνικό Κόμμα και η οργάνωση Λευκό Σφυρί. Κομμάτι της Εθνικής Φρουράς αποτελεί και το περιβόητο τάγμα «Αζόφ», δημιούργημα του ολιγάρχη Κολομόισκι, η ναζιστική σύνθεση του οποίου είναι ξεκάθαρη και δεν αποκρύφτηκε ποτέ. Σήμερα, η Εθνική Φρουρά εκπαιδεύεται από την 173η αερομεταφερόμενη ταξιαρχία του ΝΑΤΟ για να αποτελέσει την αιχμή του δόρατος στη νέα επίθεση που σχεδιάζει να εξαπολύσει το ουκρανικό καθεστώς.

★

Η συμμαχία της νέας εξουσίας υπαγορεύεται κατά γράμμα από την εξωτερική πολιτική της Ε.Ε. Συνεπώς, όταν οι ευρωπαϊκές αξίες συναντάνε τον ναζισμό, η νέα εξουσία ανακαλύπτει ταυτόχρονα στο καθεστώς του Κιέβου έναν σταθερό σύμμαχο του οποίου μάλιστα στηρίζει την εδαφική ακεραιότητα (δήλωση του Υπ. Εξ. τον Φλεβάρη) παίρ-

νοντας θέση στον εμφύλιο που μαίνεται. Το άμεσο επόμενο βήμα είναι αυτό που ήδη κάνει σιγά-σιγά η νέα εξουσία προσφέροντας υλική υποστήριξη με την περιθάλψη των στρατιωτών της Εθνικής Φρουράς. Σε επόμενο χρόνο, προφανώς, εάν χρειαστεί θα τους αποστείλει στολές, καύσιμα και όπλα, όπως κάνει η αμερικάνικη κυβέρνηση και η Ε.Ε., και όπως θα απαιτήσει η ρεαλιστική εξωτερική πολιτική που εφαρμόζουν οι νέοι εξουσιαστές.

★

Η συμμετοχή της νέας εξουσίας στον παγκόσμιο «πόλεμο κατά της τρομοκρατίας» αποτελεί χαρακτηριστικό παράδειγμα μετάλλαξης ενός πολιτικού χώρου. Μπορεί σε γενικές γραμμές η αντι-ιμπεριαλιστική αφήγηση να μην είναι πλέον δημοφιλής στην κοινωνία, αποτελούσε όμως σημαντική αναφορά διαφόρων τάσεων εντός του κυβερνώντος κόμματος, όπως αντίστοιχα και αριστερά κόμματα χαρακτηρισμένα σαν τρομοκρατικές ομάδες αποτελούσαν φανταστικά πρότυπα για διάφορες - κυβερνητικές πλέον- αριστεροπατριωτικές γκρούπες. Ταυτόχρονα, η υιοθέτηση της ιδεολογίας του ΝΑΤΟ αποτελεί σημαντική μετάλλαξη στο πεδίο των συμβόλων που στη θεαματική κοινωνία καθορίζουν σε μεγάλο βαθμό τη φύση της νέας εξουσίας και της κοινωνικής της βάσης.

Πρώτη φορά μαντρόσκυλο της Ε.Ε

Στις 13 Μαΐου πραγματοποιείται εκδήλωση με τη συμμετοχή του Υπ. Δημόσιας Τάξης Πανούση, των προκάτοχων του Δένδια, Χρυσόχοϊδη, Οικονόμου, Φλωρίδη, καθώς και διάφορων πρώην υπουργών, κυπατζήδων και άλλων «αρμόδιων» κρατικών λειτουργών, με θέμα «την απειλή του φανατικού Ισλάμ». Καθ' όλη τη διάρκεια της εκδήλωσης, όλοι ανεξαιρέτως οι ομιλητές μίλησαν αποκλειστικά και μόνο για το μεταναστευτικό ζήτημα εξομοιώνοντας έτσι τους πρόσφυγες με την τρομοκρατική απειλή και τη Frontex με γραμμή άμυνας απέναντι στον τζιχαντισμό που προσπαθεί να εισβάλλει στην Ευρώπη.

★

Η πολιτική στο ζήτημα της διαπραγμάτευσης, ένα κράμα πατριωτισμού, τυχοδιωκτικών επιλογών και όψιμο ρεαλισμού -όπως και οι υποτιθέμενες απειλές για τζιχαντιστές που θα κατακλύσουν την Ευρώπη εάν ανοίξει η Ελλάδα τα σύνορα- είναι αποκλειστικά και μόνο για εσωτερική κατανάλωση. Οι συζητήσεις μεταξύ των αστικών τάξεων διαφορετικών κρατών και αντίστοιχα και του πολιτικού προσωπικού τους γίνεται με απείρως σοβαρότερους πολιτικούς και οικονομικούς όρους απ' ό,τι παρουσιάζεται στους τηλεθεατές.

★

Η πολιτική της νέας εξουσίας στο μεταναστευτικό είναι ένα ακόμα δείγμα της αδιέξοδης λύσης του ρεφορμισμού. Τα στρατόπεδα συγκέντρωσης τελικά δεν έκλεισαν, οι μπάτσοι στη Λέσβο συλλαμβάνουν αλληλέγγυους που μεταφέρουν με τα αυτοκίνητά τους πρόσφυγες και ο Πανούσης επαναφέρει το πρότυπο του εγκληματία/εσωτερικού εχθρού -πλέον και του εν δυνάμει τρομοκράτη- για τους μετανάστες με πληθώρα δηλώσεών του από τον πρώτο μήνα. Η διαχείριση του μεταναστευτικού κατ' αυτόν τον τρόπο επιβάλλεται από την ιστορική αναγκαιότητα: οι μετανάστες θα πρέπει να δαμινοποιηθούν για να πεθαίνουν ευκολότερα στα σύνορα της Ευρώπης-Φρουρίου, για να βυθίζονται τα καράβια τους -που προφανώς δεν βουλιάζουν από μόνα τους- από το λιμενικό και εν τέλει για να αιτιολογηθεί στην κοινή γνώμη ο πόλεμος που εκκολάπτεται στα παράλια της Λιβύης και ο βομβαρδισμός των μεταναστευτικών ροών.

■/ Βαγιάν

“Αντιμετωπίζοντας” την ανθρωπιστική κρίση

Από το 2009 ένα περίπου εκατομμύριο εργαζόμενοι/ες έμειναν εκτός της παραγωγικής διαδικασίας, με την ανεργία να φτάνει στο 25,7% και το 23,1% του πληθυσμού να ζει κάτω από το όριο της φτώχειας. Η εντατικοποίηση της εκμετάλλευσης της εργασίας γίνεται όλο και πιο σκληρή, μέσα από τις μειώσεις μισθών, τα vouchers, τα προγράμματα κοινωφελούς εργασίας, ενώ παράλληλα ανοίγονται νέες αγορές προς εκμετάλλευση με την ιδιωτικοποίηση ολοένα και περισσότερων αγαθών ή υπηρεσιών που ανήκουν στη δημόσια σφαίρα, όπως η ενέργεια, οι τηλεπικοινωνίες, η υγεία, η εκπαίδευση, τα λιμάνια, τα αεροδρόμια, οι δρόμοι.

Τίποτε απ’ όλα αυτά δεν είναι απλά αποτελέσματα των «μνημονίων που μας επιβάλλει η Μέρκελ» ή της αιμοδιψίας των «ξένων κερδοσκόπων», όπως φλυαρούν οι λαϊκιστές δημαγωγοί, δεξιοί κι αριστεροί. Οι κρίσεις, ή αλλιώς οι περιοδοί ύφεσης, είναι δομικό στοιχείο του καπιταλισμού και οι ανθρωπιστικές κρίσεις, οι οποίες είναι μόνιμες και διαχρονικές σε άλλα σημεία του πλανήτη, είναι ο τρόπος με τον οποίο τα αφεντικά αποφεύγουν τη μείωση των κερδών τους, μετακυλίνοντας το κόστος στους εργαζόμενους.

Τη στιγμή που οι ελληνικές τράπεζες έχουν ήδη δεχθεί πολλαπλές αναζωογονητικές ενέσεις, με την παροχή δημόσιου χρήματος στα αποθεματικά τους, οι πολίτες αντιμετωπίζονται από το κράτος μόνο με όρους καταστολής και ελεημοσύνης. Πώς αλλιώς εξηγείται αυτή η πρεμούρα φορέων όπως τα ΜΜΕ, η εκκλησία, και διάφορες ΜΚΟ, για να «καλύψουν» κατά τα άλλα υπαρκτές κοινωνικές ανάγκες μέσω της φιλανθρωπίας; Πώς αλλιώς θα μπορούσε να χαρακτηριστεί το περσινό επίδομα αλληλεγγύης, η χορήγηση δωρεάν λάμπτοπ (που τόνωσε αρκετά τον ζήρο συγκεκριμένων αλυσίδων καταστημάτων) ή το πρόσφατο νομοσχέδιο για την αντιμετώπιση της ανθρωπιστικής κρίσης;

Το νομοσχέδιο 4320/2015, λοιπόν, δηλώνεται πως προβλέπει ελαφρύνσεις για την αντιμετώπιση της κρίσης σε ζητήματα που σχετίζονται με τη σίτιση, τη στέγαση και τη ρευματοδότηση των σπιτιών. Ήδη στο πλαίσιο του έγιναν 261.423 αιτήσεις, προσφέροντας στο κράτος και μια ευκαιρία για χαρτογράφηση της φτώχειας. Θέτοντας κριτήρια τα οποία αποκλείουν τη μεγάλη πλειοψηφία της ελληνικής κοινωνίας, «προσφέρει» 300kWh δωρεάν ρεύμα, τη στιγμή που η μέση κατανάλωση ανά νοικοκυριό ανέρχεται στις 13.994kWh. Επίσης, επιδοτεί τους ενοικιαστές με 70 ευρώ κατ’ άτομο (με ετήσιο εισόδημα έως 2.400 ευρώ) ανά μήνα και 220 ευρώ για πολυμελή οικογένεια (6 άτομα με έως 6.000 εισόδημα). Αυτό σημαίνει στην πράξη πως ένα άτομο με εισόδημα π.χ. 2.000

ευρώ που πληρώνει νοίκι της τάξης των 200 ευρώ, παρά το ότι θα λαμβάνει επίδομα της τάξης των 70 ευρώ, θα πρέπει εν τέλει να εξασφαλίζει 1.560 ευρώ το χρόνο για τη στέγασή του. Θα του απομείνουν φυσικά 340 ευρώ για να αποπληρώσει για όλη την υπόλοιπη χρονιά τους λογαριασμούς του ρεύματος, του νερού, του τηλεφώνου, καθώς και τα έξοδα διατροφής του...

Επίσης, προβλέπονται κουπόνια σίτισης για 300.000 άτομα, μέσω της ειδικής κάρτας που εκδίδεται από την Εθνική Τράπεζα. Αυτό σημαίνει πως συγκεκριμένες συνεργαζόμενες με το κράτος επιχειρήσεις, συμπεριλαμβανομένης της Εθνικής, επιδοτούνται από αυτό ώστε ακόμη και σε συνθήκες φτώχειας να μη μένουν γεμάτα τα ράφια των καταστημάτων. Έτσι, από τη μία σχηματοποιείται το προσωπείο του κράτους πρόνοιας και από την άλλη ενισχύεται η κατανάλωση αλλά και η ηλεκτρονική καταγραφή της ικανοποίησης ακόμη και των πιο βασικών αναγκών. Σε όλο αυτό το θέατρο του παραλόγου συμμετέχουν και τα ΕΛΤΑ, διατυμπανίζοντας τη δωρεάν διανομή των σχετικών φυλλαδίων που συνοδεύουν την επικοινωνιακή καμπάνια της κυβέρνησης, ενώ στην πραγματικότητα επιβαρύνουν το φόρτο των ήδη χαμηλόμισθων εργαζομένων τους.

Τέλος, εξασφαλίζονται εικονικές διαγραφές χρεών για ελάχιστους δανειολήπτες από την Τράπεζα Πειραιώς. Η διαφημιστική καμπάνια με τίτλο «κίνηση αλληλεγγύης» του ομίλου Σάλλα, στην ουσία αποσυμφoreί την τράπεζα από ένα μέρος κόκκινων δανείων που δεν υπήρχε περίπτωση να αποπληρωθούν και συσσωρεύτηκαν τα προηγούμενα χρόνια, ενώ ταυτόχρονα σφίγγει όλο και πιο στενά η θηλιά στο λαιμό των υπόλοιπων δανειοληπτών. Έτσι, χαρίζεται μέρος καταναλωτικών δανείων, διακοποδανείων και πιστωτικών (και όχι

στεγαστικών) με ένα μικρό μέρος των χρημάτων που ουσιαστικά δωρίστηκε από το κράτος με τις ανακεφαλοποιήσεις των τραπεζών. Άλλωστε, ήταν οι τράπεζες που στηρίξαν, κατά τη διάρκεια των τελευταίων δεκαετιών, την ικανοποίηση του καταναλωτικού ονείρου των πρωτοκοσμικών μικροαστών, υποθηκεύοντας και υποβαθμίζοντας τη μελλοντική εργατική τους δύναμη. Πελώρια εξοχικά, αυτοκίνητα μεγάλου κυβισμού, ακριβά ρούχα συνέθεσαν τον ιστό της επιτυχίας, η οποία εξαγοράστηκε με την υπόσχεση της μελλοντικής εργασίας. Η φούσκα όμως αυτή κάποια στιγμή θα έσκαγε, με τις τράπεζες να γεμίζουν τα θησαυροφυλακιά τους με υποσχέσεις που ήταν αδύνατο να εκπληρωθούν, και το κράτος να αναλαμβάνει τη ζημιά μεταφέροντας το κόστος (που αλλού;) στους/στις εργαζόμενους/ες.

Εμείς, είτε θα παραμείνουμε οι χαμένοι της υπόθεσης είτε θα κινητοποιηθούμε παίρνοντας τις ζωές μας στα χέρια μας. Είτε θα συνεχίσουμε να επιτρέπουμε στους καπιταλιστές να διαμορφώνουν τις ανάγκες μας και θα αναθέτουμε στο κράτος τη διανομή των όσων παράγουμε προς όφελος των από πάνω, είτε θα αυτοοργανωθούμε στις γειτονιές, ορίζοντας εμείς τις ανάγκες αλλά και τους τρόπους με τους οποίους θα τις ικανοποιήσουμε. Κάθε δεκάρα μας στη μαύρη τρύπα του χρέους, κάθε έκφραση ευγνωμοσύνης προς το κράτος και το κεφάλαιο για τις παροχές-μπαλώματα που ήδη πληρώνουμε ακριβά είναι και μία μικρή υποχώρηση στον αγώνα για την κοινωνική χειραφέτηση.

Σ’ όλη αυτή την κατάσταση, θεωρούμε πρωτεύουσας σημασίας τη συλλογικοποίηση των προβλημάτων μας, καθώς και τη δημιουργία ρωγμών στην υλοποίηση των σχεδίων που έρχονται σε αντίθεση με τα συμφέροντα των καταπιεσμένων. Είτε προστατεύοντας οικογένειες από τις εξώσεις των τραπεζών, είτε διεκδικώντας μειώσεις στα ενοίκια, είτε καταλαμβάνοντας τα άδεια σπίτια, οι αγώνες ενάντια στη λογική που λέει πως όλα πουλιούνται και όλα αγοράζονται, στις σχέσεις εκμετάλλευσης και στην εξάρτηση από ετερόνομους θεσμούς (όπως το κράτος ή η εκκλησία), είναι αγώνες που μας αφορούν όλες και όλους.

Το κείμενο αποτελεί μέρος της συλλογικής μπροσούρας των καταλήψεων Αντιβίωση, Σαχίνη 3 και Acta et Verba, που τυπώθηκε στα πλαίσια της καμπάνιας υπέρ των καταλήψεων, που έλαβε χώρα την τρίτη εβδομάδα του Ιούνη του 2015 στην πόλη των Ιωαννίνων.

Το προφανές θα μας σκοτώσει

Ο ηγέτης, το τσακάλι, ο εργολάβος του μέλλοντος, το ένστολο γουρούνι, ο υιός ο εκλεκτός της Εκκλησίας που πλένει μ’ αγιασμό τα ωχρά του δόντια και κάνει μάθημα αγγλικών κατ’ οίκον ή και δημοκρατίας, αθέατοι τοίχοι και σάπιες προσωπίδες που χωρίζουν τον άνθρωπο από τους άλλους τους ανθρώπους τον άνθρωπο από τον ίδιο, καταρρέουν. σε μία αχανή στιγμή καθώς για λίγο νιώθουμε τη χαμένη ενότητά μας.

~ Οκτάβιο Παζ, Ηλιόπετρα (στίχοι 350-355)

Μερικοί άνθρωποι έχουν ανάγκη να είναι δυστυχημένοι. Ακόμη και να μην έχουν ποτέ συναντηθεί μαζί της, θα τη βρουν τη δυστυχία σε οποιαδήποτε κατάσταση. Δεν καταλαβαίνουν ότι είναι τόσο λίγος ο χρόνος για τον καθένα μας σ’ αυτήν την παράξενη ζωή για να προλάβουμε να ολοκληρωθούμε; Κι ότι το να σπαταλάμε τη ζωή μας έτσι είναι σχεδόν ασυγχώρητο; Κι ότι δεν υπάρχει ποτέ τρόπος ν’ ανακτήσουμε όσα θα χαθούν μ’ αυτόν τον τρόπο για πάντα;

Αυτοί που καταπιέζουν τις επιθυμίες τους το κάνουν επειδή οι επιθυμίες τους είναι τόσο αδύναμες, ώστε μπορούν να καταπιεστούν. Η ενεργητικότητα είναι μια αιώνια απόλαυση, κι αυτός που επιθυμεί αλλά δεν ενεργεί πάσχει από θανάσιμη αρρώστια.

Μερικές φορές είναι απαραίτητο να θυμίζουμε τα αυτονόητα: Ο καταναλωτισμός έχει εκλαϊκεύσει και εξαπλώσει παντού τη δημοκρατία του σουπερμάρκετ, όπου ο πολίτης διαθέτει τη μεγαλύτερη ελευθερία επιλογής υπό τον όρο να καταβάλλει το αντίτιμο κατά την έξοδο από το κατάστημα. Οι παλιές ιδεολογίες έχουν χάσει το ουσιαστικό τους περιεχόμενο κι έχουν καταντήσει διαφημιστικά χαρτοφυλάκια που εξυπηρετούν τους εκλεγμένους πολιτικούς να πολλαπλασιάσουν την πελατεία και την εξουσία τους. Η πολιτική, είτε αριστερή θέλει να λέγεται είτε δεξιά, δεν είναι παρά ένα σύστημα πελατειακό, όπου οι εκλεγμένοι προάγουν τα προσωπικά τους συμφέροντα κι όχι αυτά των πολιτών που υποτίθεται πως εκπροσωπούν. Τα κράτη σήμερα είναι πλέον σκέτοι υπηρέτες της δικτατορίας των τραπεζών και των πολυεθνικών. Η δικτατορία τους διαφέρει από τις παραδοσιακές δικτατορίες γιατί δεν έχει ούτε πρόσωπο ούτε όνομα. Απαρτίζεται από ένα δαιδαλώδες σύστημα υπαλλήλων και νομικών εκπροσώπων και τα παραθυράκια του νόμου είναι ο στρατός της. Θα μπορούσε να παρομοιαστεί σαν μία διαδραστική Λερναία Ύδρα. Δύσκολος ο αγώνας εναντίον τους, αλλά το ανθρώπινο είδος αναπτύχθηκε γιατί ανέκαθεν θεωρούσε τις προκλήσεις και τις δυσκολίες σαν ένα βήμα προς την εξέλιξή του.

Είμαστε μάρτυρες της κατάρρευσης ενός συστήματος θεμελιωμένου στην ακόρεστη εκμετάλλευση του ανθρώπου και της φύσης. Βρισκόμαστε σε μια οικονομία που καταστρέφεται καταστρέφοντας τον πλανήτη. Πώς επιτυγχάνουν το στόχο τους οι αντίπαλοί μας; Συχνά ενσταλάζουν στο μυαλό μας μια παράλογη πίστη στην παντοδυναμία τους. Ενεργοποιούν το αντανακλαστικό του φόβου ότι ο παλιός κόσμος είναι αήττητος, την ώρα που ο κόσμος αυτός καταρρέει ολοσχερώς.

Είμαστε έρμια των διαχειριστών της χρεωκοπίας, που βιάζονται να στραγγίξουν και την τελευταία σταγόνα γρήγορου κέρδους με την υπερεκμετάλλευση των πολιτών, των πολιτών

που καλούνται να γεμίσουν, με αντάλλαγμα μια ζωή ολόενα και πιο επισφαλής.

Είμαστε άραγε διατεθειμένοι να προσφέρουμε τις δυνάμεις μας για να ανακουφίσουμε τη χρεωκοπία ενός κράτους που όχι μόνο δεν υπηρετεί πια τους πολίτες αλλά ως βρυσκόλακας τους ρουφά το αίμα για να ταΐσει τα πλοκάμια του παγκόσμιου τραπεζικού κήτους;

Δεν είναι τίποτα να πεθάνεις.

Είναι τρομακτικό να μη ζεις.

Να δεις τον Κόσμο σε έναν κόκκο άμμου, και τον Ουρανό σ’ ένα αγριολούλουδο, να κρατήσεις το Άπειρο στην παλάμη σου και την Αιωσιότητα σε μια ώρα.

Η επιβίωση είναι για τα ζώα. Η ζωή είναι για τους ανθρώπους

"14 σημεία για τους άνθρακες και το θησαυρό"

1 Η φωτιά στις εγκαταστάσεις της "Γενικής Ανακυκλώσεως" στον Ασπρόπυργο στις αρχές Ιουνίου δημιούργησε για μέρες μια αποπνικτική κατάσταση σε ολόκληρη τη Δυτική Αττική. Η δημόσια συζήτηση περιορίστηκε κυρίως γύρω από το ζήτημα του κινδύνου για την υγεία των κατοίκων εξαιτίας της μόλυνσης του ατμοσφαιρικού αέρα πάνω από την πόλη.

2 Αυτό που καιγόταν για μέρες, όμως, στον Ασπρόπυργο, δεν ήταν απλώς "σκουπίδια" και τα σκουπίδια δεν είναι ένα ανεπιθύμητο υποπροϊόν της καπιταλιστικής παραγωγής ή ένα αναπόφευκτο υπόλειμμα της κατανάλωσης μέσα στον καπιταλισμό. Τα σκουπίδια είναι μέρος της παραγωγής και της κατανάλωσης, συμπεριλαμβάνουν χρήσιμα υλικά και πρώτες ύλες και πρέπει να βρεθεί τρόπος να επιστρέψουν στην παραγωγή.

3 Η διαχείριση των απορριμμάτων συγκεντρώνει, και πάντοτε συγκεντρώνει, το ενδιαφέρον των καπιταλιστών. Η χασούρα της πρώτης ύλης κατά τη βιομηχανική παραγωγή ήταν κάτι που επηρέαζε το ύψος της παραγωγής των εργοστασίων (μαζί, φυσικά, με τη συμπεριφορά του εργάτη). Το ποσοστό χασούρας της κάθε πρώτης ύλης, ειδικά εκείνων που βρίσκονταν σε στενότητα, καθοδήγησε τη βιομηχανική έρευνα προς νέα υλικά με υψηλότερο ποσοστό χρησιμότητας, αλλά και προς την επανάχρηση των υπολειμμάτων.

4 Στον προβιομηχανικό κόσμο η έννοια του σκουπιδιού δεν υπάρχει. Ο ολιστικός τρόπος σκέψης του παλιού ανθρώπου, μέσα σε ένα περιβάλλον περιορισμένων πόρων, διασφαλίζει ότι τίποτα δεν πάει χαμένο: πώς να μη μνημονεύσει κανείς τις υπερυψωμένες ξύλινες τουαλέτες της Ινδικής υπαίθρου, κάτω από τις οποίες συχναζόν τα γουρουνία του αγροκτήματος;

5 Στον παλιό βιομηχανικό κόσμο αυτή η νοοτροπία παρέμεινε εν πολλοίς μέσα στο εργοστάσιο, στο χώρο της παραγωγής δηλαδή, ενώ στο χώρο της κατανάλωσης παράγονταν ασύμφορες στρεβλώσεις. Γράφει ο θείος Κάρολος στον τρίτο τόμο του Κεφαλαίου (1894): "Με τον κεφαλαιοκρατικό τρόπο παραγωγής πλαταίνει η χρησιμοποίηση των απορριμμάτων της παραγωγής και της κατανάλωσης· με τα πρώτα εννοούμε τα απολειφάδια της βιομηχανίας και της γεωργίας. Με τα τελευταία εννοούμε από τη μια τα απορρίμματα που προέρχονται από τη φυσική εναλλαγή της ύλης του ανθρώπου κι από την άλλη τη μορφή που παίρνουν τα αντικείμενα της κατανάλωσης μετά την κατανάλωσή τους. Απορρίμματα λοιπόν της παραγωγής είναι στη χημική βιομηχανία τα παραπροϊόντα, που στις μικρές παραγωγικές βαθμίδες πάνε χαμένα· τα λιμαδούρια από το σίδηρο που αποτρίβονται στη μηχανουργία και ξαναμπαινούν σαν πρώτη ύλη στην παραγωγή του σιδήρου κλπ. Απορρίμματα της κατανάλωσης είναι τα φυσικά περιττώματα των ανθρώπων, τα απομεινάρια των ρούχων με τη μορφή των κουρελιών κλπ. Τα απορρίμματα της κατανάλωσης είναι σημαντικότερα για τη γεωργία. Σχετικά με τη χρησιμοποίησή τους γίνεται στην κεφαλαιοκρατική οικονομία μια τεράστια σπατάλη· στο

Η διαχείριση των απορριμμάτων συγκεντρώνει, και πάντοτε συγκεντρώνει, το ενδιαφέρον των καπιταλιστών. Η χασούρα της πρώτης ύλης κατά την βιομηχανική παραγωγή ήταν κάτι που επηρέαζε το ύψος της παραγωγής των εργοστασίων.

Λονδίνο, λ.χ. δεν ξέρουν τίποτε άλλο καλύτερο να κάνουν με το λίπασμα των 4,5 εκατομμυρίων ανθρώπων παρά να το χρησιμοποιούν με τεράστια έξοδα για να μολύνουν τον Τάμεση".

6 Η καπιταλιστική θρησκεία της διαμεσολάβησης μπορεί να απομάκρυνε τον μέσο άνθρωπο από την παραγωγή των αγαθών που καταναλώνει για να ζήσει και να τον αλλοτρίωσε από το προϊόν της εργασίας του, αλλά τον έκανε σε αντάλλαγμα μέλος μιας νέας εκκλησίας, αυτής των καταναλωτών. Στο δυτικό κόσμο η αξία της κατανάλωσης αντικατέστησε την αξία της χρήσης· η κατανάλωση είναι το νόημα της ζωής. Αυτός είναι ένας απ' τους λόγους που τα προϊόντα δεν έχουν διάρκεια, που η ζήτηση δεν μειώνεται καθώς πλησιάζουμε στον κορεσμό της ανάγκης, όπως θα ήθελε η κυρίαρχη πολιτική οικονομία: ανάγκη είναι πια η ίδια η κατανάλωση. (Ένας άλλος λόγος είναι η ποιότητα των πρώτων υλών, που πέφτει για να συμπιεστεί το κόστος της παραγωγής).

7 Σ' ένα τέτοιο περιβάλλον, όσοι έχουν ανοιχτά τα μάτια καθώς παρακολουθούν την πορεία του εμπορεύματος, βλέπουν στα σκουπίδια τις πρώτες ύλες που περιέχουν και τις ευκαιρίες πλουτισμού που υπόσχονται. Αρκεί, βέβαια, να υπάρχει ένας μηχανισμός μείωσης του κόστους της διαχείρισης των απορριμμάτων για τον επιχειρηματία που είδε την ευκαιρία. Κανένα πρόβλημα, όμως: η ανακύκλωση είναι μια αγορά ή μαύρη ή κρατικά επιχορηγούμενη.

8 Αν οι άνθρωποι ασχολούνταν με τα πράγματα που πετούν στα σκουπίδια όσο ασχολούνται να εγκυλούν τους δημό-

χους που ψηφίζουν για την αδυναμία τους να τα μαζέψουν σωστά, θα γλίτωναν, ίσως, από το κόστος που τελικά αναλαμβάνουν ως φορολογούμενοι για τη διαχείριση των σκουπιδιών. Όμως όταν ο τελειωμένος (δηλαδή: ο ολοκληρωμένος ή ο ανεπιστρεπτι) καταναλωτής φτάνει η στιγμή να ξεφορτωθεί ένα προϊόν για να φορτωθεί ένα άλλο, δεν καταλαβαίνει ότι παράγει ένα δημόσιο πρόβλημα που κοστίζει για ν' αντιμετωπιστεί.

9 Αυτό το κόστος το αναλαμβάνει το δημόσιο στις διάφορες μορφές του, πάλι δηλαδή οι καταναλωτές της λιανικής ως φορολογούμενοι. Στην περίπτωση που εξετάζουμε, οι εγκαταστάσεις της "Γενικής Ανακυκλώσεως" στον Ασπρόπυργο, αλλά και στη βιομηχανική περιοχή των Ιωαννίνων, χρηματοδοτούνται από το ελληνικό δημόσιο άμεσα και έμμεσα, καθώς οι συμβάσεις λίζινγκ με τις "συστημικές τράπεζες" πληρώνονται επίσης από το κράτος. Άθροισμα για τα δυο σχετικά καινούργια εργοστάσια: περίπου 7 εκ. ευρώ κρατικής επιχορήγησης για "επένδυση" 26 εκ. Επιπλέον, η εταιρεία χρησιμοποιεί δημοσίους πόρους (χωματερή, δημοτικά απορριματοφόρα κλπ.), πληρώνει όποτε θέλει (βλ. περίπτωση νομού Λαρίσης), ενώ δεν πληροί τις περιβαλλοντικές προδιαγραφές (κάτι που μοιάζει ανέκδοτο για όποιον έχει την παραμικρή ιδέα του τι σημαίνει βιομηχανική περιοχή Ασπρόπυργου).

10 Η συνταγή συμπληρώνεται με μόλις εργατική εκμετάλλευση, κατά προτίμηση μεταναστών εργατών. Οι "τυχεροί" που αντί να τσουλάνε καρτσάκια στους δρόμους της πόλης εργάζονται σε μια καθόλα ευπόληπτη εταιρεία μένουν απλήρωτοι, εκ-

βιάζονται, αποκλείονται κι όταν αντιδράσουν η δημόσια δύναμη είναι εκεί για να καθαρίσει για λογαριασμό του εργοδότη. Κάπως έτσι τα ΜΑΤ αντιμετώπισαν την πρόσφατη απεργία των εργαζόμενων της "Γενικής Ανακυκλώσεως".

11 Καμιά φορά, η εργατική εκμετάλλευση παίρνει τραγικές διαστάσεις. 31 Ιούλη 2009: "Ένα ακόμη εργοδοτικό έγκλημα, με θύμα έναν άτυχο μετανάστη από το Μπαγκλαντές, τον 46χρονο Γκούλαφ Μίαχ (Gulaf Miah), έγινε την περασμένη Παρασκευή, στον Ασπρόπυργο, στην εταιρεία «Γενική Ανακυκλώσεως Κτηματική Ξενοδοχειακή ΑΕ». Ο μετανάστης έμεινε «θαμμένος» κάτω από τόνους πεπιεσμένου ανακυκλώσιμου υλικού (χαρτιού) για περίπου δύο μέρες! Τελευταία φορά που κάποιος είδε ζωντανό τον Γκ. Μίαχ ήταν ένας εργοδηγός της εταιρείας στις 10.30 το πρωί της Παρασκευής. Η μέρα αυτή είναι και η πιο πιθανή για το θάνατό του, αφού από τότε δεν έδωσε σημεία ζωής. Κανείς δεν αναζήτησε το μετανάστη, μέχρι που η οικογένειά του έκανε δήλωση εξαφάνισης του την επόμενη μέρα, Σάββατο 1 του Αυγούστου, στο Αστυνομικό Τμήμα Ασπρόπυργου! Ο μετανάστης αναζητήθηκε και τελικά βρέθηκε από εργαζόμενους, σε χώρο της επιχείρησης στο προαύλιο, προχτές, Κυριακή 2 του Αυγούστου, σε όρθια θέση, συνθλιμμένος από τόνους πεπιεσμένου υλικού. Το πώς βρέθηκε εκεί ο εργάτης και πώς ακριβώς συνέβη το ατύχημα παραμένει άγνωστο".

12 Επικοινωνιακοί λόγοι επιβάλλουν σε εταιρείες όπως η "Γενική Ανακυκλώσεως" να επενδύουν σε διάφορων ειδών χρήσιμους ηλίθιους: όποια πέτρα κι αν σηκώσεις, από τις "οικολογικές" καμπάνιες ως τα δημοφιλή αθλητικά σωματεία, οι αδελφοί Λαζόπουλοι βρίσκονται από κάτω.

13 Το αναπτυξιακό μοντέλο της Αττικής απαιτεί την ύπαρξη ενός απόπατου που επιλέγουν οι κυρίαρχοι μέσα απ' τις διαδικασίες πολεοδομικού σχεδιασμού. Κάτι τέτοιο είναι ο διαχρονικός ζόφος του Ασπρόπυργου και του ευρύτερου Θριάσιου Πεδίου.

14 Στην πραγματικότητα, όμως ο απόπατος είναι παντού - περίπου όπως το έλεγε πριν σαράντα τόσα χρόνια ο Μάριος Χάκκας στον "Μπιντέ" του: "Με τέτοιες σκέψεις τράβηξα το καζανάκι και μετά πήγα στο παράθυρο ν' αναπνεύσω λιγάκι, ν' ακούσω τον ήχο της πόλης. Από παντού ερχόταν ένας παράξενος θόρυβος. Δεν ήταν ο γνωστός θόρυβος απ' τ' αυτοκίνητα. Άλλου είδους αυτός: Ένα επίμονο πλατς-πλατς σκέπαζε κάθε άλλη βοή. Έσθησα το αυτί και κατάλαβα. Όλο το λεκανοπέδιο της Αττικής είχε μεταβληθεί σ' ένα απέραντο μπιντέ κι είχαμε καθίσει όλοι επάνω και πλενόμασταν, πλενόμασταν, πλενόμασταν, ενώ εκατοντάδες χιλιάδες καζανάκια χύνοντας καταρράκτες νερού, χαιρετούσαν την πρόδοό μας..."

π.

Αμερικανικός εφιάλτης

Συνέντευξη με μέλη της αναρχικής κολεκτίβας CrimethInc. για την εξέγερση στη Βαλτιμόρη των ΗΠΑ

Οι πρόσφατες ταραχές στη Βαλτιμόρη αλλά και στο Φέργκιουσον, μ' αφορμή τις δολοφονίες νεαρών μαύρων από αστυνομικούς, μας θύμισαν τις βαθιές δομικές κοινωνικές ανισότητες της ναυαρχίδας του καπιταλιστικού συστήματος, των Ηνωμένων Πολιτειών της Αμερικής. Στις μητροπόλεις του αμερικανικού ονείρου, εδώ και πολλές δεκαετίες εξελίσσεται στην πραγματικότητα ο αμερικανικός εφιάλτης του σκληρού καπιταλισμού: ένα εκρηκτικό μείγμα βάνουσης εργατικής εκμετάλλευσης, φυλετικών διακρίσεων, δομικής φτώχειας, έλλειψης θεμελιωδών αγαθών για μεγάλο κομμάτι του πληθυσμού και, βέβαια, νόθας πολιτικής εκπροσώπησης.

Η Βαλτιμόρη είναι η μεγαλύτερη πόλη της πολιτείας του Μέριλαντ, με πληθυσμό 620.000 στην ίδια την πόλη και 2,7 εκατ. στην ευρύτερη μητροπολιτική περιοχή. Έχει υπάρξει σημαντικό λιμάνι και έδρα βαριάς βιομηχανίας. Και εδώ, όπως και σε άλλες πόλεις της "Ζώνης της Σκουριάς" (Rust Belt) του βιομηχανικού βορρά των ΗΠΑ, την πρώτη εικοσαετία μετά τον β' παγκόσμιο πόλεμο άλλαξε ριζικά η φυλετική σύνθεση του πληθυσμού. Η θέσπιση της πολιτικής της ενσωμάτωσης το 1957 οδήγησε στην (όχι αναίμακτη) Λευκή Έξοδο (White Flight) προς τα προάστια, αφήνοντας το κέντρο της πόλης στα φτωχότερα στρώματα των μαύρων. Είναι χαρακτηριστικό ότι το γυμνάσιο Γκάρισον, όχι μακριά απ' το επίκεντρο των πρόσφατων ταραχών, είχε 2.504 λευκούς και 12 μαύρους μαθητές το 1957, ενώ δέκα χρόνια αργότερα είχε 297 λευκούς και 1.263 μαύρους.

Στη Βαλτιμόρη, όπως και σε πολλές ακόμη μητροπολιτικές περιοχές των ΗΠΑ, το κέντρο της πόλης δεν "εξευγενίστηκε", αλλά απλώς έγινε φτωχότερο τα τελευταία 50 χρόνια: σύμφωνα με μια πρόσφατη έρευνα του City Observatory, που αξιοποιεί στοιχεία της αμερικανικής στατιστικής υπηρεσίας, το 1970 υπήρχαν 38 γειτονιές όπου πάνω απ' το 30% των κατοίκων ζούσε κάτω απ' το όριο της φτώχειας, ενώ το 2010 υπήρχαν 55. Σε 27 απ' αυτές, η συγκέντρωση της φτώχειας βρίσκεται πάνω από το 30% εδώ και σαράντα χρόνια. Άλλες 28 γειτονιές αύξησαν σ' αυτά τα χρόνια το ποσοστό φτώχειας σε άνω του 30%. Μόνο μία γειτονιά που το 1970 είχε ποσοστό φτώχειας άνω του 30% είχε το 2010 ποσοστό μικρότερο του 15%. Σύμφωνα με τα ίδια στοιχεία, οι φτωχοί μειώθηκαν αριθμητικά στο κέντρο της Βαλτιμόρης από 71.000 περίπου σε 52.500 μεταξύ 1970-2010, διευρύνθηκε όμως γεωγραφικά η συγκεντρωμένη φτώχεια, μαζί με τα προβλήματα που τη συνοδεύουν: λιγιστές θέσεις εργασίας, προβληματικές συγκοινωνίες, μειωμένοι πόροι για τη χρηματοδότηση των δημόσιων αγαθών (νερό, ρεύμα, εκπαίδευση κλπ.) - και βέβαια, την κομβική για τις ΗΠΑ φυλετική διάκριση: τα τρία τέταρτα των κατοίκων γειτονιών με συγκεντρωμένη φτώχεια στις μητροπολιτικές περιοχές των ΗΠΑ ήταν το 2010 Αφροαμερικανοί και Λατινοαμερικανοί.

Σύμφωνα με μια επεξεργασία του Ινστιτούτου του Brookings σε στοιχεία της στατιστικής υπηρεσίας, ένας στους πέντε φτωχούς της Βαλτιμόρης ζει σε γειτονιές ακραίας φτώχειας (με φτώχεια άνω του 40%): οι περιοχές με ποσοστό φτώχειας άνω του 20% σχεδόν ταυτίζονται μ' εκείνες που έχουν αφροαμερικανικό πληθυσμό άνω του 75%: οι μαύροι έχουν χαμηλότερο επίπεδο εκπαίδευσης και διπλάσια ανεργία απ' τους λευκούς: το 41,6% των μαύρων παιδιών ζουν σε συνθήκες φτώχειας, έναντι του 13,7% των λευκών. Αυτά σε μια πόλη που, κατά τ' άλλα, σύμφωνα με

τα ίδια στοιχεία, είναι έβδομη μεταξύ των 35 μεγαλύτερων μητροπολιτικών περιοχών των ΗΠΑ σ' ό,τι αφορά το κατά κεφαλήν εισόδημα (54.500 δολάρια), δεύτερη στο διάμεσο εισόδημα των μαύρων νοικοκυριών (48.000 δολάρια), ενώ ο μέσος ετήσιος μισθός είναι 16,6% υψηλότερος από το σύνολο της χώρας. Όμως τα εύπορα νοικοκυριά έχουν εισόδημα 12 φορές μεγαλύτερο απ' τα φτωχά νοικοκυριά...

Δεν είναι πρώτη φορά που η Βαλτιμόρη γνωρίζει μια εξέγερση: τον Απρίλιο του 1968, μετά τη δολοφονία του Μάρτιν Λούθερ Κινγκ, η πόλη θα ζήσει ανάλογα γεγονότα, τα οποία επιλύει ο ελληνικής καταγωγής ρεπουμπλικάνος κυβερνήτης του Μέριλαντ Σπίρο Άγκνιου με σιδηρά γροθιά: η πόλη κηρύσσεται σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, καλείται η εθνοφρουρά, ο αμερικανικός στρατός εσωτερικού δηλαδή, και περίπου 11.500 στρατιώτες αναπτύσσονται στην πόλη μαζί με περίπου 2.500 αστυνομικούς. Στις 8 ημέρες των ταραχών, 6 άνθρωποι χάνουν τη ζωή τους, 700 τραυματίζονται και 5.800 συλλαμβάνονται (οι 3.500 απ' αυτούς για παραβίαση απαγόρευσης κυκλοφορίας).

Μετά τα γεγονότα της Βαλτιμόρης, ο αποφασιστικός Άγκνιου εκλέγεται αντιπρόεδρος των ΗΠΑ με πρόεδρο τον Ρίτσαρντ Νίξον. Το 1973 παραιτείται από το αξίωμα του αντιπρόεδρου, αφού έχει κατηγορηθεί για δωροδοκία και φοροδιαφυγή την εποχή που ήταν κυβερνήτης του Μέριλαντ...

Με τη βοήθεια της αναρχικής κολεκτίβας CrimethInc. επιχειρούμε σ' αυτό το φύλλο μια αποτύπωση των πρόσφατων γεγονότων της Βαλτιμόρης μακριά απ' τις θεαματικές και τρομολαγνικές προσεγγίσεις των κυρίαρχων μέσων ενημέρωσης, που και στην Ελλάδα διάλεξαν ν' ασχοληθούν με τον καπνό κι όχι με τη φωτιά που τον προκαλεί.

Η αναρχική κολεκτίβα CrimethInc. απάντησε στις ερωτήσεις της Απατρης, προτάσσοντας την εξής εισαγωγική παρατήρηση: "Αν και η συλλογικότητά μας περιλαμβάνει ανθρώπους με ποικίλες καταγωγές και μορφωποιούμε τις ιδέες μας μέσα από διαρκή διάλογο, είναι σημαντικό να πούμε ότι αυτές οι απαντήσεις δίνονται κυρίως από λευκούς αναρχικούς που είναι ενεργοί σ' αυτές τις μάχες, αλλά όχι κεντρικά τοποθετημένοι σ' αυτές. Στο Φέργκιουσον, μερικοί απ' τους πρώτους λευκούς που ενεπλάκησαν στις συγκρούσεις με την αστυνομία ήταν αναρχικοί: αλλά είμαστε σε μια παράξενη θέση, συχνά εκτός των κοινοτήτων που ξεγείρονται και διατηρούμε κάποιο φυλετικό προνόμιο ακόμη κι όταν οι αρχές (και οι εύπιστοι, πατερναλιστές φιλελεύθεροι) προσπαθούν να κατηγορήσουν εμάς στη θέση των ξεγεγερμένων κοινοτήτων. Η άποψή μας γι' αυτά τα γεγονότα θα είναι χρήσιμη σε αναρχικούς σε άλλα μέρη του κόσμου, αλλά βέβαια δεν είναι η μόνη εκδοχή για το τι συμβαίνει. Για να καταλάβει κανείς πλήρως αυτές τις μάχες, είναι σημαντικό να ακούσει τους μαύρους που βρίσκονται στο επίκεντρό τους".

Θα θέλαμε μια σύντομη περιγραφή των πρόσφατων γεγονότων στη Βαλτιμόρη, που πυροδοτήθηκαν απ' τον φόνο του Φρέντι Γκρέι απ' την αστυνομία.

Στις 12 Απριλίου, ο Φρέντι Γκρέι συνελήφθη, αν και δεν είχε παραβεί τον νόμο. Τραυματίστηκε καθώς τον μετέφεραν στη φυλακή και του αρνήθηκαν την κατάλληλη ιατρική φροντίδα. Πέθανε στις 19 Απριλίου εξαιτίας αυτών των τραυματισμών.

Το απόγευμα του Σαββάτου 26 Απριλίου, έγινε μια νόμιμη διαμαρτυρία. Κατέληξε σε πορεία που κατέστρεψε μερικά οχήματα της αστυνομίας και συγκρούστηκε με μεθυσμένους, ρατσιστές οπαδούς. Η αστυνομία δημιούργησε μια ελεγχόμενη περίμετρο, αλλά μέσα σ' αυτό το χώρο οι διαδηλωτές αφέθηκαν ελεύθεροι να καταστρέψουν αγαθά για μερικές ώρες. Αυτό είναι ένα πολύ σπάνιο φαινόμενο στις ΗΠΑ.

Τη Δευτέρα 28 Απριλίου, ένα μήνυμα κυκλοφόρησε μέσω των social media μεταξύ μαθητών του λυκείου, το οποίο καλούσε για μια "Κάθαρση" το ίδιο απόγευμα σε ένα εμπορικό κέντρο της Βαλτιμόρης - αναφορά σε μια χολιγουντιανή ταινία στην οποία οι νόμοι και η αστυνόμευση αναστέλλονται (στυμ: Πρόκειται για το θρίλερ "Η Κάθαρση" ("The Purge") του Τζέιμς Ντε Μονακό, του 2013, όπου κάπου στο μέλλον ένα ολοκληρωτικό καθεστώς αναστέλλει όλες τις κρατικές λειτουργίες για 12 ώρες το χρόνο, με στόχο την ενδυνάμωση της οικονομίας και την κατάρρευση των ποσοστών εγκληματικότητας και ανεργίας...). Σ' αυτό το εμπορικό κέντρο βρίσκεται ο κεντρικός σταθμός λεωφορείων όπου μετεπιβιβάζονται οι μαθητές που πηγαίνουν και φεύγουν απ' το σχολείο. Η Βαλτιμόρη δεν έχει σχολικά λεωφορεία: τα παιδιά χρησιμοποιούν τις δημόσιες συγκοινωνίες. Η αστυνομία προληπτικά έκλεισε το εμπορικό κέντρο, πλημμύρισε τους δρόμους με αστυνομικούς με εξοπλισμό μάχης και διέκοψε τις δημόσιες συγκοινωνίες, σταματώντας τα λεωφορεία και αναγκάζοντας όλους να αποβιβαστούν. Σ' αυτή την έντονη κατάσταση, χωρίς να έχουν πού να πάνε, οι νέοι άρχισαν να συγκρούονται με την αστυνομία, με νεανικό απείρισκτο θάρρος. Σε τουλάχιστον μια περίπτωση, καταγράφηκε αστυνομικό να πετάνε πέτρες πίσω στα παιδιά.

Μέχρι το βράδυ, είχαν ξεσπάσει ταραχές και φωτιές σ' όλη την πόλη, και σε κάποιες απ' τις πιο λευκές γειτονιές. Πάνω από 100 αυτοκίνητα πυρπολήθηκαν, πολλά απ' αυτά περιπολικά και πάνω από δέκα κτίρια κήκαν, με πιο διάσημο το φαρμακείο CVS στη διασταύρωση των λεωφόρων Πεν και Νορθ. Τα εμπορικά μέσα ενημέρωσης προέβαλαν ζωντανές εικόνες πλιάτσικου από ελικόπτερα, με τους παρουσιαστές να κλαίει και να οδύρονται για τις απώλειες, ενώ περιέγραφαν όσους έκαναν πλιάτσικο λες κι ήταν τέρατα.

Ο δήμαρχος κήρυξε κατάσταση έκτακτης ανάγκης, κάλεσε αστυνομία απ' όλη την πολιτεία μαζί με την Εθνοφρουρά και ανακοίνωσε απαγόρευση κυκλοφορίας για επτά μέρες. Το υπερφορτωμένο δικαστικό σύστημα δεν μπορούσε να αντιμετωπίσει όλους τους συλληφθέντες, κι έτσι ορισμένοι αφέθηκαν ελεύθεροι χωρίς κατηγορίες.

Την Τρίτη 29 Απριλίου, η πόλη έβραζε. Στα μέσα μαζικής μεταφοράς, άκουγες ανθρώπους που περηφανεύονταν για το πλιάτσικο, κυρίως βασικών καταναλωτικών αγαθών. Διάφοροι μάρτυρες είπαν ότι υπήρχε μια αίσθη-

ση στον αέρα της Βαλτιμόρης ότι "κάναμε αυτό που έπρεπε να κάνουμε". Έγιναν δραστηριότητες καθαριότητας με στήριξη οργανισμών της κοινότητας, όπως στο Λονδίνο το 2011 και ειρηνοποιοί βγήκαν στο δρόμο προσπαθώντας να αποσοβήσουν περαιτέρω συγκρούσεις και ταραχές.

Είναι σημαντικό να τονίσουμε ότι επειδή το μεγαλύτερο μέρος του πληθυσμού της Βαλτιμόρης είναι μαύροι, υπήρχαν μαύροι σε όλες αυτές τις διαφορετικές αντιδράσεις - μαύροι πολιτικοί, μαύροι ειρηνοποιοί, μαύροι αστυνομικοί, μαύροι οργανωτές της κοινότητας, μαύροι καταστηματαρχές, μαύροι ταραχοποιοί.

Την Τρίτη, αφού τα σχολεία ήταν κλειστά, η Red Emma (ο κυριότερος αναρχικός χώρος στην πόλη), παρείχε χώρο για τα παιδιά που δεν ήταν στο σχολείο και για άστεγους νεολαίους από ένα άσυλο που καταστράφηκε στις ταραχές. Μαζεύτηκε και διανεμήθηκε δωρεάν φαγητό από οργανώσεις σε άλλες γειτονιές - κυρίως εκκλησιαστικές οργανώσεις, που παίζουν ρόλο στα πολιτικά πράγματα της Βαλτιμόρης, αλλά και στη ριζοσπαστική πολιτική. Η διασταύρωση Πεν και Νορθ, όπου είχε καεί το CVS, έγινε ο κατεξοχήν χώρος συγκέντρωσης διαδηλωτών που επιζητούσαν τη σύγκρουση - κάτι ανάλογο είχε γίνει στο Φέργκιουσον, όπου ο κόσμος μαζευόταν γύρω απ' το QuikTrip που είχε καεί την πρώτη νύχτα των ταραχών. Η απαγόρευση κυκλοφορίας επιβλήθηκε βίαια στις 10 μμ: ο κόσμος αντιστάθηκε στην αστυνομία, αλλά καμία σχέση με ό,τι είχε συμβεί τη Δευτέρα.

Την Τετάρτη 30 Απριλίου, πολλές ομάδες κάλεσαν σε πορείες, αν και η κατάσταση έκτακτης ανάγκης απαγόρευε τις δημόσιες συναθροίσεις: όλες αυτές οι πορείες έλαβαν άδεια την τελευταία στιγμή, αναγνωρίζοντας την επιρροή των διαδηλωτών. Η πορεία που έγινε τελικά, με επικεφαλής μαύρους νέους, ήταν η μεγαλύτερη στην Βαλτιμόρη εδώ και πολύ καιρό, αν και υπερκεράστηκε από τις πορείες που ακολούθησαν την Παρασκευή και το Σάββατο. Η πορεία συμμορφώθηκε με την απαίτηση της αστυνομίας να μην παραιμείμι μπροστά στο Δημαρχείο, επέστρεψε στο σιδηροδρομικό σταθμό Πεν και διαλύθηκε γύρω στις 9, ώστε ο κόσμος να επιστρέψει πριν την απαγόρευση κυκλοφορίας. Επακολούθησαν συγκρούσεις στη διασταύρωση Πεν και Νορθ, μετά την απαγόρευση.

Κι άλλες διαδηλώσεις προγραμματίστηκαν για τις 1 και 2 Μαΐου: αναμενόταν να προσελκύσουν κόσμο από τις κοντινές πόλεις και μάλλον να γίνουν ξανά συγκρουσιακές. Όμως το πρωί της Πρωτομαγιάς η (στυμ: μαύρη) εισαγγελέας Μόσμπι ανακοίνωσε ότι θα απαγγελθούν κατηγορίες σε 6 αστυνομικούς ως αποτέλεσμα του θανάτου του Φρέντι Γκρέι: ένας απ' αυτούς κατηγορείται μάλιστα για ανθρωποκτονία. Αυτό είναι πολύ ασυνήθιστο στις ΗΠΑ, όπου η αστυνομία σκοτώνει εκατοντάδες ανθρώπους κάθε χρόνο, συνήθως χωρίς καμιά συνέπεια.

► Την Πρωτομαγιά έγιναν πορείες χωρίς άδεια σε όλη την πόλη ως αργά το βράδυ. Οι περισσότεροι συγκεντρώθηκαν στο κέντρο, στο Δημαρχείο και την πλατεία ΜακΚέλντιν, που είναι η “ζώνη του ελεύθερου λόγου” στην πόλη, όπου οι αρχές συνήθως προσπαθούν να περιορίσουν τους διαδηλωτές. Η πορεία συγκέντρωσε περίπου 5.000 άτομα και βάδισε 18 χιλιόμετρα, ενώ κόσμος ερχόταν κι έφευγε διαρκώς· μερικοί υπολογίζουν τη συμμετοχή σε περισσότερα από 10.000 άτομα. Η ατμόσφαιρα ήταν χαρμόσυνη. Η αστυνομία δεν ήταν αρκετή για να περιορίσει τους διαδηλωτές, αλλά δεν τους επέτρεψε να βγουν σε λεωφόρους και προστάτευε ορισμένους στόχους. Στην περιοχή της φυλακής, οι κρατούμενοι φώναζαν κι αυτοί συνθήματα, κυρίως το “Μέρα-νύχτα θα παλέψουμε για τον Φρέντι Γκρέι”. Φορηγάκια γεμάτα με κόσμο εντάχθηκαν στην πορεία στη Δυτική Βαλτιμόρη. Η πορεία επέστρεψε στο κέντρο και σιγά-σιγά διαλύθηκε, περίπου την ώρα της απαγόρευσης κυκλοφορίας. Ωστόσο, στο Δημαρχείο 50-100 άτομα έμειναν μετά την απαγόρευση και τουλάχιστον 13 συνελήφθησαν, πολλοί με βίαιο τρόπο. Υπήρξε κι άλλη βία μετά την απαγόρευση στη διασταύρωση Πεν και Νορθ.

Το Σάββατο 2 Μαΐου, έγιναν κι άλλες πορείες. Σ' αυτή τη φάση, πολλή ενέργεια είχε στραφεί προς το αίτημα αμνηστίας για τους συλληφθέντες, πολλοί απ' τους οποίους αντιμετώπιζαν σοβαρές κατηγορίες. Για παράδειγμα, ένας νεαρός που έσπασε τα τζάμια ενός περιπολικού, αλλά πείστηκε απ' τους

μικροί κι όχι φυλετικό φαινόμενο, αλλά με τις ίδιες συνέπειες.

Σε κάθε βήμα σ' αυτή τη διαδικασία, η διαίρεση των φτωχών εργατών και των περιθωριοποιημένων σε “λευκούς” και “μη λευκούς” ήταν απαραίτητη για να διατηρηθεί και να σταθεροποιηθεί η κυρίαρχη τάξη, που δωροδοκούσε εκείνους τους λευκούς που αλλιώς θα ενώνονταν με όλους τους υπόλοιπους κατά της ελίτ, προκειμένου να ταυτίσουν τα συμφέροντά τους με τα πολύ πλουσιότερα αφεντικά τους. Η “φυλή”, μια κοινωνικά κατασκευασμένη ταυτότητα, και ο καπιταλισμός, που βασίζεται στην κοινωνική κατασκευή της ιδιοκτησίας, ξεκίνησαν μαζί και στηρίζουν η μια τον άλλο με αλληλοδιαπλεκόμενους τρόπους. Αν και μπορούμε να αφηγηθούμε την επινόηση της φυλής μέσα σ' ένα οικονομικό πλαίσιο, θα μπορούσαμε να πούμε και ότι ο καπιταλισμός είναι η οικονομική συνέπεια της επινόησης της φυλής. Αυτός είναι ο λόγος που καμιά καπιταλιστική κοινωνία (στην Αμερική ή αλλού) δεν θα καταφέρει να καταργήσει τις φυλετικές διακρίσεις.

Υπάρχουν ακόμη ορισμένα μέρη του κόσμου που είναι αρκετά ομοιογενή για να φαντάζεται κανείς ότι ο καπιταλισμός μπορεί να διατηρείται χωρίς το μηχανισμό της φυλής να τον σταθεροποιεί. Αλλά σε μια παγκοσμιοποιημένη οικονομία δεν μπορούμε να διακρίνουμε αυτά τα μέρη από το τι συμβαίνει αλλού στον κόσμο - εμπλέκονται σ' αυτό, ακόμη κι αν δεν συμβαίνει εκεί. Φανταστείτε ένα χωριό λευκών στην Ελβετία, για παράδειγμα: μπορεί να φαίνεται ότι η φυλή δεν έχει σχέση

στη γωνιά του δρόμου, το “χασομέρι” γίνεται έγκλημα.

Υπάρχει ακόμη ένας “ρατσιστικός Νότος” που είναι σημαντικά διαφορετικός από τον φυλετικά ενοποιημένο Βορρά;

Στην πραγματικότητα ούτε η Βαλτιμόρη ούτε το Φέργκιουσον βρίσκονται στο Νότο, αν και οι δυο πόλεις βρίσκονται σε περιοχές όπου οι λευκοί υποστήριζαν τη δουλεία πριν τον αμερικανικό εμφύλιο. Έχουν υπάρξει πολλά περίπλοκα κύματα μετανάστευσης ανάμεσα στο Νότο και τις υπόλοιπες ΗΠΑ - αλλά ο ίδιος ο ρατσισμός είναι διαδεδομένος. Θυμηθείτε ότι ολόκληρη η χώρα θεμελιώθηκε στη γενοκτονία των ανθρώπων που ζούσαν εδώ πριν την ευρωπαϊκή αποικιοποίηση· δεν υπάρχει ούτε μια πόλη στις ΗΠΑ που να μην έχει ρατσιστική ιστορία.

Ίσως πριν 150 χρόνια, υπήρξε μια εποχή όπου οι λευκοί Βόρειοι μπορούσαν να συγχαρούν τους εαυτούς τους ότι δεν είναι ρατσιστές, γιατί η οικονομία τους βασιζόταν στη βιομηχανική μισθωτή εργασία αντί για τη δουλεία - και γιατί δεν έμειναν πολλοί μαύροι εκεί. Αλλά από τότε, καθώς οι μαύροι γέμισαν τα γκέτο των πόλεων σε όλη τη χώρα, έχει γίνει σαφές ότι ο ρατσισμός είναι κάτι δομικό, ενσωματωμένο στο δικαστικό σύστημα και την ίδια την οικονομία. Αυτή η ιστορία μοιάζει με το πώς πριν μια γενιά μερικοί Σουηδοί περηφανεύονταν ότι δεν είναι ρατσιστές, μέχρι που άρχισαν να φτάνουν περισσότεροι μετανάστες και το ρατσιστικό, εθνικιστικό κόμμα έγινε τόσο επιτυχημένο.

Αν και η μεσαία τάξη στις ΗΠΑ είναι πιο ενσωματωμένη φυλετικά σήμερα απ' ό,τι 100 χρόνια πριν, υπάρχουν ακόμη μεγάλοι πληθυσμοί φτωχών μαύρων που αποκλείονται από κάθε όψη της κοινωνίας. Σε ολόκληρη τη χώρα, απ' τη Νέα Υόρκη ως το Σιάτλ, οι άνθρωποι που φυλακίζονται και δολοφονούνται από την αστυνομία είναι δυσανάλογα μαύροι και έγχρωμοι.

Ποια είναι τα αναμενόμενα αποτελέσματα και προοπτικές στο Φέργκιουσον, τη Βαλτιμόρη και αλλού; Δημιουργείται ένα κίνημα ή μια αλλαγή στην κοινωνία; Πώς εξηγείτε ότι οι αστυνομικές εκτελέσεις άοπλων Αφροαμερικανών είναι ένα επαναλαμβανόμενο γεγονός;

Θα πούμε ξανά ότι οι απίστευτες ανισότητες πλούτου και ισχύος στις ΗΠΑ δε θα μπορούσαν να διατηρηθούν χωρίς διαρκή αστυνομική βία. Οι αστυνομικοί πρέπει να έχουν το ελεύθερο να κάνουν φόνο κάθε στιγμή, αλλιώς η αστυνόμευση θα ήταν πολύ επικίνδυνη δουλειά, καθώς τόσο πολλοί άνθρωποι είναι οπλισμένοι κι απεγνωσμένοι. Η αστυνομία στην περιοχή του Σεν Λούις (όπου βρίσκεται το Φέργκιουσον) συνέχισε το μοτίβο μιας δολοφονίας κάθε μήνα περίπου μετά τις διαμαρτυρίες εκεί τον περασμένο Αύγουστο και τον Νοέμβριο, ενώ η αστυνομία της Βαλτιμόρης σίγουρα θα συνεχίσει να σκοτώνει ανθρώπους, ακόμη κι ανησυχέι περισσότερο για τις συνέπειες. Για να σταματήσουμε τους φόνους από αστυνομικούς, θα έπρεπε να σταματήσουμε την ίδια την αστυνόμευση.

Στην πραγματικότητα, το μόνο πράγμα που ελάττωσε την αστυνομική βία ήταν ότι στη Νέα Υόρκη τον περασμένο Δεκέμβριο, αφού ένας άντρας πυροβόλησε και σκότωσε δυο αστυνομικούς, η αστυνομία της Νέας Υόρκης έκανε ένα είδος ανεπίσημης απεργίας στην οποία σταμάτησαν ορισμένες άσκοπες συλλήψεις οι οποίες αποτελούν πηγή εσόδων για τις τοπικές αρχές της Νέας Υόρκης (όπως και κάθε αμερικανικής πόλης). Αυτό ακούγεται καλό, αλλά είναι και ανησυχητικό - η αστυνομία διαμαρτυρόταν για να απαιτήσει περισσότερη άνευ όρων υποστήριξη από τη διοίκηση, για να κάνει αυτό που κάνει χωρίς κριτική. Καθώς εξελίσσεται αυτή η κατάσταση, βλέπουμε την αστυνομία (και το υποσύνολο της κυρίως λευκής μεσαίας αμερικανι-

κής τάξης απ' την οποία προέρχονται πολλοί αστυνομικοί) να αρχίζει να αντιλαμβάνεται τα συμφέροντά της αυτόνομα από τις υπόλοιπες πολιτειακές δομές, να γίνεται πιο ανοιχτά ρατσιστική και αντιπαραθετική αντιδρώντας σ' αυτές τις εξεγέρσεις. Αυτό θα μπορούσε να είναι η αρχή μιας νέας τάσης προς τον λευκό εθνικισμό ή τον φασισμό στις ΗΠΑ. Δεν έγινε κάτι παρόμοιο στην Ελλάδα με τόσους αστυνομικούς να μπαίνουν στη Χρυσή Αυγή;

Στο μεταξύ, ένα ισχυρό κοινωνικό κίνημα εμφανίστηκε στο Φέργκιουσον τον περασμένο Αύγουστο κι από τότε έχει διαδοθεί σε όλες τις ΗΠΑ. Αυτό το κίνημα έχει προοπτική να αποσταθεροποιήσει την πολιτική κατάσταση στις ΗΠΑ, πράγμα που είναι καλό, έχει όμως πολλές εσωτερικές συγκρούσεις κι αντιφάσεις. Οι πιο ριζοσπαστικοί συμμετέχοντες - αυτοί που οι θαρραλέες παράνομες πράξεις τους έδωσαν στο κίνημα τη μεγαλύτερη δύναμη και επιρροή - είναι εκείνοι που ακούμε λιγότερο απ' όλους στο δημόσιο διάλογο. Οι διαδηλωτές που συγκροούστηκαν με την αστυνομία και έκαψαν κτίρια κι αυτοκίνητα έδειξαν ότι απορρίπτουν τη συμμόρφωση και το ρεφορμισμό, επιδεικνύοντας πιο ριζοσπαστικές πρακτικές ακόμη κι απ' τους πιο εξεγερσιακούς αναρχικούς στις ΗΠΑ. Αλλά στο δημόσιο διάλογο, ακόμη κυρίως τους “ηγέτες” που δεν στηρίζουν τέτοιες τακτικές (αν κι αυτές οι τακτικές δημιούργησαν το κίνημα) και προσπαθούν να περιορίσουν τις διαμαρτυρίες σε νομοταγείς δραστηριότητες ή ελεγχόμενες πράξεις κοινωνικής ανυπακοής. Φυσικά, δεν υπάρχουν πάντα καθαρές γραμμές ανάμεσα σ' αυτούς που συμμετέχουν σε μαχητική αντιπαράθεση κι εκείνους που υιοθετούν άλλες μορφές διαμαρτυρίας, ενώ και οι δυο προσεγγίσεις κερδίζουν η μια απ' την άλλη με πολλούς τρόπους.

Βλέπουμε μερικές απ' τις αντιφάσεις του κινήματος στο όνομα που του έχει δοθεί: “Οι Μαύρες Ζωές Έχουν Αξία”. Όπως σημείωσαν ορισμένοι μαύροι ριζοσπάστες, αυτό το σύνθημα είναι προβληματικό. Μοιάζει να απευθύνεται σ' αυτούς που έχουν την εξουσία, σ' αυτούς για τους οποίους, στην πραγματικότητα, οι μαύρες ζωές δεν έχουν αξία. Ο αφροπεσιμιστής συγγραφέας Φρανκ Γουάιλντερσον έγραψε ότι η φράση έχει νόημα μόνο αν τη διαβάσεις ανάποδα: οι ζωές που είναι φυλετικοποιημένες “μαύρες” είναι ζωές που εξ' ορισμού δεν έχουν αξία σ' αυτή την κοινωνία. Σ' αυτή την κατάσταση, η αποδοχή της μαύρης ταυτότητας σημαίνει να ταυτίζεσαι με τους ρόλους που επιβάλλονται στους μαύρους, ενώ θα έπρεπε να προσπαθούμε να καταστρέψουμε αυτούς τους ρόλους και ολόκληρη την κοινωνία που τους επιβάλλει. Η ονομασία του κινήματος “Οι Μαύρες Ζωές Έχουν Αξία” άλλαξε το κέντρο βάρους από τη μάχη με την αστυνομία. Αυτό το σύνθημα δεν είχε κυριαρχήσει σε όλη τη χώρα ως το Δεκέμβριο· μέχρι τότε, μερικοί ονόμαζαν το κίνημα με συνθήματα όπως “Ταμώ την Αστυνομία”. Ίσως η ονομασία “Οι Μαύρες Ζωές Έχουν Αξία” να ήταν ένας τρόπος να καναλιζαριστεί μια εν δυνάμει ανεξέλεγκτη δύναμη

Οι ΗΠΑ είναι μια έντονα αστυνόμευμένη κοινωνία, με 2,5 εκατομμύρια κρατούμενους. Αυτό είναι αναγκαίο για να διατηρηθούν οι απίστευτες ανισότητες πλούτου σ' αυτή τη χώρα.

γονείς του να παραδοθεί, κρατήθηκε με εγγύηση 500.000 δολάρια. Το Σαββατόβραδο έγινε η πιο ευρεία οργανωμένη κίνηση κατά της απαγόρευσης κυκλοφορίας. Μια ομάδα κυρίως λευκών συγκεντρώθηκε σε μια κυρίως λευκή γειτονιά· εμφανίστηκαν ισχυρές δυνάμεις της αστυνομίας, αλλά έδωσαν σειρά προειδοποιήσεων για διάλυση και συμφώνησαν με την ομάδα να μη τη συλλάβουν. Ο κόσμος συμφώνησε να διαλυθεί, επειδή οι πόροι για υποστήριξη μέσα στη φυλακή είχαν ήδη εξανημιστεί. Λέγεται ότι η αστυνομία προσφέρθηκε να μεταφέρει κόσμο στο σπίτι του μετά. Στο μεταξύ, στη διασταύρωση Πεν και Νορθ, η αστυνομία έδειρε κι έριξε σπρέι πιπεριού και συνέλαβε κυρίως μαύρους διαδηλωτές. Ένας μεγάλος αριθμός γιατρών και ατόμων που οργάνωναν την υποστήριξη στους κρατούμενους συνελήφθησαν στη φυλακή για παραβίαση της απαγόρευσης κυκλοφορίας. Την Κυριακή 3 Μαΐου, ο δήμαρχος ήρε την απαγόρευση κυκλοφορίας δυο μέρες νωρίτερα, ανταποκρινόμενος στα παράπονα των καταστηματαρχών. Μέχρι τότε, τα πράγματα είχαν ηρεμήσει.

Θα θέλαμε ένα σχόλιο για τον Αμερικανικό καπιταλισμό και την ανικανότητά του να ξεπεράσει τις φυλετικές διακρίσεις κατά των Αφροαμερικανών μέχρι σήμερα.

Από την αρχή, η λευκή κυριαρχία και ο καπιταλισμός υπήρξαν δομικά συνδεδεμένοι (Πολλοί στις ΗΠΑ λένε “λευκή κυριαρχία” αντί για “ρατσισμός”, για να τονίσουν το γεγονός ότι είναι δομικό φαινόμενο, όχι ζήτημα ατομικής προκατάληψης). Δε μπορούμε να φανταστούμε την ανάπτυξη του καπιταλισμού χωρίς το αρχικό πλιάτσικο και την αποικιοποίηση του λεγόμενου “Νέου Κόσμου” (και μετά της Ινδίας και της Αφρικής), ακολουθούμενη από τη δουλεία και μετά από τον φυλετικό διαχωρισμό. Ο διαχωρισμός συνεχίζεται και σήμερα, μασκαρεμένος σαν οικονο-

μη λειτουργία του καπιταλισμού εκεί, αλλά στην πραγματικότητα ο πληθυσμός μπορεί να αντλεί πλούτο από επενδύσεις σε εταιρείες που εξορύσσουν στην Αφρική και διατηρούν κάτεργα στην ανατολική Ασία, ενώ τα σύνορα κρατούν τους ανθρώπους απ' αυτές τις περιοχές μακριά από την πρόσβαση στο κοινωνικό δίχτυ ασφαλείας που προσφέρεται στους Ελβετούς. Αυτό είναι ένα παράδειγμα πώς η σοσιαλδημοκρατία, που μασκαρεύεται ως ανθρωπιστική, υπηρετεί τον εξορθολογισμό των ρατσιστικών ιεραρχιών και της καταπίεσης.

“Πάρτε μια ανάσα. Μην παραβαίνετε το νόμο” ήταν η αντιφατική απάντηση της αστυνομίας στο “Δεν μπορώ να αναπνεύσω”. Μπορείτε να σχολιάσετε τη σχέση αστυνομίας και κοινωνίας στις ΗΠΑ;

Οι ΗΠΑ είναι μια έντονα αστυνόμευμένη κοινωνία, με 2,5 εκ. κρατούμενους. Αυτό είναι αναγκαίο για να διατηρηθούν οι απίστευτες ανισότητες πλούτου σ' αυτή τη χώρα, που αλλιώς θα αποκαθίστονταν από αυτόνομη δράση (που οι υποστηρικτές της ανισότητας ονομάζουν “έγκλημα”). Και πάλι, όλη αυτή η αστυνόμευση θα παρήγαγε πολύ περισσότερες εξεγέρσεις, αν ο πληθυσμός δεν ήταν διαιρεμένος με φυλετικά όρια, με την αστυνομία να στοχεύει δυσανάλογα σε μαύρους κι έγχρωμους. Για τους φτωχούς λευκούς, ένας απ' τους μύθους που υποτίθεται ότι τους αποτρέπει απ' το να απορρίψουν την αστυνομία, είναι ότι η αστυνομία υπάρχει “για να τους προστατεύει” από τους φτωχούς έγχρωμους.

Σε αυτό το περιβάλλον, κάποιοι συχνά κατηγορούνται για τη βία που ασκεί η αστυνομία πάνω τους. Αλλά ο Φρέντι Γκρέι δεν διέπραττε καν ένα έγκλημα - οπότε η λύση δε μπορεί να είναι για τον κόσμο να είναι πιο νομοταγής. Πράγματι, στις ΗΠΑ οι νόμοι ορίζονται μερικές φορές από αυτά που κάνουν οι φτωχοί: για παράδειγμα, αν κάθονται μαζί

προς ένα κατανοητό αίτημα που μπορούσε να επιδιωχθεί (ακόμη και μαχητικά) μέσω της μεταρρύθμισης, αντί της εξέγερσης. Σε κάθε περίπτωση, ούτε το "Γαμώ την Αστυνομία" ούτε το "Οι Μαύρες Ζωές Έχουν Αξία" λέει όλη την ιστορία αυτού του κινήματος: το πρώτο αποκρύπτει τη φυλή, ενώ το δεύτερο αποκρύπτει την κρατική βία που δημιούργησε τη φυλή και συνεχίζει να την επιβάλλει.

Η Ασφάλεια ως Εμπόρευμα. Σε ποιο βαθμό η βιομηχανία της ασφάλειας που προμηθεύει την αστυνομία και άλλες εταιρείες ιδιωτικής ασφάλειας -από την Blackwater ως τους μεγάλους εμπόρους όπλων- χαράσσουν νέες πολιτικές; Ποιος ο ρόλος τους στα πρόσφατα γεγονότα; Υπάρχει κάποιο κομμάτι της οικονομικής ελίτ που κερδοφορεί από αυτή την κοινωνική τριβή;

Ένα από τα δυνατά σημεία του καπιταλισμού είναι ότι κάθε κρίση, ακόμα και οι κρίσεις που απειλούν το ίδιο το σύστημα, προσφέρουν άλλη μια ευκαιρία κερδοφορίας, που ξανασταθεροποιεί το σύστημα. Το Αμερικανικό Συμβούλιο Νομοθετικής Ανταλλαγής (ALEC) είναι ένα παράδειγμα ενός τρόπου οργάνωσης των εταιρειών, οι οποίες κερδίζουν από το σφραγιστικό βιομηχανικό σύμπλεγμα, για να περνούν νόμους που αυξάνουν τα κέρδη τους: υπάρχουν ανάλογα παραδείγματα στη βιομηχανία ιδιωτικής ασφάλειας και προμήθειας αστυνομικού οπλισμού.

Δε νομίζω όμως ότι κάποιο τμήμα της οικονομικής ελίτ κερδίζει πραγματικά από αυτό το κύμα διαμαρτυριών. Αυτή η κατάσταση τους αναγκάζει απλώς να χρησιμοποιήσουν τα όπλα που είχαν ήδη αγοράσει - και το σύστημά τους είναι πιο δυνατό και πιο σταθερό όταν δε χρειάζεται να τα χρησιμοποιήσουν. Όταν αναγκάζονται να μπουν σε ανοιχτές εχθροπραξίες με μέρος του πληθυσμού, αυξάνεται η αστάθεια όλης της κοινωνίας, πράγμα που δεν κάνει καλό στις επιχειρήσεις. Μερικοί επιχειρηματίες θα συνεχίσουν να κερδίζουν με κάθε κρίση μέχρι τη στιγμή που θα τους κρεμάσουμε με τ' άντερα των τελευταίων πολιτικών, αλλά αυτό δε σημαίνει ότι αυτές οι κρίσεις είναι επικερδείς για τον ίδιο τον καπιταλισμό ή ότι είναι συνωμοσίες που προκλήθηκαν από υπάρχουσες δυνάμεις (όπως ήδη υπονοούν ορισμένοι δεξιό υποστηρικτές θεωριών συνωμοσίας).

Είναι φυλετικά καθορισμένο το αμερικανικό σύστημα απονομής ποινικής δικαιοσύνης; Σε ποιο βαθμό και γιατί;

Ο κόσμος που στοχοποιείται από την αστυνομία, καταδικάζεται από τα δικαστήρια και κρατείται στις φυλακές είναι δυσανάλογα μαύρος και έγχρωμος, αν συγκριθεί με το συνολικό πληθυσμό των ΗΠΑ. Υπάρχουν πολλοί λόγοι γι' αυτό. Αυτή τη στιγμή, οι νόμοι, οι δικαστικές δομές και το αστυνομικό πρωτόκολλο που δημιουργούν αυτή την κατάσταση δεν είναι πια ανοιχτά ρατσιστικοί, αλλά ακόμη παράγουν ρατσιστικά αποτελέσματα. Βιβλία όπως το "The new Jim Crow (Ο νέος θεσμικός ρατσισμός)" εξηγούν λεπτομερώς πως συμβαίνει αυτό. Η δόμη και η επιβολή φυλετικών ανισοτήτων, που εκτελούνταν επίσημα από αυτές τις δομές τα πρώτα 400 χρόνια της ευρωπαϊκής αποικιοκρατίας στη βόρεια Αμερική, τώρα λειτουργεί άτυπα.

Ποιος είναι ο ρόλος των ένοπλων συμμοριών στις εξεγέρσεις, όπως στο Φέργκιουσον και τη Βαλτιμόρη;

Αυτό είναι περίπλοκο, ανάλογα με το τι εννοείς συμμορίες. Στις ΗΠΑ, μερικές από τις συμμορίες είναι γιγαντιαίοι, παναμερικανικοί (ή και διεθνείς) οργανισμοί, που ασχολούνται με μεγάλη κλίμακα παράνομο καπιταλισμό. Η πάλη μεταξύ οριζόντιων και ιεραρχικών δυνάμεων που λαμβάνει χώρα στην υπόλοιπη κοινωνία, λαμβάνει χώρα και στις παράνομες δραστηριότητες.

Το 1992, η ανακωχή των συμμοριών στο Λος Άντζελες ήταν απαραίτητη για τη δημιουργία ενός περιβάλλοντος στο οποίο ο κόσμος θα μπορούσε να διαμαρτυρηθεί για τον ξυλοδαρμό του Ρόντνεϊ Κινγκ. Οι ανακωχές των συμμοριών είναι ακόμη πολύ σημαντικές για να δημιουργήσουν τις συνθήκες στις οποίες φτωχοί άνθρωποι αντιμάχονται την αστυνομία, αντί να πολεμούν ο ένας τον άλλο. Στο Φέργκιουσον, μερικοί διαμαρτυρόμενοι έφεραν όπλα στις συγκρούσεις και πυροβόλησαν αστυνομικούς (μερικές φορές πετυχαίνοντας άλλους διαδηλωτές). Μερικοί διαμαρτυρόμενοι είχαν σχέση με συμμορίες, αλλά οι ίδιες οι συμμορίες δεν ενέργησαν σε μεγάλη κλίμακα, όπως έχει κάνει η Prmeiro Comando da Capital (PCC) στη Βραζιλία, για παράδειγμα. Στη Βαλτιμόρη, την μέρα των πρώτων βίαιων διαδηλώσεων, μέλη του Έθνους του Ισλάμ (μιας μαύρης εθνικιστικής Ισλαμικής σχέτας) ανακοίνωσαν ότι είχαν κανονίσει ανακωχή στη Βαλτιμόρη μεταξύ των Bloods και των Crips, των δυο μεγαλύτερων μαύρων συμμοριών στις ΗΠΑ. Απαντώντας, η αστυνομία εξέδωσε ένα δελτίο τύπου που έλεγε ότι οι συμμορίες έκαναν ανακωχή για να ενεργήσουν βίαια εναντίον αστυνομικών. Αυτό προφανώς ήταν προπαγάνδα. Μέλη των Bloods και των Crips εμφανίστηκαν μετά στα μέσα ενημέρωσης, λέγοντας ότι είχαν πράγματι κάνει ανακωχή, αλλά δεν ευθύνονταν για τις ταραχές. Κάποιοι μάλιστα είπαν ότι προσπαθούσαν να φέρουν ειρήνη στη Βαλτιμόρη, να ελέγξουν την κατάσταση.

Είναι δύσκολο να ερμηνεύσεις κάτι τέτοιο όταν είσαι έξω από αυτές τις οργανώσεις. Ίσως σκόπευαν απλά να αποτρέψουν τα μέσα ενημέρωσης απ' το να δημιουργήσουν "κακή εικόνα" και δεν αποτύπωσαν την πραγματική τους εμπλοκή στην εξέγερση. (Φυσικά, εμείς οι αναρχικοί ξέρουμε ότι όταν η αστυνομία προσπαθεί να δημιουργήσει κακή εικόνα κάποιου στα μέσα ενημέρωσης, το κάνει για να τον στοχοποιήσει ευκολότερα). Ίσως οι πιο υψηλόβαθμοι των συμμοριών δεν έχουν θέση στην εξέγερση, ενώ κόσμος που είναι χαμηλότερα στην ιεραρχία της συμμορίας να συμμετέχει. Η ίσως πράγματι οι συμμορίες βλέπουν τις ταραχές σαν κάτι που πρέπει να τεθεί υπό έλεγχο. Μερικές φορές, σε ταραχώδεις καταστάσεις, φαίνεται πως κάθε τυπικός οργανισμός, ακόμη κι οι ριζοσπαστικότερες ομάδες, είναι εναντίον αυτού που συμβαίνει και μόνο όσοι συμμετέχουν αυτόνομα ως ελεύθερα άτομα το πάνε μπροστά.

Πώς παρουσιάζουν τα αμερικανικά μέσα ενημέρωσης τα γεγονότα;

Υπήρξαν δυο βασικές αντιδράσεις. Τα περισσότερα εμπορικά μέσα ενημέρωσης παρουσίασαν τις ταραχές σαν τρομερές τραγωδίες, περιγράφοντας τους συμμετέχοντες σαν ζώα που πρέπει να θεθούν υπό έλεγχο. Όπως είπαμε και νωρίτερα, στη διάρκεια των ταραχών μετέδιδαν ζωντανά από ελικόπτερο, κοιτώντας απ' υψηλό χωρίς να καταλαβαίνουν τους ανθρώπους για τους οποίους έλεγαν ότι "καίνε τις ίδιες τις γειτονιές τους", υιοθετώντας την οπτική του κράτους - την ίδια οπτική που έχουν τα drones στο Πακιστάν.

Στο μεταξύ, μερικά από τα φιλελεύθερα/αριστερά μέσα ενημέρωσης δημοσίευσαν "θαρραλέα" άρθρα που εξηγούσαν τις ταραχές ως πράξεις απελπισίας, ή ακόμη και εξηγούσαν γιατί μπορεί ο κόσμος να εγκατέλειψε τη μη βία. Αυτό σημειώνει ένα νέο επίπεδο αποδοχής των μαχητικών τακτικών που δεν έχουμε δει στις ΗΠΑ εδώ και δεκαετίες. Ωστόσο, όλα αυτά τα άρθρα αντιμετωπίζουν το ζήτημα σαν κάτι που περιορίζεται στις φτωχές μαύρες κοινότητες - υπονοώντας ότι από απόσταση μπορεί να αποδεχόμαστε αυτό που κάνουν, αλλά και βέβαια δε θα εμπλακούμε σε μαχητική αντιπαράθεση εμείς οι ίδιοι. Ακόμη και μερικές αναρχικές ομάδες αντέδρασαν έτσι. Εμείς νομίζουμε ότι αυτή είναι επικίνδυνη και ανήθικη ιδέα, να αφή-

νει τους πιο ευάλωτους να παίρνουν όλα τα ρίσκα. Αν γι' αυτούς έχει νόημα να εξεγείρονται, έχει ακόμη μεγαλύτερο νόημα για μας.

Σε τι βαθμό είναι το κίνημα για τα δικαιώματα των Αφροαμερικανών ενσωματωμένο στον αμερικανικό καπιταλισμό και τις πολύμορφες εκφράσεις και δομές του (από τα Αφροαμερικανικά πολιτικά κόμματα ως τις ΜΚΟ) και, συμπερασματικά, από την προοπτική της απόδοσης δικαιοσύνης μέσα στα όρια ενός λειτουργικού καπιταλισμού;

Στα κινήματα των κοινωνικών δικαιωμάτων και της Μαύρης Δύναμης (Black Power) των δεκαετιών του '50 και του '60, υπήρχαν κάποιιοι που ήθελαν να ξεφύγουν ολοκληρωτικά από τις κοινωνικές δομές του καπιταλισμού και της λευκής κυριαρχίας, ενώ άλλοι μαύροι πάλευαν για μεγαλύτερη συμμετοχή σ' αυτές τις δομές. Αυτά τα κινήματα συνέβησαν σε μια εποχή συγκριτικής αφθονίας και οικονομικής ανάπτυξης, όταν η κυβέρνηση των ΗΠΑ άντεχε να σταθεροποιεί την κοινωνία συμπεριλαμβάνοντας τους μαύρους και άλλους έγχρωμους σε περισσότερες όψεις της πολιτικής και οικονομικής ζωής. Ακόμη κι αυτές οι παραχωρήσεις συνέβησαν μ' ένα τίμημα: σε μια μειονότητα μαύρων προσφέρθηκε πρόσβαση στη μεσοαστική ζωή, ενώ οι μαχητικοί αγωνιστές και η πλειοψηφία των μαύρων κοινοτήτων καταστράφηκαν ανηλεώς από διάφορες μορφές κρατικής καταπίεσης.

Σήμερα, οι ηγέτες του κινήματος τους κοινωνικών δικαιωμάτων των μαύρων είναι επιτυχημένοι πολιτικοί, ενώ τα μέλη των Μαύρων Πανθήρων εκτίουν ποινές ισοβίων στη φυλακή και οι κοινότητες που εξεγέρθηκαν τη δεκαετία του '60 έχουν καταστραφεί από τη φτώχεια, τα ναρκωτικά και την αστυνομική καταπίεση. Στις ταραχές της Βαλτιμόρης, είδαμε τόσους νέους να συμμετέχουν διότι οι εξεγερμένοι της παλιότερης γενιάς που δεν συμβίβαστηκαν με θέσεις ισχύος έχουν ήδη φυλακιστεί ή σκοτωθεί.

Τώρα που είμαστε σε εποχή κρίσης και λιτότητας, που δεν είναι δυνατόν να γίνουν πια συμβιβασμοί, είναι δύσκολο να φανταστούμε ότι θα είναι δυνατός ένας νέος συμβιβασμός με τη μαύρη κατώτατη κοινωνική τάξη. Πολλοί ήλπιζαν για κάτι τέτοιο στην προεδρία του Ομπάμα και τώρα που είναι καθαρό ότι τα πράγματα χειροτερεύουν, υπάρχει πολλή απογοήτευση και θυμός.

Αντίθετα με το Φέργκιουσον, καταλαβαίνουμε ότι στη Βαλτιμόρη η αστυνομία, όπως και η ανώτερη τάξη, αποτελείται κυρίως από Αφροαμερικανούς. Σε ποια έκταση αυτό το στοιχείο επηρεάζει τη φύση των πρόσφατων κοινωνικών συγκρούσεων;

Αυτό είναι ένα σημαντικό σημείο, που δεν έχει αναλυθεί πλήρως ακόμη. Μπορούμε πάντως καταρχάς να πούμε πως αυτό δείχνει ότι η ρατσιστική δυναμική μπορεί να διατηρηθεί και να επιβληθεί ακόμη κι από μαύρους πολιτικούς και αστυνομικούς - η τυπικά αμερικανική πολιτική της προσφοράς "ευκαιριών"

για τους πιο παραγωγικούς ή τυχερούς δε βοηθά τους υπόλοιπους. Επίσης, μπορεί οι ταραχές να κατεστάλησαν πιο γρήγορα γιατί υπήρχαν άνθρωποι απ' τις εξεγερμένες κοινότητες μέσα στις δομές εξουσίας που μπορούσαν να τους δώσουν υποσχέσεις. Θα δούμε τι θα συμβεί αν αυτές οι υποσχέσεις δεν μπορούν να υλοποιηθούν.

Τι γίνεται με άλλες μειονότητες στις ΗΠΑ, που είναι θύματα ρατσιστικών διακρίσεων από το κράτος και την αστυνομία, όπως οι Ασιάτες και οι Λατινοαμερικανοί;

Πράγματι, υπάρχουν πολλές διαφορετικές κοινότητες που στοχοποιούνται από το ρατσισμό και τις κοινωνικές δομές της λευκής κυριαρχίας στις ΗΠΑ. Έχουμε δει Λατινοαμερικανούς μετανάστες να παλεύουν για μεγαλύτερη συμμετοχή σ' αυτή την κοινωνία τα τελευταία χρόνια, ένα είδος επανάληψης της πάλης για τα κοινωνικά δικαιώματα των μαύρων σε διαφορετική μορφή και περιβάλλον. Θα δούμε αν αυτά τα συγκρουσιακά μοντέλα διαδοθούν και σε άλλες κοινότητες.

Έχουν οι πρόσφατες μάχες οδηγήσει στο σχηματισμό νέων πολιτικών δομών-συνελεύσεων μέσα στις Αφροαμερικανικές κοινότητες;

Ναι. Στο Φέργκιουσον είδαμε μια μεγάλη εισροή οργανώσεων, που διαγκωνίζονταν για την προσοχή της μαύρης νεολαίας, αλλά και -κάτι που ίσως υπόσχεται περισσότερο- νέες οργανώσεις από τους ίδιους τους νέους. Δε νομίζω ότι όλες αυτές οι οργανώσεις παίρνουν τη μορφή συνελεύσεων που είναι συνηθισμένη στην Ελλάδα - πολλές απ' αυτές τις οργανώσεις είναι δομημένες πιο πολύ σαν παραδοσιακά κόμματα ή μη κυβερνητικές οργανώσεις. Όμως έξω απ' αυτές τις οργανώσεις υπάρχει πολύ νέα ορμή, και το πιο υποσχόμενο πράγμα είναι η διάδοση νέων τακτικών και συγκρουσιακής ενέργειας. Επίσης, άτυπες οργανωτικές μορφές εμφανίζονται σ' αυτές τις αγωνιζόμενες κοινότητες, μερικές απ' τις οποίες είναι ορατές στις πιο άγριες στιγμές της εξέγερσης. Μακροπρόθεσμα, ένα σημαντικό ερώτημα θα είναι αν οι παραδοσιακές, επίσημες οργανώσεις θα καθορίσουν την κατεύθυνση του κινήματος ή αν άλλοι συμμετέχοντες θα συνεχίσουν να το σπρώχνουν σε νέες περισσότερο ασυμβίβαστες κατευθύνσεις.

Τέλος, διαδίδονται και νέες ιδέες. Ένα από τα πιο ριζοσπαστικά νέα ρεύματα είναι ο "αφροπεσιμισμός", που αποτυπώνεται στα γραπτά της Σαϊντίγια Χάρτμαν και του Φρανκ Γουάιλντερσον, μια ανάλυση που εκφράζει την ιδέα ότι για να τελειώσει η καταπίεση και οι δολοφονίες μαύρων, δεν αρκεί τίποτε λιγότερο από την καταστροφή ολόκληρης της κοινωνίας μας.

Τάγμα Διεθνιστικής Ελευθερίας στη Ροζάβα

Σχηματίστηκε το Τάγμα Διεθνιστικής Ελευθερίας που αποτελείται από τις δυνάμεις των λαών της Ροζάβα και της Μέσης Ανατολής. Σημειώνεται ότι το Τάγμα θα πολεμάει ενάντια στο ISIS και παρόμοιους εισβολείς και συμμορίες. Ανακοινώθηκε ο σχηματισμός του τάγματος, το οποίο στηρίζει την «Εκστρατεία Διοικητή Ρουμπάρ Καμίσλο» που ξεκίνησε στις 6 Ιουνίου, με επίσημη τελετή. Στο τάγμα που ετοιμάζεται από το MLKP από τον περασμένο Ιανουάριο, παίρνουν μέρος η Οργάνωση Ανοικοδόμησης Ισπανίας, ΤΙΚΚΟ, Ελεύθερες Ενωμένες Δυνάμεις (Birleşik Özgürlük Güçleri -BÖG-) και το Επαναστατικό Μέτωπο MLSPB. Επίσης παίρνουν μέρος επαναστάτες από την Ελλάδα. Ακολουθεί η προκήρυξη του Τάγματος Διεθνιστικής Ελευθερίας.

«Η Μέση Ανατολή έχει μετατραπεί σε μια θάλασσα αίματος, από τα ιμπεριαλιστικά παράσιτα και αποικισμού. Μέσω των συμμοριών του ISIS που έχει οργανωθεί από τις ίδιες αυτές δυνάμεις, θέλουν να εισβάλουν στην περιοχή και να υποτάξουν τους λαούς. Στην πραγματικότητα, οι σφαγές ενάντια στους λαούς των χριστιανών, γιαζιντί, συριανών και μουσουλμάνων, οι βιασμοί, το εμπόριο των γυναικών και των παιδιών σε σκλαβοπάζαρα, οι εκτελέσεις με μαζικές τελετές και άλλες απάνθρωπες πολιτικές των συμμοριών του ISIS, είναι η αντανάκλαση και οι αιώνιες πρακτικές των ιμπεριαλιστικών τους αφεντικών.

Νίκησε η γιγαντιαία αντίσταση των οργανωμένων λαϊκών κινημάτων ενάντια σε όσους ήθελαν να εξοντώσουν τους λαούς σε μια λίμνη αίματος και να τους διαγράψουν τη γλώσσα, την πίστη, τη ζωή, τον εαυτό τους από την μνήμη, στην Ροζάβα και στο Κομπάνι, στο Σένγκαλ, Τιλ-Χεμίς και Σερεκάνιε, με την πρωτοπορία των YPG-YPJ.

Έτσι, η επανάσταση της Ροζάβα κυριάρχησε την παγκόσμια επικαιρότητα, και η αντίσταση των YPG-YPJ μετατράπηκε σε ένα χώρο τον οποίο οι φτωχοί λαοί θαυμάζουν, ενισχύοντας τις δράσεις αλληλεγγύης των αγωνιστών και στέλνοντας πολεμιστές/τριες. Αυτός ο χώρος είναι πλέον η σημερινή Μπε-

κάα, η σημερινή Παλαιστίνη. Η Επανάσταση της Ροζάβα είναι η Κομούνα του Παρισιού υπό γερμανική πολιορκία. Η Μαδρίτη του Ισπανικού Εμφυλίου, το Στάλινγκραντ στον Β' Πόλεμο Μοιρασιάς.

Η Επανάσταση της Ροζάβα έχει πλέον γίνει ο πυρσός αντίστασης για τους καταπιεσμένους λαούς, η καρδιά των όλο και πιο δυναμωμένων παγκόσμιων επαναστάσεων, ανατρέποντας ισορροπίες δυνάμεων σε γειτονικές χώρες, αλλά πρώτα από όλα στην Τουρκία.

Η Επανάσταση της Ροζάβα, ως μια επανάσταση των γυναικών έχει δημιουργήσει μια δυνατή γυναικεία βούληση ενάντια στον οπισθοδρομισμό του πατριαρχικού κόσμου και έχει γίνει το σύμβολο αυτής της βούλησης.

Οι επαναστάτες από διάφορες χώρες του πλανήτη με στραμμένα τα πρόσωπα στη Μέση Ανατολή, έχοντας την ιστορική συνείδηση και ευθύνη του καθήκοντος της άμυνας, αλλά και εξάπλωσης της Επανάστασης της Ροζάβα, δεν δίστασαν ούτε ένα δευτερόλεπτο να πολεμήσουν στα μέτωπα, να χύσουν το αίμα τους και να πεθάνουν για τη νίκη.

Κάποιες επαναστατικές δυνάμεις από την Τουρκία και άλλες χώρες έχουν έρθει στην Ροζάβα, προσπάθησαν να συμβάλουν στην επανάσταση και τον πόλεμο, και πήραν τη θέση τους για να αναπτύξουν και να προχωρήσουν τον αγώνα, να τον ενισχύσουν και να τον μεταφέρουν στις χώρες τους.

Εμείς που πολεμάμε σε κάθε τετράγωνο της Ροζάβα, δίνουμε μάρτυρες και σηκάνουμε τη σημαία της αντίστασης...

Εμείς που μαχόμαστε στην πρώτη γραμμή ενάντια στον ιμπεριαλισμό και τους αντιδραστικούς της περιοχής...

Εμείς που αντιμετωπίζουμε τις συμμορίες του ISIS που θέλει να πνίξει την επανάσταση...

Εμείς που ζούμε την επανάσταση και τη νιώθουμε μέσα μας...

Εμείς οι λαοί του Κουρδιστάν που πραγματοποίησαν την επανάσταση της Ροζάβα, όλοι οι εργάτες, καταπιεσμένοι, γυναίκες, διεθνιστές επαναστάτες που πολεμάμε κάτω από τις σημαίες των YPG-YPJ...

Έχουμε ορκιστεί, έχουμε υποσχεθεί σε όλους αυτούς που πέσανε πριν από μας, σε όλες τις αξίες που δημιουργήθηκαν πριν από μας...

Εμείς οι Ισπανοί, οι Γερμανοί, οι Έλληνες, οι Τούρκοι, οι Άραβες, οι Αρμένιοι, οι Λάζοι, οι Κιρκέζοι, οι Αλβανοί...

Ως διεθνιστές, επαναστατικές δυνάμεις, οργανώσεις, ομάδες από διάφορες χώρες έχουμε ενωθεί στο Τάγμα Διεθνιστικής Ελευθερίας για να προστατεύουμε την επανάσταση της Ροζάβα.

Καλούμε όλους τους καταπιεσμένους λαούς, τους εργαζόμενους/ες, τις γυναίκες, τις κοινωνικές ομάδες από διάφορες θρησκείες και ταυτότητες, τους οικολόγους, τους αντιιμπεριαλιστές/τριες, τους αντιφασίστες/τριες, τους αντικαπιταλιστές/τριες, τους δημοκράτες και τους επαναστάτες/τριες να ενωθούν κάτω από την σημαία του Τάγματος Διεθνιστικής Ελευθερίας ώστε να προστατεύσουμε την επανάσταση της Ροζάβα, να μεγαλώσουμε τα κεκτημένα μας, να επεκτείνουμε την επανάσταση της περιοχής της Μέσης Ανατολής και να προτάξουμε την αδελφότητα των λαών...

Πηγή: ANF

<http://www.firatnews.com/kurdistan/rojawa-da-enternasyonal-ist-tabur-kuruldu>

Το παρόν κείμενο αποτελεί γράμμα από γάλλους αναρχικούς προς τους Αιθίοπες Εβραίους που ξεγεύθηκαν το Μάιο ενάντια στην ρατσιστική πολιτική που ασκεί το κράτος του Ισραήλ εναντίον τους. Βρέθηκε στο γαλλικό site <http://www.non-fides.fr>, με τίτλο: "Bibi, fais attention, Baltimore arrive en Israël!"

Φτάσατε στο Ισραήλ από την Αιθιοπία στα μέσα της δεκαετίας του 1980 και σήμερα το 38,5% των οικογενειών σας ζουν κάτω από το όριο της φτώχειας, έναντι του 14,3% κατά μέσο όρο για όλους τους Ισραηλινούς Εβραίους. Είστε μόνο το 2% του ισραηλινού πληθυσμού και αποτελείτε το 40% των φυλακισμένων. Σας αποκαλούν υποτιμητικά «Falasha». Από την παιδική ηλικία σας, έχετε υποστεί κοροϊδία, ξυλοδαρμούς και ψυχολογική βία, επειδή το χρώμα του δέρματός σας είναι διαφορετικό. Επειδή είστε «κακοί Ισραηλινοί» και «κακοί Εβραίοι». Αλλά αυτές τις μέρες, δεν είστε πλέον απλά παράπλευρες απώλειες από τα παλιά όνειρα του κινήματος της «εθνικής απελευθέρωσης» ή της σημερινής επεκτατικής σιωνιστικής πολιτικής του Ισραήλ. Δεν είστε πλέον απλά θύματα- τραυματίστες πενήντα μπάτσους, επιτεθήκατε στο δημαρχείο με πέτρες και παρόλο που η αστυνομία άνοιξε

πυρ με χειροβομβίδες κρότου για να σας διασκορπίσει και να προστατεύσει το δημαρχείο του Τελ Αβίβ, καταφέρατε να μπλοκάρετε έναν από τους κύριους αυτοκινητόδρομους της χώρας. Δεν είναι τόσο οι δράσεις που μετράνε, αλλά η αποφασιστικότητά σας να σπάσετε τη σιωπή στην οποία ο εθνικισμός, ο καπιταλισμός και οι διάφορες νομοτέλειες σας έχουν κρατήσει.

Ο υπουργός Εσωτερικών Yitzhak Aharonovitch, εξήγησε ότι το να διαλύσει τους «ταραξίες» ήταν περίπλοκο, επειδή δεν υπήρχε κανένας ηγέτης για να στραφεί, και εκεί βρίσκονταν όλη η δύναμη και το θάρρος σας. Οι αριστεροί σας έχουν ήδη εγκαταλείψει, παρά το γεγονός ότι σας υποστήριξαν στο παρελθόν[1], όπως έχουν κάνει σε όλες τις περιπτώσεις ακηδεμόνευτων εξεγέρσεων σε όλο τον κόσμο. Ταυτόχρονα εμφανίστηκαν αρκετοί αυτόκλητοι ηγέτες της Αιθιοπικής εβραϊκής κοινότητας που καταδικάζουν τις ταραχές και μιλάνε για μια «αναρχική» συνωμοσία[2].

Το βίντεο που πυρπόλησε την πυριτιδαποθήκη και σας οδήγησε στους δρόμους κατά χιλιάδες δείχνει έναν Ισραηλινό στρατιώτη αιθιοπικής καταγωγής που ξυλοκοπήθηκε χωρίς λόγο (αν και αντιστάθηκε) στο δρόμο από δύο ρατσιστές αστυνομικούς που δοκίμασαν πάνω του τις γνώσεις τους στο Κραν

“Μπίμπι Πρόσεχε. Η Βαλτιμόρη έφτασε στο Ισραήλ”

Maga. Εικόνες που έβαλαν φωτιά στους δρόμους, όπως ακριβώς φλέγονται και οι δρόμοι της Αμερικής τους τελευταίους μήνες. Εικόνες που παραπέμπουν στον καθημερινό ρατσισμό και την εκμετάλλευση που πολλοί μη Εβραίοι επίσης αντιμετωπίζουν: οι Ισραηλινό Άραβες, οι μετανάστες από την Ασία και την υποσαχάρια Αφρική.

Όπως συνέβη και στο Φέργκιουσον και τη Βαλτιμόρη πρόσφατα, αποφασίσατε να σταματήσετε να υποφέρετε στη σιωπή και τη ντροπή. Οπλισμένοι με το θάρρος σας, συγκρουστήκατε με το αστυνομικό καθεστώς που σας καταπιέζει γιατί σας έχει «φιλοξενήσει», σας φέρνει αντιμέτωπους με τη ντροπή στην οποία θα ήθελε να πνιγείτε. Όπως και στο Φέργκιουσον και τη Βαλτιμόρη πρόσφατα, θα ανακτήσετε την αξιοπρέπειά σας με οργή και ελπίδα.

Για πρώτη φορά στο Ισραήλ, υπάρχει μίμηση των Ηνωμένων Πολιτειών για κάτι άλλο πέρα από τις κραυγαλέες μαλακίες των ηγετών τους (και του δημοκρατικού μιλιταρισμού τους), από ένα μεγάλο μέρος του πληθυσμού... Σε αυτό υπάρχει κάτι για να γιορτάσουμε, υπάρχει ένα κομμάτι ελπίδας και μπορούμε να το προσθέσουμε στην ελπίδα που εκφράζεται καθημερινά από εκείνους που αρνούνται να υπηρετήσουν στον Ισραηλινό Στρατό[3], εκείνους που κάθε μέρα ατομικά επαναστατούν ενάντια στη μιλιταριστική πολιτική του Ισραήλ και του αποικιοκρατικού καθεστώτος και εναντίον της Παλαιστινιακής Αρχής στο εσωτερικό της Παλαιστίνης.

Όπως συνηθίζουμε να λέμε, οι εξεγέρσεις δημιουργούν την αλληλεγγύη και η αλληλεγγύη δημιουργεί τις εξεγέρσεις. Οι καρδιές μας είναι μαζί σας, μακριά από τις δικιές τους. Ενάντια σε κάθε αρχή, για την εξάπλωση της εξέγερσης.

[1] Το NIF, για παράδειγμα, μια αρκετά ακροαριστερή οργάνωση κυκλοφόρησε ένα αντιπαθητικό ανακοινωθέν που αρνείται τη συμμετοχή της στα γεγονότα.

[2] Στο Ισραήλ οτιδήποτε μη ισραηλινό, αντισιωνιστικό και μη αραβικό θεωρείται αναρχικό, κυρίως λόγω της ύπαρξης μιας εξωκοινοβουλευτικής αριστερής ομάδας, των αυτοαποκαλούμενων «Αναρχικών ενάντια στο τείχος», οι οποίοι είναι όμως πιο σοσιαλδημοκράτες από οποιονδήποτε άλλο...

[3] Δείτε για παράδειγμα, το βίντεο με έναν νεαρό Ισραηλινό, ο οποίος εξηγεί την άρνησή του να υπηρετήσει στον Ισραηλινό Στρατό: <https://www.youtube.com/watch?v=Ex-aiBVeBVg>

Des Anarchists

Υποσημειώσεις

* Το όνομα «Μπίμπι» που αναφέρεται στον τίτλο είναι παρατσούκλι του Μπέντζαμιν Νετανιάχου. Ο τίτλος του άρθρου αποτελούσε ένα από τα κεντρικά συνθήματα των διαδηλώσεων.

* Εδώ το κείμενο στα γαλλικά: <http://www.non-fides.fr/?Bibi-fais-attention-Baltimore>

* Και εδώ στα αγγλικά: <http://dialectical-delinquents.com/class-struggle-histories-2/ethiopian-jews-riot-in-israel/>

Σε αυτό το site μπορείτε να βρείτε ενημερώσεις από τις εξελίξεις των ταραχών και ενδιαφέρουσες σημειώσεις για την ιστορία και τους αποκλεισμούς των 135 περίπου χιλιάδων Εβραίων Αιθιοπών στο Ισραήλ.

Το άρθρο δεν εκφράζει απαραίτητα τις απψεις της Απατρης για τους Αναρχικούς Ενάντια στο Τείχος.

Μετάφραση στα ελληνικά: Απατρης

Μικρά Μεγάλα Διεθνή

Η.Π.Α: Νομοσχέδιο που θα επιτρέψει σε δασκάλους να σκοτώνουν μαθητές αν νιώσουν απειλή. Αυτή τη φορά, η ακροδεξιά ξεπέρασε τον εαυτό της στις Ηνωμένες Πολιτείες. Ο δάσκαλος του μέλλοντος σε ρόλο Δικαστή Ντρέντ: Ο Ρεπουμπλικάνος γερο-ισιασστής του Τέξας, Νταν Φλυν, πρότεινε ένα νομοσχέδιο με την ονομασία "Νόμος για την Προστασία των Καθηγητών" (H.B868). Θα επιτρέψει στους δασκάλους να χρησιμοποιούν θανάσιμη βία σε σχολικό έδαφος, σε σχολικό λεωφορείο ή σε γιορτή που είναι χορηγός το σχολείο, σε περίπτωση που βρίσκονται σε αυτοάμυνα ή προκειμένου να προστατέψουν μαθητές του σχολείου. Επίσης, οι δάσκαλοι θα επιτρέπεται να χρησιμοποιούν όπλα υπερασπιζόμενοι περιουσία του σχολείου. Επιπροσθέτως, στους δασκάλους που θα πυροβολούν κάποιον κάτω από αυτές τις συνθήκες θα παρέχεται "Πολιτική Ασυλία", το οποίο σημαίνει πως δεν θα θεωρούνται υπεύθυνοι αν ο μαθητής που πυροβόλησαν τραυματιστεί ή πεθάνει.

Να σημειωθεί πως οι δάσκαλοι στο Τέξας έχουν ήδη το δικαίωμα να έχουν όπλα στη τάξη. Οι υποστηρικτές της οπλοκατοχής απαιτούν οι καθηγητές να είναι οπλισμένοι, μετά από το περιστατικό των πυροβολισμών στο Σάντυ Χούκ το 2012, που κόστισε τη ζωή σε 20 ανθρώπους. Ωστόσο, οι υποστηρικτές του ελέγχου της οπλοφορίας δηλώνουν πως η εύκολη πρόσβαση στα όπλα αυξάνει το έγκλημα. Ψυχολόγοι σημειώνουν, επίσης, πως η εύκολη πρόσβαση σε όπλα αυξάνει τις πιθανότητες να πυροβοληθεί κάποιος κατά τη διάρκεια μιας συναισθηματικά φορτισμένης αντιπαράθεσης. (Πηγή: *prono.gr*)

ΓΑΛΛΙΑ: Το καλό πράγμα αργεί να γίνει... Αθώωθηκαν οι Γάλλοι αστυνομικοί που ήταν υπεύθυνοι για το θάνατο ενός 15χρονου κι ενός 17χρονου πριν από 10 χρόνια στο προάστιο του Παρισιού Μπομπινί. Είχαν κυνηγήσει τρία παιδιά, χωρίς να έχουν κάνει κάτι, κι αυτά για να ξεφύγουν πήδηξαν πάνω από τον τοίχο ενός υποσταθμού της ηλεκτρικής εταιρείας, με αποτέλεσμα τα δύο να πεθάνουν από ηλεκτροπληξία και το τρίτο να υποστεί βαριά εγκαύματα. Το περιστατικό πυροδότησε τρεις εβδομάδες ταραχών και συγκρούσεων, με πυρπολήσεις αυτοκινήτων και κτιρίων σε ολόκληρη τη Γαλλία. Ο εισαγγελέας αρνήθηκε τρεις φορές στη διάρκεια δέκα ετών να ασκήσει δίωξη στους υπεύθυνους αστυνομικούς. Οι οικογένειες των νεκρών δεν το έβαλαν κάτω και τελικά οι αστυνομικοί δικάστηκαν με την κατηγορία ότι δεν προσπάθησαν να αποτρέψουν τον κίνδυνο για τους νεαρούς. Αλλά πώς να το κάνουν, αφού, σύμφωνα με το Associated Press, ένας από τους κατηγορούμενους αστυνομικούς είχε πει στη διάρκεια του περιστατικού στον ασύρματο "Αν μπουν εκεί μέσα, δεκάρα δε δίνω για το τομάρι τους"; Η αθωωτική απόφαση, βέβαια, υποστηρίζει ότι οι αστυνομικοί "δεν είχαν σαφή γνώση του μεγάλου και άμεσου κινδύνου" για τις ζωές των παιδιών.

ΑΡΓΕΝΤΙΝΗ: Μείωσαν την ποινή σε παιδόφιλο γιατί το 6χρονο θύμα "φαινόταν γκέι"! Σε όποια γωνιά του πλανήτη κι αν κοιτάζουμε, τα σιχάματα που έχουν την εξουσία των νόμων και λέγονται δικαστές, είναι το ίδιο μισάνθρωποι. Δύο δικαστές στην Αργεντινή μείωσαν κατά πολύ την ποινή που επιβλήθηκε σε παιδόφιλο, επειδή το 6χρονο θύμα του είχε προηγουμένως κακοποιηθεί και "φαινόταν γκέι". Οι δικαστές αποφάσισαν ότι ο παιδόφιλος, ένας προπονητής ποδοσφαίρου, δεν φέρει όλη την ευθύνη για το βιασμό του παιδιού, επειδή ο 6χρονος είχε τραυματιστεί από προηγούμενη κακοποίηση από τον πατέρα του και επίσης γιατί έδειξε "ομοφυλοφιλικές τάσεις". Τα δικαστικά έγγραφα δείχνουν ότι οι δικαστές Horacio Rimbo

και Benjamin Ramon Sal Llargues μείωσαν την ποινή του προπονητή Mario Tolosa από έξι χρόνια σε 38 μήνες, λέγοντας ότι επειδή ο πατέρας του αγοριού μπορεί να το είχε ήδη βιάσει, το αγόρι ήταν συνηθισμένο σε τέτοια κακοποίηση και είχε δείξει ομοφυλοφιλικά χαρακτηριστικά!

Η απόφαση του δικαστηρίου πάρθηκε το περασμένο έτος αλλά διέρρευσε τώρα στον Τύπο. Επίσης, αποκαλύφθηκε ότι οι συγκεκριμένοι δικαστές έχουν μακρύ ιστορικό που αφορά στις μειώσεις των ποινών που σχετίζονται με σεξουαλικά και φυλετικά εγκλήματα. Για παράδειγμα, δικαιολόγησαν τους βιασμούς δύο έφηβων κοριτσιών από έναν πάστορα επειδή ανήκαν σε κατώτερη οικονομική τάξη. Το Μάρτιο, οι ίδιοι δικαστές μείωσαν την ποινή ενός πατέρα που βίασε την κόρη του επειδή το θύμα έκανε αντιφατικές δηλώσεις στο δικαστήριο. Το 2011 ένας άνδρας που σκότωσε τη γυναίκα του με σφυρί είδε την ποινή του να μειώνεται κατά πολύ επειδή η στάση της γυναίκας κρίθηκε ως «σχεδόν προκλητική»!

Ποια δικαιοσύνη άραγε θα δικάσει αυτούς που στο όνομα της δικαιοσύνης διαπράττουν έγκλημα μετά το έγκλημα που καλέστηκαν να δικάσουν με τη νομική τους εξουσία; Και ποια θα μπορούσε να είναι η ποινή για τους συγκεκριμένους που βίασαν για δεύτερη φορά με τις αποφάσεις τους;

Ναζί και φανατικοί Ισλαμιστές: Οι νέοι μισθοφόροι του NATO Από την πρώτη εμφάνιση των φανατικών ισλαμιστών του ISIS -το οποίο ήταν άγνωστο μέχρι πριν από ένα χρόνο και αντικατέστησε τη «φθαρμένη» Αλ Κάιντα ως «τρομοκρατικό πρόσχημα» στη παγκόσμια σκηνή- υπήρχαν οι εικασίες ότι οι ΗΠΑ, μέσω της Σαουδικής Αραβίας το χρηματοδοτούσαν ως όχημα για να ανατραπεί ο πρόεδρος της Συρίας Άσαντ, ο οποίος εδώ και χρόνια έχει σταθεί εμπόδιο στον αγωγό φυσικού αερίου του Κατάρ, που θα μπορούσε να εκθρονίσει τη Ρωσία από την έως τώρα θέση της ως ενεργειακό κυρίαρχο της Ευρώπης.

Οι εικασίες επιβεβαιώθηκαν πρόσφατα μετά τη διαρροή απόρρητου εγγράφου του Αμερικανικού Πενταγώνου. Το έγγραφο που διέρρευσε στις 18 Μαΐου, κατά λάθος αποκατασκευασμένο, και δημοσιεύθηκε από το Judicial Watch, αποκαλύπτει ότι, σε συντονισμό με τα κράτη του Κόλπου και την Τουρκία, οι ΗΠΑ χρηματοδοτούν ισλαμικές ομάδες (για να αποσταθεροποιήσουν τον Άσαντ) και -ουσιαστικά- την εμφάνιση ενός Ισλαμικού Κράτους στο Ιράκ και τη Συρία. Στο ίδιο σύμπερασμα οδηγούν και αποχαρακτηρισμένα έγγραφα της Υπηρεσίας Αμυντικών Πληροφοριών (DIA), με ημερομηνία 12/8/2012, που διέρρευσε στα μέσα Μαΐου και αναφέρονται σαφώς στη χρηματοδότηση της συριακής αντιπολίτευσης και των ισλαμιστικών οργανώσεων που τη στηρίζουν και συναποτελούν.

Στα έγγραφα δίνεται ιδιαίτερη βαρύτητα στη χρησιμότητα των "no fly zones" (ζώνες απαγόρευσης πτήσεων), που έπαιξαν καθοριστικό ρόλο στην ανατροπή Καντάφι, από ομάδες Ισλαμιστών στη Λιβύη. Στο αντίστοιχο έγγραφο του Πενταγώνου, η δημιουργία "Σαλαφιστικού πριγκιπάτου" θεωρείται ως θετική εξέλιξη για τη συριακή αντιπολίτευση, την οποία υποστηρίζουν, όπως χαρακτηριστικά αναφέρεται, "...η Δύση, οι χώρες του Κόλπου, και η Τουρκία". Το έγγραφο συνεχίζει: "Μία τέτοια κρατική οντότητα θα παρέχει, μια περαιτέρω ώθηση στην υπόθεση της ενοποίησης της τζιχαντ μεταξύ των σουνιτών του Ιράκ και της Συρίας και των υπόλοιπων Σουνιτών στον αραβικό κόσμο..." ενάντια σε Συρία και Ιράν.

Όμως η χρηματοδότηση των ισλαμιστών από τις ΗΠΑ και το NATO έχει και μια άλλη

πλευρά Την κοινή χρηματοδότηση και αξιοποίησή τους στο Ουκρανικό έδαφος. Η σχέση των Ουκρανών δεξιών εθνικιστών με τους Τσετσένους ισλαμιστές είναι παλιά. Ο ναζί εθνικιστής Muzychko, μαζί με άλλους Ουκρανούς εθελοντές (Δεξιός Τομέας), ήταν στη Τσετσενία και πήραν μέρος στον πρώτο πόλεμο εναντίον της Ρωσίας στο πλευρό των Τσετσένων ισλαμιστών. Το τμήμα αυτό των Ουκρανών εθελοντών είχε την ονομασία "Viking" και υπαγόταν απευθείας στον αρχηγό των Τσετσένων Shamil Basayev, κύριο υπεύθυνο της σφαγής 260 άμαχων, κυρίως παιδιών.

Στις τάξεις του ISIS δραστηριοποιείται επίσης η οργάνωση "Jaish al-Muhajireen wal-Ansar" (Στρατός των ξένων και των υποστηρικτών), που αποτελείται κυρίως από Τσετσένους και Ρωσόφωνους ισλαμιστές. Ένα από τα ηγετικά στελέχη της οργάνωσης είναι ο Abdul Karim Krymsky, Τάταρος από την Κριμαία. Στην Κωνσταντινούπολη βρίσκεται το σημείο συγκέντρωσης-γέφυρα, που συνδέει το ISIS με την Ουκρανία και τις νεοναζιστικές ομάδες. Μέσω αυτής της "γέφυρας", περνάνε Ρώσοι "εθελοντές" στην Ουκρανία για να πολεμήσουν δίπλα στα ναζιστικά παραστρατιωτικά τάγματα. Την ίδια στιγμή οι ιδεολογικοί αδελφοί του "Δεξιού Τομέα" σε Ελλάδα (Χρυσή Αυγή) και Ευρώπη, καταγγέλλουν την "ισλαμική απειλή που πλανάται πάνω από την Ευρώπη" στα πρόσωπα των απελπισμένων και κυνηγημένων προσφύγων από τους πολέμους των αφεντικών των μισθοφόρων τους στρατών στη Μέση Ανατολή και το Αφγανιστάν.

ΜΠΑΓΚΚΛΑΝΤΕΣ: Στιγμιότυπα εκμετάλλευσης σε εποχές παγκοσμιοποίησης... Πριν δυο χρόνια, η κατάρρευση του κτιρίου μιας κλωστοϋφαντουργίας στην Ντάκα του Μπαγκλαντές αποκάλυψε στον δυτικό κόσμο άλλο ένα απεχθές πρόσωπο της εκμετάλλευσης: 1.130 εργάτριες και εργάτες βγήκαν τραγικό θάνατο κάτω από τα συντρίμια της Ράνα Πλάζα, ενός οκταρόφου εργοστασίου. Ήταν μόνο λίγες και λίγοι από τα 4,5 περίπου εκατομμύρια ανθρώπων που εργάζονται στα 4.500 κλωστοϋφαντουργεία του Μπαγκλαντές, τα οποία τροφοδοτούν με φτηνά ρούχα τις επώνυμες ευρωπαϊκές και αμερικανικές καταναλωτικές αλυσίδες καταστημάτων λιανικής.

Εκείνη τη χρονιά, ο κλάδος της κλωστοϋφαντουργίας του Μπαγκλαντές έκανε εξαγωγές αξίας 21,5 δισεκατομμυρίων δολαρίων, περίπου το 80% του συνόλου των εξαγωγών της χώρας. Δεν είναι παράλογο, λοιπόν, που πήρε δυο χρόνια στις μπαγκλαντεσιανές αρχές για να ασκήσουν πρόσφατα δίωξη για την προβλέψιμη τραγωδία σε 42 άτομα, μεταξύ των οποίων και ο εργοστασιάρχης, που είχε εκείνες τις ημέρες προσπαθήσει να φύγει κρυφά από τη χώρα.

Η δημοσιότητα που πήρε η κατάρρευση της Ράνα Πλάζα οδήγησε ορισμένες ευρωπαϊκές εταιρείες να υιοθετήσουν έναν "κώδικα τιμής", που περιλαμβάνει προδιαγραφές ασφάλειας και υγιεινής της εργασίας στα εργοστάσια του Μπαγκλαντές στα οποία αναθέτουν τις παραγγελίες τους. Αυτή η συμφωνία αφορά βέβαια μόνο τα 1.000 από τα

4.500 εργοστάσια, ενώ στην πραγματικότητα δεν υπάρχει και τρόπος να διαπιστωθεί αν τηρείται. Ταυτόχρονα, οι έλεγχοι που προέκυψαν μετά την κατάρρευση της Ράνα Πλάζα οδήγησαν στο κλείσιμο 220 εργοστασίων με 150.000 εργαζόμενους. Τι τα θέλετε; Οι "ροές κεφαλαίων" είναι ελεύθερες, σε αντίθεση με τις "μεταναστευτικές ροές"...

ΑΪΤΗ: Ειρήνη ημίν Τουλάχιστον 225 περιστατικά "συναλλακτικού σεξ" μεταξύ Αιτινών γυναικών και κυανόκρανων του ΟΗΕ καταγράφονται σε έρευνα του γραφείου εσωτερικών υποθέσεων του ΟΗΕ στην Αϊτή. Οι γυναίκες δηλώνουν πως προέβησαν σε σεξουαλικές πράξεις με τους στρατιώτες με αντάλλαγμα βασικά αγαθά, όπως τρόφιμα και φάρμακα, αλλά και παπούτσια, κινητά τηλέφωνα, laptop, αρώματα και χρήματα. Το ένα τρίτο των περιστατικών αφορά ανήλικες.

Ο ΟΗΕ απαγορεύει την "ανταλλαγή χρημάτων, εργασίας, αγαθών ή υπηρεσιών με σεξ" και αποθαρρύνει τις σεξουαλικές σχέσεις μεταξύ στελεχών του και ανθρώπων που δέχονται τη βοήθειά του, λέγοντας ότι αυτές "βασίζονται σε σχέσεις θεμελιώδους ανισότητας". Ορισμένα μέλη των "ειρηνευτικών" αποστολών αμφισβητούν αυτή την οδηγία θεωρώντας την ως απαγόρευση κάθε σεξουαλικής σχέσης με ντόπιους.

Στη φτωχή χώρα εδρεύει από το 2004 ισχυρή δύναμη κυανόκρανων (σήμερα γύρω στις 7.000 άτομα). Οι "ειρηνευτικές δυνάμεις" του ΟΗΕ που είναι ανεπτυγμένες σε ολόκληρο τον κόσμο φτάνουν τις 125.000.

Απελευθέρωση του Γικρέ-Σπι (Ταλ Αμπάντ) από τους μαχητές του YPG/J Τη Δευτέρα 15 Ιουνίου 2015 καταλήφθηκε από τις λαϊκές πολιτοφυλακές του YPG & YPJ μαζί με συμμαχικές δυνάμεις του FSA η πόλη του Γικρέ-Σπι (στα αραβικά Ταλ Αμπάντ) ενώνοντας για πρώτη φορά τα δύο καντόνια του Κομπάνι και της Τζαζίρα (Cizire). Έτσι εκπληρώθηκε μια στρατηγική στόχευση αλλά και ένα όνειρο από την αρχή της επανάστασης της Ροζάβα.

Με αυτή τη νίκη ενδυναμώνεται ουσιαστικά η αυτόνομη οντότητα των Κούρδων αγωνιστών, όχι μόνο εδαφικά αλλά κυρίως πολιτικά μέσω της γεωστρατηγικής σημασίας που αποκτά πλέον η ύπαρξη μίας ενιαίας αυτοδιοικούμενης περιοχής που εκτείνεται σε εκατοντάδες χιλιόμετρα στα βόρεια σύνορα της Συρίας. (Παραμένει αποκομμένο μόνο το καντόνι του Εφρίν στα δυτικά).

Το Γικρέ-Σπι βρίσκεται ανάμεσα στα δύο καντόνια και αποτελούσε την βασική πύλη ανεφοδιασμού σε έμπυχο δυναμικό και πολεμικό υλικό αλλά και κομβικό σημείο του λαθρεμπορίου πετρελαίου του Ισλαμικού Κράτους με τη "μαμά" Τουρκία - τον βασικό υποστηρικτή όλων των τζιχαντιστών που δρουν στη Συρία καθώς επίσης και δηλωμένο θανάσιμο εχθρό της Δημοκρατικής Αυτονομίας και κάθε προσπάθειας αυτοδιάθεσης στα τουρκικά και συριακά εδάφη του Κουρδιστάν. Γι' αυτό τον λόγο όσο ισχυροποιείται η Ροζάβα τόσο μεγαλώνει ο κίνδυνος της δηλωμένης πρόθεσης εισβολής του τουρκικού κράτους με τη δικαιολογία της ασφάλειας των συνόρων του. ■

Αρνούνται να απελευθερώσουν τη σύντροφο του Γερ. Τσάκαλου

Στις 2 Ιουνίου και μετά από ένα υπερβολικά μεγάλο διάστημα από τη λήξη της απεργίας πείνας των μελών της ΣΠΦ, εξετάστηκε τελικά η αίτηση αποφυλάκισης της Εύης Στατήρη συζύγου του Γεράσιμου Τσάκαλου μέλους της ΣΠΦ. Αρμόδιος να αποφασίσει ήταν ο ειδικός εφέτης ανακριτής Ευτύχιος Νικόπουλος που έχει αναλάβει κατ' αποκλειστικότητα όλες τις υποθέσεις «τρομοκρατίας». Είναι αυτός που συμπωματικά λίγες μέρες πριν απέρριψε και το δικαίο αίτημα του Ν. Ρωμανού για εκπαιδευτικές άδειες, παρ' ό,τι υπάρχει σχετική τροπολογία γι' αυτό.

Ο Νικόπουλος, παρά τη θετική πρόταση αποφυλάκισης της Εύης από τον εισαγγελέα της υπόθεσης Ασπρογέρακα, απέρριψε με απόφαση καρμπόν το αίτημα. Στην ουσία ήταν η πρώτη αίτηση αποφυλάκισης που έπρεπε να εφαρμοστεί η τροπολογία για τους συγγενείς που ψηφίστηκε πρόσφατα στο νομοσχέδιο για την κατάργηση των φυλακών τύπου Γ'. Μάλιστα, όταν κατατέθηκε η αίτηση αποφυλάκισης, ο Νικόπουλος ειρωνευόταν και έλεγε ότι θα ήταν πιο βολικό να δώσει μαζεμένες μερικές έτοιμες απ' αυτόν αιτήσεις αποφυλάκισης για να μην κουράζεται η Εύη να τις γράφει. Εννοούσε ξεκάθαρα ότι δεν μπαίνει καν στον κόπο να τις εξετάσει ουσιαστικά, αλλά θα τις απορρίπτει σωρηδόν χωρίς καν να τις διαβάσει. Επιβεβαίωσε έτσι την προσωπική του εμμονή με τα συγκεκριμένα συγγενικά πρόσωπα των μελών της ΣΠΦ, αναφερόμενος επίσης με σαρκαστικό ύφος στην τροπολογία και σχολιάζοντας «μήπως θέλετε να τροπολογηθώ κι εγώ;».

Ο Νικόπουλος λειτουργεί σαν ένας μικρός δικτάτορας που αδιαφορεί παντελώς για την αίσθηση δικαίου και για τα πραγματικά γεγονότα και στοιχεία, συνεχίζοντας σαδιστικά την προφυλάκιση της Εύης, κρατώντας την στη φυλακή λόγω της προσωπικής της σχέσης με τον Γ. Τσάκαλο, ενώ η ίδια δεν έχει καμία σχέση με οτιδήποτε παράνομο. Όπως λέει ο ίδιος, δεν δίνει λογαριασμό σε κανέναν κι αυτό του παρέχει τη δυνατότητα να λειτουργεί απολύτως φασιστικά, χαρακτηριστικό της κουλτούρας του συγγενικού περιβάλλοντός του.

Δεν εστιάζουμε μόνο στο θείο του Αριστοκλή Νικόπουλο που ήταν ταξιαρχος της ελληνικής αστυνομίας και κατέληξε μπλεγμένος με τον Παναγιώτη Ψωμιάδη προσπαθώντας να τον ξελασπώσει από τα σκάνδαλα της νομαρχίας. Αναφερόμαστε και στον άλλον θείο του και πνευματικό του μέντορα, τον Βασίλη Νικόπουλο, πρώην πρόεδρο του Αρείου Πάγου, που κι αυτός, μεροληπτικά και εκμεταλλεόμενος την εξουσία του, τον προώθησε με αδιαφανή τρόπο στο πρωτοδικείο

της Κορίνθου με τη βοήθεια του Ρωμύλου Κεδικογλου. Βέβαια, δεν πρέπει να αγνοήσουμε και την επιρροή από την ξαδέλφη του Χαρά Νικοπούλου, η οποία κινείται στο χώρο της Χρυσής Αυγής.

Ο Νικόπουλος είναι το άτομο που η Χρυσή αυγή εκθειάζει με κάθε ευκαιρία, και είναι γνωστές οι σε τοπικό επίπεδο ισχυρές υπόγειες διασυνδέσεις μεταξύ τους. Όλα αυτά είναι δείγματα μιας οικογενειακής κουλτούρας, που εξηγούν ως ένα βαθμό την ιδεολογικοπολιτική του εμμονή με την υπόθεση της ΣΠΦ και το λόγο που παραβιάζει συστηματικά το «καθήκον» του λειτουργώντας μεροληπτικά. Είναι αυτές οι «εκλεκτικές συγγενείες» που τον διαμόρφωσαν έτσι.

Οι συμπτώσεις όμως στην υπόθεση των συγγενών της ΣΠΦ δεν σταματούν εδώ. Η Ισιδώρα Πόγκα, της οποίας το δικαστικό συμβούλιο είχε απορρίψει, πριν ακόμα ψηφιστεί η τροπολογία, την αίτηση αποφυλάκισης της Εύης, τις ίδιες μέρες με την τελευταία απόφαση του Νικόπουλου, έκρινε την προσφυγή για την αλλαγή των περιοριστικών όρων της Αθηνάς Τσάκαλου - όρων που θυμίζουν καθεστώς εξορίας στο νησί της Σαλαμίνας. Η αίτηση της Τσάκαλου, που ζητούσε τη δυνατότητα να βλέπει τα παιδιά της στη φυλακή, αλλά και να κάνει μία απαραίτητη ιατρική εξέταση στο Γενικό Κρατικό Νοσοκομείο της Νίκαιας, απορρίφθηκε από την Πόγκα. Το σκεπτικό της απόρριψης είναι ότι δεν συντρέχει λόγος μια εξηντάχρονη γυναίκα να βλέπει τα παιδιά της, αλλά ούτε και να πάει στο νοσοκομείο. Της απέρριψε πράγματα που ούτε δικτατορικά καθεστώτα δεν θα απαγόρευαν.

Πρόκειται για δύο άτομα του δικαστικού συστήματος που βρίσκονται ξανά και ξανά μπροστά σε αυτήν την υπόθεση. Αδιαφορούν για τη δικαιοσύνη και αποφασίζουν φασιστικά με κίνητρο την εκδίκηση σε συγγενείς πολιτικών κρατούμενων. Αυτό είναι εν τέλει το δικαστικό σας σύστημα;

Τεράστιο μερίδιο ευθύνης για την εξέλιξη αυτής της κατάστασης φέρει προσωπικά ο υπουργός δικαιοσύνης του ΣΥΡΙΖΑ Νίκος Παρασκευόπουλος, όπως και στελέχη του υπουργείου του. Προώθησαν μια τροπολογία που δήθεν θα έλυσε το ζήτημα και είχαν δεσμευτεί δημόσια γι' αυτό. Τελικά όμως, από το μέχρι στιγμής αποτέλεσμα, φαίνεται ότι ο Νικόπουλος όχι μόνο δεν την έλαβε υπ' όψιν του, αλλά αντίθετα λειτουργήσε ακόμα πιο εκδικητικά εξ' αιτίας αυτής. Ο υπουργός έδωσε ψεύτικες υποσχέσεις εν γνώσει του όπως αποδεικνύεται. Διέρρευσε στα κανάλια ότι η τροπολογία θα οδηγούσε στην αποφυλάκιση, ενώ τελικά όχι μόνο δεν έφερε κανένα αποτέ-

λεσμα αλλά λειτουργεί σαν κόκκινο πανί στους συγκεκριμένους δικαστικούς. Ας καταλάβει ο υπουργός ότι το ζήτημα θα φτάσει στα άκρα κάποιους ανθρώπους που δεν θα δεχτούν τη συνέχιση αυτής της κατάφωρης αδικίας. Το κόστος θα το πληρώσει και ο ίδιος αν δεν δώσει λύση σαν πολιτικός προϊστάμενος του χώρου της δικαιοσύνης. Τον καλούμε τώρα που θα εξεταστεί σε λίγες μέρες από το δικαστικό συμβούλιο η κατάθεση της τελευταίας προσφυγής στην απόφαση του Νικόπουλου να πάρει ξεκάθαρη θέση. Εφόσον έχει και ο ίδιος νομικές γνώσεις, λόγω της προηγούμενης ιδιότητάς του, να κοιτάξει την υπόθεση που οφθαλμοφανώς δείχνει την άδικη μεταχείριση για εκδικητικούς λόγους από την πλευρά κάποιων από το χώρο της δικαιοσύνης. Να διευκρινίσει όχι μόνο σ' εμάς αλλά και δημόσια ποια η λογική και η χρησιμότητα αυτής της τροπολογίας που ο ίδιος κατέθεσε. Γιατί έδωσε με την προσηκή της λέξης «δύναται» τη δυνατότητα στους συγκεκριμένους δικαστικούς να αγνοούν τους νόμους; Αυτό το κείμενο είναι μια υπενθύμιση ότι ίσως είναι καλύτερα να «νίπτεις τας χείρας σου» παρά να κοροϊδεύεις για πρόσκαιρο συμφέρον.

Αυτή η υπόθεση δεν θα τελειώσει έτσι... Δεν θα αφεθεί να τελειώσει έτσι... Περιμένουμε άμεση απάντηση και λύση από το υπουργείο δικαιοσύνης στα ζητήματα που τίθενται. Σε αντίθετη περίπτωση είναι και αυτό που θα πληρώσει το κόστος για την παράταση αυτής της αδικίας.

▲/ Πρωτοβουλία Φίλων και Συγγενών των πολιτικών κρατούμενων Αλληλέγγυοι-εξ

Δεν ξεχνάμε, δεν συγχωρούμε

ραμένει σύντροφος. Από τις πρώτες συλλήψεις του, απόρροια της συμμετοχής του στο Πολυτεχνείο του 1995 και στους αγώνες ενάντια στην ανάπλαση της πλατείας Εξαρχείων το 1997, ως τη συμμετοχή του σε δεκάδες δυναμικές παρεμβάσεις του αναρχικού χώρου και στην ενεργό παρουσία του ως εργάτης στο συνδικάτο των courier, ο Γρηγόρης ήταν πάντα δίπλα μας. Φυγόδικος από τον Γενάρη του 2006 μετά την απαλλοτρίωση της Εθνικής Τράπεζας στη Σόλωνος, σε μια δεκάχρονη πορεία μάχης και επιβίωσης απέναντι στο κεφάλαιο και τους κατασταλτικούς μηχανισμούς. Επικηρυγμένος από το 2009 για την ίδια υπόθεση και στοχοποιημένος όλα αυτά τα χρόνια, κατάφερε να διατηρήσει την ανθρωπιά και την αγωνιστικότητά του παρά τις αντιξοότητες και το κυνήγι που είχαν στήσει ξοπίσω του τα σύγχρονα αποσπάσματα δίωξης. Ο Σπύρος Χριστοδούλου ήταν και παραμένει ένας ανυπότακτος προλετάριος που διέγραψε και διαγράφει τη δική του αξιοπρεπή διαδρομή κάτω από τις πιο αντίξοες συνθήκες: τη φυλακή και την παρανομία.

Ακριβώς όπως και ο Σπύρος Δραβίλας... Για τον οποίο βέβαια, φόβος για την ενδεχόμενη συμπεριφορά των δεσμοφυλάκων σε βάρος του δεν αρμόζει! Κανένα βρωμόχερο των ανθρωποφυλάκων δε θα μπορούσε να τον αγγίξει χωρίς να συνυπολογίσει το κόστος. Για ποιο λόγο λοιπόν ο Σπύρος έκρινε ότι

έπρεπε να στρέψει το όπλο στον εαυτό του; Γιατί ο πάντα χαμογελαστός Σπύρος, το παιδί που τιμούσε τις φιλίες του και τις υποσχέσεις του, καταθέτοντας πάντα ως εχέγγυο τον δυναμισμό του, ο φίλος που αντιμετώπιζε με γενναιότητα τους κινδύνους που διέτρεχε η ζωή και η ελευθερία του ως παράνομος, γνώριζε τί τον περίμενε. Το είχε γευτεί από την ηλικία των 21 ετών όταν πρωτοήρθε σε επαφή με την σκληρή πραγματικότητα του εγκλεισμού. Εκτοτε, με αρκετά χρόνια στην πλάτη του ως κρατούμενος, δραπετής και φυγόδικος μέχρι την ηλικία των 34 ετών απέρριψε συνειδητά την επί μακρόν στέρηση της ελευθερίας του. Αρνήθηκε όπως λίγοι μπορούν, να δει τον εαυτό του να περπατά ξανά στους άθλιους διαδρόμους και τα κελιά των σωφρονιστικών κολαστηρίων, αφήνοντας και τα τελευταία χρόνια μια ασυνθηκολόγητης νιότης στα σύγχρονα κάτεργα.

Τιμή για πάντα στον Σπύρο Δραβίλα. Για μας ο Σπύρος δεν είναι ούτε ο "καρφάκις", ούτε ο "ελικοπτεράκις" αλλά ο Σπύρος ο "κρα", το αλάνι από τον Ταύρο, ο γελαστός και ατρόμητος, ο καλόψυχος φίλος...

Αλληλεγγύη στους συλληφθέντες Γ. Τσιρώνη και Σ. Χριστοδούλου Φωτιά στα κάτεργα

▲/ Σύντροφοι και φίλοι των συλληφθέντων και διωκόμενων αγωνιστών της Ν. Αγχιάλου και του Σ. Δραβίλα

Η αστυνομική επιχείρηση των σκυλιών της κρατικής καταστολής στη Νέα Αγχιάλο στέφθηκε με "επιτυχία". Πάνω στο νεκρό σώμα του φίλου Σ. Δραβίλα οι τηλεκανίβαλοι ουρλιάζουν: ο Γ. Τσιρώνης, ο Σ. Χριστοδούλου και ο νεκρός Σ. Δραβίλας είναι αδίστακτοι ληστές, αιμοσταγείς δολοφόνοι.

Δε θα περιμέναμε βέβαια από τους φρουρούς της καπιταλιστικής κανονικότητας να υποδείξουν τους πραγματικούς άρπαγες του κοινωνικού πλούτου, τους πραγματικούς δολοφόνους του βίου της μεγάλης κοινωνικής πλειοψηφίας: τους καπιταλιστές και το κράτος τους. Θα ήταν άλλωστε παράλογο τα σκυλιά να δαγκώσουν τα αφεντικά τους. Αντίθετα, το κυνήγι τριών ανθρώπων, στοχοποιημένων ως ληστών τραπεζών, εκτελεστών αρχιφύλακα φυλακών, μελών ένοπλων οργανώσεων είναι το βούτυρο στο ψωμί τους.

Οι τρεις συλληφθέντες δεν ήταν άγνωστοι σε κάποιους από εμάς. Απεναντίας... Ο Γρηγόρης ήταν και πα-

Παρακοή

Λογαριάζοντας τη ζωή
Στο σημάδι ξέφυγα
Σταμάτησα σε στιγμές απόλαυσης
Της ακοής το σκοτάδι
με συντάραξε
Το απόλυτο τίποτα
Παράκουσα στης ακοής το θέλημα
Δεν είναι όπως τα σχεδιάζουμε
Α! το παράπονο
Το βάσανο
Η ζωή
Η ελευθερία

Από τη συλλογή ποιημάτων "Εγκλειστές Συναντήσεις" (2008), με ποιήματα εγκλειστών νέων στη δικαστική φυλακή ανηλίκων Διαβατών

Συγγενείς - φίλοι κρατούμενων
και διωκόμενων αγωνιστών
sygeneis-filoi@espinet

Βιβλιοπροτάσεις

Σημειώσεις της Στέπας #4
Εκδόσεις των Ξένων, Μάης 2015
Κυκλοφόρησε το 4ο τεύχος του συλλογικού έργου «Σημειώσεις της Στέπας», με κεντρική θεματική «καπιταλισμός - πόλεμος - αντιμilitarισμός». Σε αυτό περιέχονται τα εξής κείμενα: «Νηφάλιοι μέσα στην καταιγίδα», Γιάννης Ιωαννίδης / «Προς μια ιστορία της κριτικής της αξίας», Anselm Jappe / «Με τον παρά και το κανόνι», Robert Kurz / «Αναρχική αλληλεγγύη και αντιπολεμικές πρωτοβουλίες στις χώρες της πρώην Γιουγκοσλαβίας», Marko Z

«Ισπανία 1896-1939: αντιμilitarισμός και ελευθεριακό κίνημα», Νίκος Νικολαΐδης / «Παρελεύοντες προς το θάνατο», Marie Louise Berneri / «Για την ανάδειξη της σύγκρουσης με τους στρατοκράτες, όχι για την αποφυγή της», Ξυπόλυτο Τάγμα / «Ουκρανία: το δίπολο φασισμός-αντιφασισμός και ο αντιμilitarισμός ως ταξική πάλη», Ruthless Critique

The Fixer
Joe Sacco, *Συνέλευση Ενάντια στη Λήθη*, Μάης 2015
Βρισκόμαστε στο Σαράγεβο του 2001. Ο Joe Sacco, δημοσιογράφος, προσπαθεί ανεπιτυχώς να ολοκληρώσει την έρευνα του για τον πόλεμο της Γιουγκοσλαβίας, καθώς δεν υπάρχουν πολλά πρόθυμα

στόματα να μιλήσουν. Έτσι, ψάχνει τον μόνο άνθρωπο που μπορεί να τον βοηθήσει, τον Neven, ο οποίος είναι «fixer», ένα άτομο που σου κανονίζει να μείνεις κάπου φθηνά, να φας, να πιεις και να ικανοποιήσεις τις όποιες «ορέξεις» σου. Ταυτόχρονα όμως, είναι το κατάλληλο άτομο για να σε πάει σε μέρη της εμπόλεμης ζώνης όπου κανείς άλλος δεν μπορεί. Ο Neven γνωρίζει στον Joe Sacco διάφορες προσωπικότητες που έχουν να του διηγηθούν ιστορίες από την εποχή, αλλά μεταφέρει και ο ίδιος τις δικές του. Οι ιστορίες συνθέτουν ένα σκηνικό φρίκης με βιασμούς, δολοφονίες και λεηλασίες, ενώ αναδεικνύονται οι κεντρικές πολιτικές στρατηγικές στον πόλεμο από μεριάς κράτους, στρατού αλλά και οργανωμένων ομάδων. Το comic εκδόθηκε για πρώτη φορά στα αγγλικά το 2003

Η στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου
Autonome Antifa, Μάης 2015
Το συλλογικό έργο της αντιφασιστικής συνέλευσης Autonome Antifa, ασχολείται με την ιστορική διαδρομή των εικοσιπέντε τελευταίων ετών, τόσο από την τοπική,

όσο και από την πλανητική σκοπιά. Μιλά για την ιστορία και τη θέση του ελληνικού κράτους, τη στρατηγική της ανατολικής μεσογείου, την εξωτερική πολιτική των «μεγάλων δυνάμεων», την κυρίαρχη έννοια της εξάρτησης, για την λειψή έννοια του ιμπεριαλισμού και την αδυναμία μας να προτάξουμε έννοιες αντίπαλες και εμπόλεμες. Όλα αυτά από τη σκοπιά του αυτόνομου αντιφασισμού, από τη μεριά υποκειμένων που δεν αναγνωρίζουν ότι υπάρχει εθνικό συμφέρον, αλλά αναγνωρίζουν ότι υπάρχει ταξικό συμφέρον.

Σταμάτα να μιλάς για θάνατο μωρό μου - πολιτική και κουλτούρα στο ανταγωνιστικό κίνημα στην Ελλάδα (1974-1998)
Νίκος Σούζας, εκδόσεις Ναυτίλος
Ποτέ άλλοτε δεν έχουν γραφτεί τόσα λίγα για ένα κίνημα. Κι αν στην παρούσα έκδοση το κίνημα αυτό τιτλοφορείται «ανταγωνιστικό», επιδιώκοντας να αποδώσει τη διευρυμένη θεματολογία μιας κοινωνικής δυναμικής που δεν εξαντλείται σε ό,τι έμεινε γνωστό ως «ταξική πάλη», ο αναγνώστης μπορεί να είναι σίγουρος ότι στις σελίδες του βιβλίου καταγράφεται μια σημαντική όψη του μεταπολιτευτικού αντιεξουσιαστικού και αναρχικού ρεύματος. Το βιβλίο επικεντρώνει την προσοχή του στην πολιτισμική διάσταση της δράσης του ανταγωνιστικού κινήματος την περίοδο 1974-1998, ενώ ταυτόχρονα διατυπώνει με ακρίβεια τις πολιτικές συνδηλώσεις που διαμορφώνονται στο πεδίο της κουλτούρας.

Efor

Σύλβια Παπαδοπούλου Το «Μαύρο Ρόδο» των σελίδων

Στις 24 Απρίλη έφυγε από τη ζωή η Σύλβια Παπαδοπούλου έπειτα από βαρύ εγκεφαλικό επεισόδιο. Η Σύλβια μαζί με τον σύντροφό της Χρήστο Κωσταντινίδη ήταν συνιδρύτρια των εκδόσεων «Διεθνής Βιβλιοθήκη» και του περιοδικού «Πεζοδρόμιο». Από το 1972, εν μέσω χούντας, και μετά, κατά τη διάρκεια της μεταπολίτευσης, μέσα από τις εκδόσεις της «Διεθνούς Βιβλιοθήκης» και των μεταφράσεών τους, οι Έλληνες αναγνώστες ήρθαν πρώτη φορά σε επαφή με ολοκληρωμένα έργα των Μ. Μπακούν, Π. Κροπότκιν, Μ. Μπούκτσιν, Γ. Ντεμπόρ, Ρ. Βανεγκέμ, Βολιν, Ρ.Λούξεμπουργκ, Άγι Στίνα κ.ά., καθώς και με κείμενα, αναλύσεις και μεταφράσεις του διεθνούς και εγχώριου αναρχικού-αντιεξουσιαστικού κινήματος. Κατά τη διάρκεια της στρατιωτικής δικτατορίας, μαζί με το σύντροφό της Χ. Κωσταντινίδη και άλλους αναρχικούς πρωτοστάτησαν τον Φλεβάρη του 1973 στην κατάληψη της Νομικής και τον Νοέμβριο του ίδιου χρόνου στην κατάληψη και την εξέγερση του Πολυτεχνείου. Σε αυτούς οφείλεται η πασίγνωστη αναγραφή των συνθημάτων «Έξω οι ΗΠΑ - Έξω το ΝΑΤΟ» στις δύο κολώνες αριστερά και δεξιά της πύλης του Πολυτεχνείου, αλλά και τα λογοκρινόμενα από την

αριστερά ως φωτογραφικά ντοκουμέντα στα μεταπολιτευτικά χρόνια συνθήματα-πλακάτ στους τοίχους και τα κάγκελα του Πολυτεχνείου: «Κάτω η Εξουσία, Κάτω το Κράτος, Κάτω η μισθωτή εργασία, Τα θέλουμε όλα και τα θέλουμε τώρα, Πατρίδα μας όλη η Γη. Οι πατριώτες είναι μαλάκες, Το μόνο ελεύθερο πανεπιστήμιο είναι αυτό που καίγεται». Ήταν σχεδόν τα μοναδικά συνθήματα τα οποία σηματοδότησαν την εξέγερση, εκτός από κάποια μόλις ευδιάκριτα λενινιστικά και αντιχουντικά σκαριφήματα, διότι έτυχε να έχουν το μοναδικό σπρέι μογαίας (μέχρι τότε δεν κυκλοφορούσαν στην Ελλάδα!).
Να σημειώσουμε ότι και το χαρακτηριστικό σύνθημα «ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ» στην ταράτσα κατά την εξέγερση της Νομικής, (κάθε πλακάτ και γραμμα με μαύρη λαδομπογιά), γραμμένα από τους συντρόφους Χρήστο και Σύλβια, είχε επίσης αφαιρεθεί, σβήνοντας μνήμες και αξίες, από τα επαναφομοιωτικά αφιερώματα για την εξέγερση της Νομικής και επανήλθε σαν ντοκουμέντο κατά τη δεκαετία του 1980 σαν πράξη των αριστερών.
Στη μεταπολίτευση, τα μέλη της «Διεθνούς Βιβλιοθήκης», μέσα και από το βιβλιοπωλείο «Μαύρο Ρόδο», αποτέλεσαν την πρώτη οργανωμένη αναρχική/αντιεξουσιαστική πολιτική ομάδα της χώρας και υπέστησαν διώξεις, συλλήψεις και φυλακίσεις. Σε αυτούς ανήκει

και η πρώτη αναρχική αφίσα (που κυκλοφόρησε σε δώδεκα χιλιάδες αντίτυπα και αφισοκολλήθηκε με τη συμβολή δεκάδων συντρόφων/σσαν στους τοίχους της Αθήνας και πολλών επαρχιακών πόλεων), όπου αναγραφόταν σε μαύρο φόντο με πηχναίους τίτλους η πρόταση: «Οι μπάτσοι πουλάνε την ηρωίνη», με αφορμή την καταστολή των πρώτων καταλήψεων το 1978 (δικαιολογία για την καταστολή ήταν οι ισχυρισμοί της αστυνομίας ότι στις καταλήψεις γίνεται χρήση και διακίνηση ηρωίνης και άλλων ναρκωτικών).
Μετά τον θάνατο του συντρόφου της Χρήστου Κωσταντινίδη, η Σύλβια συνέχισε κι επέμενε να επανεκδίδει, με χιλίες στερήσεις, βιβλία πρωτοποριακά, που στην πρώτη τους έκδοση μετά το 1972 από τις εκδόσεις «Διεθνής Βιβλιοθήκη» είχαν ανοίξει νέους δρόμους στον χώρο της ελευθερίας της έκφρασης με υπόβαθρο τη φιλοσοφία της αναρχίας.
Η Σύλβια, παρά την απομόνωσή της, επανέξεδιδο πάνω από τριάντα -τριανταπέντε χρόνια τα βιβλία των εκδόσεων και με τη βοήθεια φίλων τα διακινούσε όπως μπορούσε για να αντεπεξέλθει στις ανάγκες της, μετά τη βίαιη εκπαραθύρωσή της από το κράτος το 2003 από τα ιστορικά γραφεία των εκδόσεων επί της Δελφών 2 για μια δήθεν οφειλή ενοικίων ύψους 935 ευρώ (!) και τη μετεγκατάσταση στο ισόγειο και ημιυπόγειο της Ιπποδάμου 7 στο Παγκράτι.

Η «Διεθνής Βιβλιοθήκη» υπέστη τρεις εισβολές κατά τη μεταπολίτευση - μία από τη δεξιά (Ν.Δ), και άλλες δύο από τη σοσιαλδημοκρατία (ΠΑΣΟΚ). Η τελευταία ήταν η πιο ιταμή, η πιο ωμή, η πιο βίαιη, πλέον βάρβαρη: Η Αστυνομία και το... Λιμενικό (!), με πρόσχημα την υποτιθέμενη οφειλή, έσπασαν τις πόρτες, εισέβαλαν στα γραφεία και το βιβλιοπωλείο των εκδόσεων, άλλαξαν κλειδαριές, έσκιισαν, έκλεψαν, κατέστρεψαν αρχεία, βιβλία και φιλμ, χιλιάδες σελίδες-έργο ζωής των συντρόφων Σύλβιας και Χρήστου, με καταφανή σκοπό την αφαίρεση οποιασδήποτε δυνατότητας ανασυγκρότησης της «Διεθνούς Βιβλιοθήκης». Και όλα αυτά στις 8 Απριλίου, ημέρα μνημόσυνου του Χρήστου Κωσταντινίδη. Η απόφαση για την έξωση και το σφράγισμα της «Διεθνούς Βιβλιοθήκης» ελήφθη ερήμην της Σύλβιας, η οποία εκείνη την ημέρα είχε την ατυχή έμπνευση να συνοδεύσει τη μητέρα της στην τελευταία της κατοικία. Κατά περίεργο (;) τρόπο, το αίτημα αναβολής της δίκης δεν έγινε δεκτό.
Τα βιβλία για τη Σύλβια ήταν τα παιδιά της, το πάθος της. Θεωρούσε ότι οι ιδέες που τύπωνε δεν είναι αρεστές στο κατεστημένο το οποίο ήθελε να σταματήσουν να διαδίδονται. Ήθελε να εκδίδει αναρχικά βιβλία και βιβλία που ανοίγουν τη σκέψη. βιβλία ελεύθερα. Αεικίνητα, ενημερωμένα, ζωντανά, γεμάτα ενέργεια, αλλά συνεχώς με γκρίνια, για όσους εγκατέλειψαν τον χώρο, για μερικούς που τον καπηλεύονταν.
Στις 24 Απρίλη 2015 πέθανε βιολογικά ένας άνθρωπος και γεννήθηκε μία πολιτική μνήμη για την ιστορία του Αναρχικού κινήματος. Στη σκέψη μας και στις πράξεις μας απομένει να συνεχίσουμε να διατηρείται.

Ιπποκράτης

"Αυτό το έργο επαναλαμβάνω έχει γραφτεί από έναν Λευκό και απευθύνεται σε ένα κοινό Λευκών. Αλλά αν παρ'ελπίδα παιζόταν ένα βράδυ μπροστά σε ένα κοινό Μαύρων θα έπρεπε σε κάθε παράσταση να καλείται κι ένας Άσπρος - άντρας ή γυναίκα."

Οι "Νέγροι"

το στερεότυπο και η standup comedy

"ΑΡΤΣΙΜΠΙΑΛΑΝΤ: Κυρίες και κύριοι... Απόψε θα παίξουμε για σας... Απόψε δεν θα σκεφτούμε παρά πώς να σας διασκεδάσουμε. Σκοτώσαμε λοιπόν μιά Λευκή. Είναι εκεί πέρα... Μόνο εμείς ήμασταν άξιοι να το κάνουμε με τον τρόπο που το κάναμε: άγρια."

Είναι τρομακτικό αν σκεφτεί κανείς ότι η αντίληψη του "Άλλου" ως εγγενώς κατώτερου είναι τόσο παλιά όσο η ανθρωπότητα. Τα μεγάλα επιτεύγματα του Αιγυπτιακού και του Αρχαίου Ελληνικού πολιτισμού χτίστηκαν πάνω στις πλάτες των σκλάβων και βαφτίστηκαν με το αίμα τους. Δεν είναι μόνο τα αριστουργήματα της αρχιτεκτονικής, όπως οι Πυραμίδες και ο Παρθενώνας, που θεμελιώθηκαν πάνω σε μαστιγώματα, ταπεινώσεις, εξευτελισμούς και θάνατο, είναι και ολόκληρη η δυτική παράδοση της φιλοσοφίας και του ορθού λόγου που θεοπίστηκε σε αυτές τις αντιλήψεις, με τον Αριστοτέλη να ξεπλένει τόσο την εκμετάλλευση όσο και την αδικία στηρίζοντας ότι μερικοί άνθρωποι απλά γεννιούνται δούλοι από τη φύση. Τόσο απλό.

"ΓΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: Ας προσευχηθούμε κυρία.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Ααααααα!

ΓΕΡΑΠΟΣΤΟΛΟΣ: Έχετε εμπιστοσύνη μεγαλειοτάτη, ο Θεός είναι Λευκός."

Φυσικά η χριστιανική θρησκεία δεν έχασε ευκαιρία να επωφεληθεί από το όργιο κερδοφορίας και πλουτισμού που της επέτρεπε η αυτή η μειωτική αντίληψη του "Άλλου". Με τις σταυροφορίες από το 1095 έως το 1291, με πρόσχημα την απελευθέρωση των Αγίων Τόπων από τους Μουσουλμάνους αλλά με πραγματική αιτία την επέκταση της εξουσίας της στην ανατολή, η Καθολική Εκκλησία κηρύσσει στο όνομα του χριστιανισμού θρησκευτικό πόλεμο απέναντι στους αλλόθρησκους, μίσος στους άπιστους και θάνατο στους ειδωλολάτρες. Τον 16ο αιώνα τη σκυτάλη της δίωξης και της εξολόθρευσης του διαφορετικού την πήραν από τη θρησκεία τα κράτη, και η Ευρώπη ξεκινά την αποικιοκρατία που με επίκληση στον "εκπολιτισμό" και κατ' επέκταση στον "εξανθρωπισμό" των ιθαγενών της Αμερικής, της Αφρικής, της Ασίας και της Ωκεανίας που θεωρούνται ότι βρίσκονται καθηλωμένοι σε ένα εξελικτικό στάδιο ανάμεσα στον πίθηκο και τον άνθρωπο, διαπράττει ένα από τα μεγαλύτερα εγκλήματα κατά της ανθρωπότητας που αφάνισε ολόκληρους αρχαίους πολιτισμούς, εξαφάνισε χωριά και οικισμούς ιθαγενών και καταδίκασε εκατομμύρια ανθρώπους στο θάνατο, τη σκλαβιά και την υποταγή. Το δράμα και η ανοιχτή πληγή της αντικειμενοποίησης των ανθρώπων λόγω του χρώματος και της φυλής τους κορυφώθηκε από τον 15ο μέχρι τον 19ο αιώνα με το ατλαντικό δουλεμπόριο όπου περίπου 12 με 15 εκατομμύρια Αφρικανές/οί διακινούνται, αγοράζονται και πουλιούνται στα σκλαβοπάζαφα στην Αμερική σαν προϊόντα ευρείας κατανάλωσης.

"ΝΤΟΥΦ : Ζητώ συγγνώμη κύριε... Πάνω στο κεφάλι μου όπως και στο δικό σας κατέβηκε να θρονασσει ελαφριά και ανυπόφορη η καλοσύνη των Λευκών. Πάνω στο δεξί μου ώμο η εξυπνάδα τους. Στον αριστερό ένα σμάρι από αρετές και καμιά φορά στο χέρι μου ανοιγόντάς το ανακάλυπτα μαζεμένη την ελεημοσύνη τους."

Το βαρέλι όμως της ανθρώπινης ξεφτίλας δεν έχει πάτο, αν και ο Χίτλερ και οι Ναζί τον πλησίασαν πολύ. Στα μέσα του 20ου αιώνα, με τις ευχές και τις ευλογίες της επιστήμης που με την τερατώδη θεωρία της ευγονικής υποστήριξε ότι οι ασθενείς και οι φυλετικά "ακάθαρτοι" πρέπει να εξολοθρευτούν προς χάριν μίας ομοιόμορφης, "υγιούς" και φυλετικά "καθαρής" ανθρωπότητας, χτίστηκαν τα στρατόπεδα συγκέντρωσης που μαζί με τους Εβραίους, τους ομοφυλόφιλους και τους Ρομά έθαψαν στο χύμα τους κάθε προσποίηση του δυτικού πολιτισμού περί ανωτερότητας, εξευγενισμού και προόδου και κάθε υποκριτική επίκλησή του σε υψηλές αξίες και ευγενή ιδανικά. Τα ερείπια του Άουσβιτς και του Νταχάου στέκουν για να μας θυμίζουν για πάντα το τέρας που κρύβεται κάτω από τους ραφιναρισμένους μας τρόπους.

"ΧΩΡΙΟ: Χρειάζομαι έναν κομπάρσο. Απόψε θα πάω την παράσταση ως το τέλος. Απόψε θα παίξω την πεντάμορφη. Ποιός θα με βοηθήσει; Ποιός; Στο κάτω κάτω δεν έχει καμιά σημασία, δηλαδή το να είναι ο ένας ή ο άλλος. Οι Λευκοί είναι γνωστό πως πολύ δύσκολα ξεχωρίζουν ένα Νέγρο από έναν άλλο Νέγρο."

Σήμερα, μετά απο πολυτείες και αιματηρούς αγώνες και διεκδικήσεις για ισότητα και δικαιοσύνη από ριζοσπαστικά κινήματα μαύρων, γυναικών και ιθαγενών μπορεί η δουλεία να έχει απαλειφθεί από τις περισσότερες χώρες του κόσμου και τα λιντσαρίσματα να έχουν απαγορευτεί αλλά ούτε ο ρατσισμός έχει εκλείψει, ούτε τα στερεότυπα έχουν εξαλειφθεί. Αντιθέτως, αντρώνουν και θεριεύουν κάτω από τον μανδύα της δημοκρατίας των σύγχρονων δυτικών κοινωνιών και πίσω από τη μάσκα του φιλελευθερισμού, στις σφαίρες εναντίον των μεταναστών στη Μανωλάδα, στον βιασμό γυναικών στην Ξάνθη και στον ξυλοδαρμό τρανς στο κέντρο της Αθήνας. Γιατί η αναβίωση των παλιών πρακτικών υποδηλώνει ότι οι αντιλήψεις που τις γεννούν δεν πεθαίνουν ούτε με νόμους περί ισότητας ούτε με κανόνες περι σεβασμού, και φυσικά δεν θα εξαφανιστούν ως δια μαγείας με καμιά κοινωνική επανάσταση. Οι αντιλήψεις αυτές είναι βαθιά ριζωμένες μέσα μας, ορίζουν νοοτροπίες, συμπεριφορές

και σχέσεις και τρέφονται υπόγεια από τα μικρά, τα καθημερινά και τα "επουσιώδη". Από τον πατερναλιστικό και συγκαταβατικό τόνο της φωνής όταν μιλάμε στον μετανάστη, σα να μιλάμε σε παιδί, από το γελάκι που πνίγουμε όταν βλέπουμε να φιλιέται στο δρόμο ένα ζευγάρι ομοφυλόφυλων και από το βλέμμα που καρφώνουμε στο στήθος αντί για τα μάτια όταν μας μιλάει μια γυναίκα.

"ΑΡΤΣΙΜΠΙΑΛΑΝΤ: Αφού μας συνδέουν τόσο πολύ με την εικόνα που φτιάξαν για μας και μας πνίγουν μέσα της, τότε αυτή η εικόνα ας τους κάνει να τρίζουνε τα δόντια."

Η τέχνη και το χιούμορ ήταν, είναι και θα είναι -εν δυνάμει- πολύ ισχυρά όπλα απέναντι στα στερεότυπα και στις προκαταλήψεις. Είναι τα μέσα για να γκρεμίζουμε τους τοίχους μεταξύ μας που χτίζουν τα στερεότυπα και να διευρύνουμε τα όρια της ανθρώπινης εμπειρίας, δημιουργώντας συνθήκες αληθινής επαφής με τον "Άλλο". Η κωμωδία ήταν ανέκαθεν ένα είδος θεάτρου που έπαιζε με τις ισορροπίες και ακροβατούσε στο τεντωμένο σκοινί ανάμεσα στη στείρα αναπαραγωγή και εν τέλει ενίσχυση των προκαταλήψεων και στην υπονόμισή τους προς χάριν μιας διαρκούς αμφισβήτησης και αναθεώρησης των πάντων. Οι κωμωδίες του Αριστοφάνη, για παράδειγμα, αναποδογύριζαν την υπάρχουσα τάξη πραγμάτων και καθαιρούσαν καθετί όσιο και ιερό διακωμωδώντας τόσο τους θεούς όσο και τους ανθρώπους. Το αμερικάνικο vaudeville από την άλλη, μία από τις πιο δημοφιλείς μορφές διασκέδασης που εμφανίστηκε στις ΗΠΑ από το 1870 έως το 1930, αποτελούταν από πολλά διαφορετικά νούμερα, ένα από τα οποία ήταν και τα minstrel shows, όπου λευκοί και μαύροι έβαφαν το πρόσωπο τους μαύρο για να αναπαραστήσουν τη συμπεριφορά των "τεμπέληδων" σκλάβων και να διασκεδάσουν το Λευκό κοινό περιγελώντας τους ανθρώπους που ήδη υπέφεραν από τον ρατσισμό, τον αποκλεισμό και την καταπίεση. Εν τέλει, η διαφορά είναι ποιοτική και έγκειται σε αυτό που περιγράφει ο Bakhtin ως την ποιότητα του καρναβαλικού γέλιου, του γέλιου δηλαδή που στοχεύει ψηλά και απευθύνεται σε αυθεντίες και παγιωμένες αλήθειες και στην ανατροπή της υπάρχουσας τάξης πραγμάτων προς χάριν μιας διαρκούς εναλλαγής και ανανέωσης. Η διαφορά αυτού του γέλιου που έχει ρίζες στις αρχαίες τελετές και στο σατυρικό δράμα είναι ότι δεν αρκείται στη στείρα άρνηση αλλά μέσα από κάθε άρνηση γεννιέται και μια καινούρια κατάφαση και το αντίστροφο. Η δυναμική του δηλαδή έγκειται στην διττή του φύση, την αμφισημία του, την αέναη κυκλική του κίνηση και την υπόσχεση της νέας γέννας που φέρνει με κάθε θάνατο.

"ΔΙΚΑΣΤΗΣ: Κυρία ίσως να έγινε κάποιο έγκλημα.

ΒΑΣΙΛΙΣΣΑ: Μα τι μπορούμε να κάνουμε; Να το εμποδίσουμε; Ή να τα καταφέρουμε κατα κάποιο τρόπο ώστε να μας εξυπηρετήσει;

ΧΩΡΙΟ: Θα 'ρθουν κύριε; Θα 'ρθουν να μας δικάσουν; Να μας ζυγίσουν;

ΑΡΤΣΙΜΠΙΑΛΑΝΤ: Μη φοβάσαι. Μια κωμωδία είναι και τίποτ' άλλο."

Το stand up comedy, που έχει τις ρίζες του στην αμερικανική παράδοση του vaudeville, αποτελεί ουσιαστικά έναν κωμικό μονολόγο που ο καλλιτέχνης -συνήθως όρθιος- απευθύνει στο κοινό. Στην ελληνική standup σκηνή υπάρχει ένα πολύ σημαντικό κομμάτι της που επιλέγει να μην ακολουθήσει την παράδοση των minstrel shows και του blackface και με χιούμορ επιτίθεται σε παντός είδους τυποποιημένες εικόνες και προκατειλημμένες αντιλήψεις που θίγουν και προσβάλλουν τις βαλλόμενες κοινωνικές ομάδες. Υιοθετώντας μιά persona ή αλλιώς ένα "χαρακτήρα" και με αιχμή την ειρωνία και τον σαρκασμό, βρίσκουν πάνω στη σκηνή, σε αυτήν την άμεση επικοινωνία με τους θεατές, το έδαφος να εξερευνηθούν τα όρια της ελευθερίας και της πολιτικής ορθότητας, να ξεσκεπάσουν την υποκρισία της μικροαστικής ηθικής και να μας προκαλέσουν αναγκάζοντάς μας να δουμε μέσα από έναν παραμορφωτικό καθρέφτη όπου μας προβάλλουν τις πιο παράλογες αντιφάσεις μας. Το μεγαλύτερο όμως κομμάτι της standup σκηνής -και κυρίως αυτό που προβάλλεται στα media- επιλέγουν να στρέψουν τα βέλη τους στους αδύναμους και στις ομάδες που υφίστανται ρατσισμό, αποκλεισμό και καταπίεση αναπαράγοντας και κατά συνέπεια ενισχύοντας στερεότυπα. Φυσικά, το να κλωτσάς τον από κάτω από εσένα γιατί έτσι αισθάνεσαι δυνατός ή επειδή σε παίρνει είναι κάτι εύκολο και φτηνό. Οι μετανάστες, οι ομοφυλόφυλοι και οι τρανς, όπως παλιότερα οι νέγροι και οι γυναίκες, αποτελούν ένα προσφορο έδαφος για περιγέλο και χλευασμό καθώς οι αναπαραστάσεις τους στα ΜΜΕ και οι εικόνες ή οι αφηγήσεις που έχουμε γι' αυτούς βρίθουν από κλισέ που μπορείς εύκολα να αναπαράγεις και να προκαλέσεις γέλιο. Το γέλιο όμως αυτό είναι καταδικασμένο να μείνει στα μάγουλα και να μη φτάσει ποτέ στα μάτια και θα ξεχαστεί με την επόμενη μπύρα. Γιατί όντως το να ρίχνεις αλάτι στις πληγές των καταπιεσμένων είναι μια επιλογή -καλλιτεχνική και πολιτική. Αλλά μην ξεχνάς ότι κάθε επιλογή έχει και ένα τίμημα και με κάθε επιλογή μοιραία διαλέγεις και στρατόπεδο. Όταν λοιπόν επιλέγεις να ξεφτιλίζεις τους αδύναμους για να διασκεδάσεις τους ισχυρούς, τότε σίγουρα εσύ έχεις διαλέξει το δικό σου.

ΜΠΟΜΠΟ: Ελληνική και ευγενικά τραγωδία αγαπητή μου. Η οριστική κίνηση τελείται στα παρασκήνια.

Στον Κωστή, την Άρτεμις και τον Άλεξ

✎ fata morgana

* Αποσπάσματα από το έργο του Ζαν Ζενέ "Οι Νέγροι"